

Redacció i Administració:
València, 244 1.º
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

L'ideal de la unitat entre tots els fidels és el de la primera comunitat cristiana descrita en els Fets dels Apòstols: tots els creients eren assidus a l'ensenyança dels Apòstols, fidels a la comunió fraterna, a la fracció del Pa i a la pregària» (Fets, 2,42)

Del Sínode holandès.

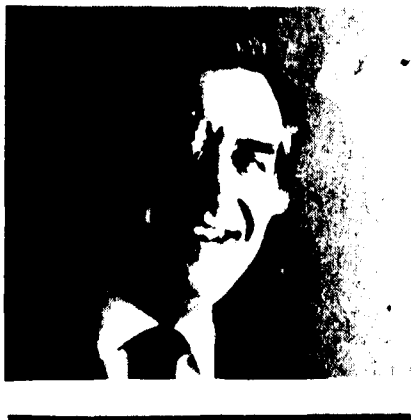
Nº 22

Setmana del 24 de febrer al 1 de març de 1980

30 pts.

Eleccions al Parlament

Els líders catalans responen sobre qüestions religioses

Anton Cañellas:
«Les esferes religioses i polítiques han d'ésser autònomes»

Després que Heribert Barrera, secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya, obrís aquesta secció la passada setmana, ara és el president de Centristes de Catalunya, Anton Cañellas, que respon a les preguntes que li ha fet Catalunya Cristiana.

El gran interès d'aquestes entrevistes que anem oferint als nostres lectors per rigorós ordre alfabètic, rau tant en la rellevança de les personalitats entrevistades com en el fet que per primera vegada parlen de la temàtica religiosa com a punt central i únic de llurs declaracions.

San Salvador

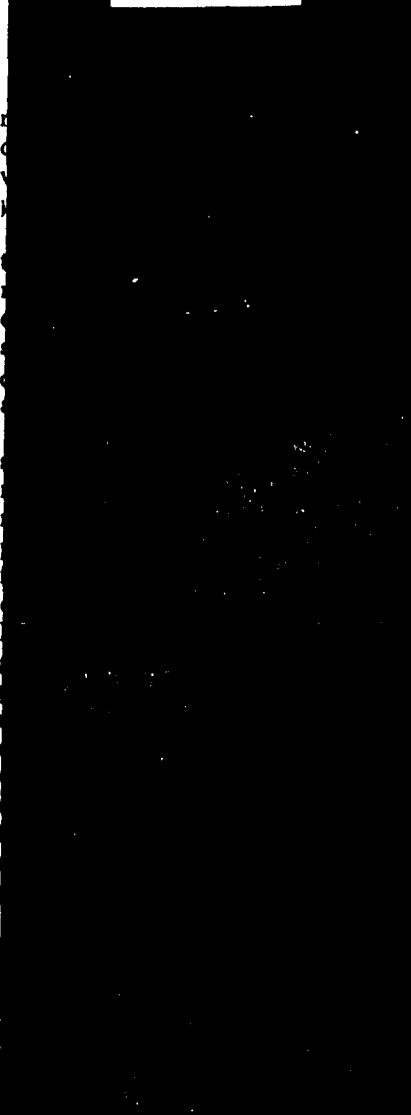
«La insurrecció armada és legítima»

PARÍS. — En una conferència de premsa a París, Mons. Oscar Arnulfo Romero, arquebisbe de San Salvador, ha manifestat que «La insurrecció armada és legítima quan tots els mitjans pacífics han estat esgotats».

El Prelat, conegut per les seves preses de posició a favor dels Drets de l'Home a El Salvador, ha subratllat sempre que l'Església ha de guardar un esperit crític davant la violència.

Després de la repressió contínua sobre el poble, els ciutadans i les organitzacions cristianes (comunitats eclesials), Mons. Romero ha afirmat: «El criteri per a l'Església ha d'ésser l'home, els drets de l'home, el poble i sobretot els pobres».

Afinant

Tot visitant amb freqüència els centres juvenils

Joan Pau II, un Papa que vol, i sap, estar amb els joves

El Papa Joan Pau II és un home a qui tothom li ha reconegut la seva habilitat a l'hora d'establir un contacte directe, afectuós i sincer amb les grans masses. Conectar amb el poble no sempre és tan fàcil com hom pensa.

Però si és difícil establir un diàleg amb les multituds

molt més ho és saber acostar-se, juvenolament, al món dels joves, connectant-hi de ple. La fotografia que encapçala aquesta informació fou presa durant una visita a un centre juvenil de Roma i mostra, molt més que no pas les paraules, com els joves no se senten intimidats per la presència del Papa.

Resposta contundent

Dues mil persones al Consell de Pastoral de Tarragona i dotze mil a l'Assemblea de Barcelona

TARRAGONA. — Que els cristians se senten Església, que són conscients de pertanyer a una comunitat que camina, ho demostren les importants participacions en la resposta que han donat a la crida feta pels bisbats de Tarragona i Barcelona a fi que els fidels prenguin part a les tasques del Consell de Pastoral i de l'Assemblea diocesana, respectivament.

Efectivament, en aquests moments, són 167 grups els que integren el Consell pel que fa a Tarragona la qual cosa vol dir que hi han 1.721 persones inscrites, xifra que anirà augmentant fins a finals de febrer, al vèncer, llavors, el termini d'inscripcions. A Barcelona són 2.300 els

grups amb unes 12.000 persones. Els temes de debat s'estudien mitjançant grups de base.

Els temes d'estudi, concretament, són dos: l'Església que hem d'anar fent entre tots i els ministeris dins la comunitat eclesial. Per tal d'aclarir alguns punts de la temàtica presentada, cada divendres les emissores «Ràdio Tarragona» i «Ràdio Popular de Reus» ofereixen un programa informatiu destinat, exclusivament, al Consell Diocesà de Pastoral.

D'aquesta manera, la ràdio permet d'establir un enllaç i una comunicació efectiva entre els diferents grups per tal d'aclarir conceptes o termes concrets dels temes d'estudi.

Cal remarcar que la formació dels

diferents grups del Consell Diocesà de Pastoral és molt homogènea, agafant un ventall de persones des de 16 a més de 65 anys d'edat. Les poblacions que compten amb més grups són Tarragona, El Vendrell, Valls, Reus, Cambrils, La Selva del Camp, L'Arboç del Penedès, Montblanc, Vimbodí, L'Espuga de Francolí...

La major part dels grups preveuen acabar l'estudi sobre el primer tema a finals de març. **Josep Sabate**

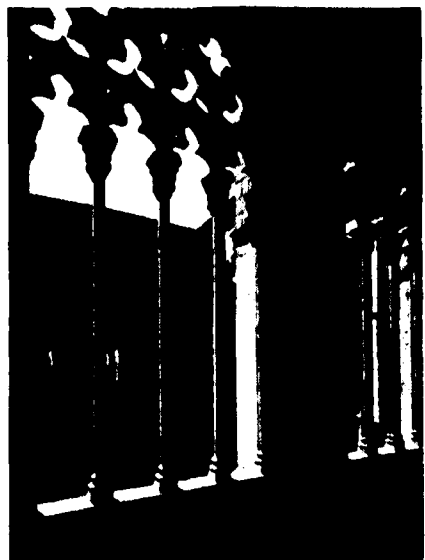
Mns. Yanes

«L'Església defensa la igualtat del sistema educatiu»

MADRID. — Monsenyor Elías Yanes, president de la Comissió Episcopal d'Ensenyament, ha dit que «L'Església no pretén privilegis, parla de llibertats i quan parla de drets parla de justícia», també remarca que l'Església és partidària de la igualtat del sistema educatiu».

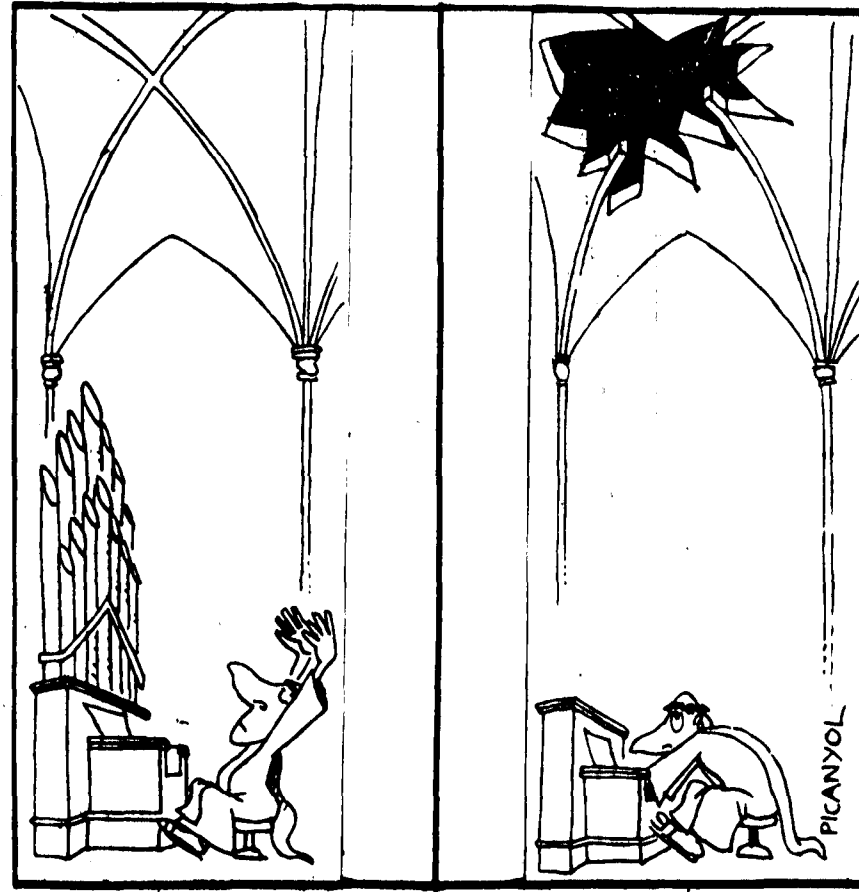
En aquest número

Especial Diòcesi de Vic

Catalunya Cristiana enceta avui una nova experiència com és dedicar un número especial a una diòcesi catalana, tot intentant de passar revista a les activitats que porta a terme en els diferents camps pastorals així com de captar les seves il·lusions i esperances, al mateix temps que s'intenten d'oferir els punts cabdals que donen personalitat a unes ciutats i a uns homes.

Aquest primer número especial l'hem dedicat a la Diòcesi de Vic. Són un total de vuit planes encapçalades per un article del Dr. Ramon Masnou, bisbe de Vic on encoratja els seus fidels a llegir i a saber llegir, recomanant-los molt vivament entre d'altres publicacions, CATALUNYA CRISTIANA.

El lector escriu

Es pot batejar durant la Quaresma?

Aquesta lletra ve a tomb del que he llegit al "Calendari litúrgic pastoral", conegut també amb el nom de "gallofa". A la pàgina 80 es dona el següent advertiment que fa referència a l'administració del sagrament del baptisme durant el temps de Quaresma: "S'han de suprimir totes les celebracions del baptisme, si no és un perill de mort o en cas de greu necessitat (cf. Ritual del bateig d'infants, n° 47)".

En semblar-me molt categòrica aquesta afirmació, he consultat el n° 47 del Ritual on he trobat el següent: "Essent la Quaresma un temps de preparació per al baptisme dels catecúmens i de renovació de la consciència baptismal dels fidels, sembla més oportú que durant aquest temps no se celebri aquest sagrament, precisament perquè ressaltin com a dia baptismal per antonomàsia la vetlla Pasqual i el diumenge de Resurrecció".

Com es pot veure, el "Calendari litúrgic pastoral" no és fidel quan cita el "Ritual" en aquest punt concret. Costa de comprendre perquè s'ha canviat l'expressió "sembla més oportú" per la de "s'han de suprimir". S'apretot tenint en compte la manera tan acurada amb què està fet el dit Calendari i que mereix tots els elogis.

Josep M. Beltran i Fontanals (Sabadell)

Beatificació del doctor Torras i Bages

Acabo de llegir l'article publicat a Catalunya Cristiana, del 10-16 d'aquest mes, intitulat "El doctor Torras i Bages: Un cop d'ull al seu magisteri", de Mn. Soler Soley i us felicito per haver-lo publicat; desitjo que feu arribar la meua felicitació al seu autor.

Penso que Catalunya Cristiana pot fer molt de cara a ambientar la causa de beatificació que ara reprenen els bisbes de Catalunya, principalment el de Vic, ai qual correspon més determinadament aquest afer. És massa important el mestratge doctrinal i testimonial del Patriarca de Catalunya perquè el deixem enterrat en l'oblit.

Angel Miralda (Vic)

Exaltant la "Carta a un jove"

La "Carta a un jove" escrita per Josep M. Riu i que CATALUNYA CRISTIANA publica la setmana del 13 al 19 de gener, val tota mena de felicitacions. És una carta fabulosa, extraordinària.

Molt agraïda, amb d'altres persones, per tan magnífiques paraules. Homes com ell són els que ens fan falta per fer un món més agradable en tot sentit.

Roser Castells (La Seu d'Urgell)

Santa Eulalia de Barcelona sense festa

Una vegada més i sense pena ni glòria ha passat la diada de la patrona de la ciutat de Barcelona i solament, sense adonar-se'n, han fet festa en el seu dia els empleats de la RENFE. Feien vaga general, no us penseu. A la casa gran van posar damassos als balcons principals; a la seu, al vespre, el ritual de consuetud; algun escrit escadusser i pareu de comptar. I pensar que aquest menyspreu, quasi escarni, aviat farà un segle que dura.

De tota manera, estimats lectors de Catalunya Cristiana, aprofitem l'avenç per recomanar-vos la lectura —millor la compra— de dues obres definitives sobre santa Eulàlia de Barcelona, fetes amb tot amor i cura tal com ensenya la nostre fe i l'hagiografia cristiana, no pas coses de Pastorets i Ventafoes.

Són —Santa Eulàlia de Barcelona—, del jesuïta Josep Munera, (editorial Llibreria Religiosa - 1951) i, amb el mateix títol però de l'il·lustre canonge de la nostra seu, doctor en Història Eclesiàstica, Àngel Fàbrega i Grau (Estades Artes Gráficas - Madrid - 1958).

Dues obres definitives en la primera àdhuc, entre altres, una fotografia de les relíquies on clarament s'aprecia la grandària i guixària dels ossos d'una arribada a la plenitud física, com d'uns 25-30 anys d'edat. Tot plegat, les dues obres, definitiu com dèiem, per allò dels Pastorets, Ventafoes...

Mercè Palouzié i Francesc Carrau (Barcelona)

"Radar i CATALUNYA CRISTIANA"

Algú ha suggerit la unificació d'esforços de les dues publicacions amb el bon fi d'augmentar-ne l'eficàcia.

Presentada la cosa així, el ben intencional suggeriment és tant de sentit comú que és fruita que cau de madura.

Però, és que són contraposats o simplement divergents els esforços de la gent de "Radar" i de la gent de CATALUNYA CRISTIANA? Jo mantinc bones relacions amb uns i altres i puc assegurar que no. Un mateix ideal cristià i un mateix esperit de sacrifici i d'abnegació unit a una visió realista, moilft feliç —a la manera de veure— del moment religiós del nostre país, impulsa uns i altres. Mutuament s'anuncien a les pàgines respectives. Ho ha saltat, que jo sàpiga, la primera espurna de discrepància polèmica entre ells. Ni mai que salti! En un clima així de comprensió mútua i abnegació, i, doncs, positiu, tot suma, si no vaig errat. Els resultats, pocs o molts, tots cauen al mateix sac, al sac comú de l'interès eclesial, d'aquella Església vull dir, que serveixen els nostres bisbes, amb el Papa. Es a dir: no és cap bossa particular que n'arreglegui els fruits. Són a benefici de tots els qui viuen l'esperit de comunió amb l'Església.

El que passa és una altra cosa molt bona. "Radar" i CATALUNYA CRISTIANA atenen i cultiven dos camps d'apostolat distints, tan

necessari l'un com necessari és l'altre, i tan inajornable l'un com inajornable l'altre. Un catolicisme mancat de premsa de carrer no passa de ser com una criatura de bolquers, bona per a ploriquejar, incapaç de dialogar. CATALUNYA CRISTIANA és, a Catalunya, una primera humil veu de carrer del nostre catolicisme. Semblantment, un catolicisme mancat de l'aparell organitzatiu indispensable, que marqui la vibració viva dels seus efectius, difícilment podrà actuar de consciència cristiana en el país. En moments de democràcia triomfant mal sigui amb massa defectes i falles— la presència dels catòlics organitzats i certament amb aquell sentit de democràcia tan depurat de la gloriosa F. J. C., de C. l'esperit de la qual han saltat del diluvi franquista el actuals organitzadors de la F. C. C. —és molt més necessària. Ara bé, tant el cos de la militància activa com, a diferent nivell, el cos del voluntariat inscrit i cooperador de l'organització tenen necessitat d'unes pàgines formatives de caràcter intern. És el que s'encarrega de fer "Radar" per als socis de la F. C. C., afins i simpatitzants. Resumint, dos esforços distints, idèntics de sentit i direcció, que marxen com els dos rails de la via del tren, de cap manera fusionables, perquè responen a dues funcions distintes i absolutament indispensables dels cristians d'un país qualsevol, en aquest cas, el nostre, la CATALUNYA CRISTIANA per la qual tots maldem.

Vicenç Nolla (Tarragona)

Avisos i comunicats

Barcelona

Cursos monogràfics de cultura religiosa a l'escola

Els organitza el Seminari de Cultura Religiosa de Barcelona per a tots els mestres i professors de religió d'EGB, BUP i FP. L'horari és de 7 a 9 de la nit. Tenen lloc als locals del Seminari Conciliar, Diputació 231. Informació i inscripció: T 254 18 98, de 10,30 a 11,30.

Mostra de pintures (paisatge i marina) a l'aquarel·la

La timara exposada a la sala d'actes de la parròquia de Sta. Cecília (passeig de St. Gervasi, 66) el pintor Juan Valle, fins el dia 29 d'aquest mes. És oberta de les 7,30 a les 8,30 del vespre, els dies feiners, i de les 11 a les 2, els diumenges.

Un cap de setmana per a la teologia

L'organitza la revista "Selecciones de Teologia". El tema escollit és: "L'Església signe de contradicció i d'esperança". Com a material de treball es farà servir el n.º 73 de la revista "Selecciones de Teologia" (1980), monogràfic d'esclésiologia. Anirà a càrrec de Víctor Codina i Hèctor Vall, professors d'esclésiologia a la facultat de Teologia de Barcelona, secció St. Francesc de Borja. Dates: De dissabte, dia 15 de març, a les 13,30 (dinar a les 14), fins a diumenge, dia 16, a primera hora de la tarda. Lloc: Casal Borja, Llaseres, 30 Sant Cugat del Vallès, Barcelona. Tel. 674 11 50. Informació i inscripcions: de 9 a 2 i de 4 a 8.

Centre d'Estudis Pastoral

Mn. Joan Bastard i Comas, vicari episcopal d'Mallorca i llicenciat en sociologia i teologia, els dies 25, 26, 27 i 28 de febrer (de dilluns a dijous) farà un curs sobre "Els condicionaments sociològics del fet religiós i evangelització, avui", de dos quarts de 8 a dos quarts de 10 del vespre, al Centre d'Estudis Pastoral, (Rivadeneira, 6, 2, Barcelona, 2). Matrícula: 750 ptes. Horari de secretaria: de 10 a 1 i de 5 a 7. Tel. 317 48 58.

Centre Cristià d'Universitaris

Dintre el cicle "Ciència, tecnologia i futur de la humanitat a final del s. XX", a càrrec de Ramon M. Nogués, biòleg i professor de l'Escola de Psicologia Religiosa, tindrà lloc una conferència sobre: "Manipulació Biològica", el dilluns 25 de febrer, a les 8 del vespre, als locals del CCU (Villar-roel 81, Tel. 323 33 68).

Grup musical Gènesi

El dissabte 23 de febrer, de 9 a 10 del vespre, cantarà les seves cançons al temple parroquial de St. Francesc de Sales, passeig de St. Joan (entre Aragó i València). Aquest conjunt que ha nascut espontàniament al si de la comunitat "Seminari del Poble de Déu", expressa a través de les cançons pròpies els fets de l'Evangeli i les experiències de vida cristiana de cada dia. Estudiants i obrers que el formen fan vida en comú. Volen comunicar a tothom el testimoni de l'amor i la unitat cristiana.

CAF

(Ronda Universitat, 27, pral. Tel. 317 10 52, Barcelona-7).

Dissabte, dia 1, a les 19 h. Concert: flauta: A. Brugada; guitarra: L. Palacios.

Dissabte, dia 8, a les 19 h. "Què és la Quaresma", a càrrec de Mn. C. Soler Perdigué; a les 20, celebració de l'Eucaristia. Diumenge, dia 9. Excursió: nois i noies Club.

Moviment Familiar Cristià

Organitza un recés de tres dies per a matrimonis. Serà a càrrec de Juan Alonso Vega, del 29 de febrer al 2 de març, a la cova de St. Ignasi, de Manresa. Per a inscripcions: M. F. C., Capità Arenas, 9 bis, de 6 a 10. Places limitades.

Monestir de Montserrat. Conferències quaresmals

Llevat de la darrera, que tindrà lloc divendres sant, a les 10 de la nit, totes les conferències se celebraran en dissabte, a tres quarts de 8 del vespre, a la mateixa basílica de Montserrat. Acabada la conferència, hi haurà el cant solemne de vespres.

El tema d'enguany serà: "Qui és Jesús?", i serà desenvolupat a través de les conferències següents: 1 de març, "Qui diuen que sóc jo?", per Maria Martinell, directora de l'ICFSB; 15 de març "Jesús, solidari de Déu i delshomes" per Cebrià Piferer, professor de teologia; 22 de març, "Jesús alliberador", per Ramon Sala, professor de teologia; 29 de març, "La resurrecció de Jesús", per Pius Raresurrecció de Jesús", per Andreu

Marquès, professor de filosofia; i 4 d'abril, "Jesucrist, sofrent i gloriós", per Pius Ramon Tragan, professor de Sgda. Escriptura.

Cicle de conferències sobre el tema "La vida i la mort"

El Col·legi de Metges de Barcelona, dins el programa cultural 1980, organitza aquest cicle. Es tracta de fer una aportació a la vida cultural de la nostra ciutat, sobre un tema poques vegades tractat. Les àmplies implicacions d'aquesta temàtica ha conduït a seleccionar un conjunt de conferencians que, des de perspectives molt diverses i amb gran qualificació personal i professional, garanteixen un tractament vàlid de la temàtica. Tindran lloc a la sala d'actes del Col·legi de Metges, passeig de la Bonanova, 47, Barcelona-17, a les 8 de la tarda. La primera serà el dia 28 de febrer, a càrrec de José Luis Aranguren. Per a més informació: Tel. 211 47 00.

Assemblea Diocesana

Monsenyor Juan Alonso Vega, director nacional del moviment "Por Un Mundo Mejor" donarà dues conferències sobre temes vitals de l'Assemblea Diocesana els dies 3 i 4 del vinent mes de març, a les 10 de la nit, al santuari de Sta. Gemma, Capità Arenas, ((Parquing gratuït). Temes: dilluns, dia 3, "La família, avui"; dimarts, dia 4, "La corresponsabilitat en l'Església". Organitzen aquest primer cicle de conferències la comunitat cristiana del santuari de Sta. Gemma conjuntament amb el Moviment Familiar Cristià, amb el desig d'ajudar a la reflexió i preparació de l'Assemblea.

Seu d'Urgell

Curset de Càritas

Càritas Diocesana, en la seva voluntat d'acostament als consells pastorals de les parròquies, ha organitzat un curset de mentalització per a Càritas interparroquial d'Andorra i per al Consell pastoral de la Seu d'Urgell. Els dirigiran el doctor Guix, de la Comissió episcopal d'Acció caritativa i social, i el senyor Josep Suay, president de Càritas espanyola. Explicaran respectivament els temes: "Què és Càritas", i "Evolució de Càritas i el seu programa per al 1980". Tindrà lloc simultàniament a Andorra la Vella i la Seu d'Urgell els dies 27 i 28 de febrer.

Girona

Jornada per a treballadors socials

Els dies 1 i 2 de març, a la casa d'espiritualitat de Banyoles, se celebrarà una jornada per a "treballadors socials" o persones compromeses en el treball de Càritas. Mn. Joan Busquets, vicari de pastoral, i Fina Capdevila, assistent social de Tarragona, seran els qui exposaran els temes i dirigiran el diàleg sobre: "Canvi en la nostra societat i en l'Església: Aspectes pastorals", i "Estil de treball i tècniques adequades en l'acció de Càritas". Hi són convidats els responsables de les Càritas parroquials del bisbat, la jornada està oberta als responsables de Càritas de Catalunya i les Illes.

Llibertat d'ensenyament

El tema de la llibertat d'ensenyament es planteja amb el dilema següent: Tots els alumnes s'han de trobar ambientats de la mateixa manera en la recerca del sentit del món i de la vida? O bé hi pot haver diferents ambientacions de la instrucció.

Escola única vol dir escola sotmesa a una política educativa que només permet un sol tipus d'ambientació valorativa. Aquest únic tipus pot respondre a una ideologia única —és el cas de l'escola dels països socialistes—, o pot respondre a la presència de totes les ideologies, que és l'escola pluralista, que a casa nostra defensen certs partits d'esquerra.

El tema de la llibertat d'ensenyament és diferent del tema del dret de l'Església a ser present en el món de l'ensenyament. Sobre tots dos temes han parlat clar els bisbes i el Papa, i a casa nostra el Dr. Jubany, tot subratllant la importància de la llibertat d'ensenyament.

De fet, en una societat pluralista, qualsevol d'aquests dos temes planteja l'altre. Dir que l'Església té dret a ser present a l'escola comporta l'acceptació del mateix dret per als grups o per a les persones que no pertanyen a l'Església. De la mateixa manera que dir que grups o persones de qualsevol ideologia tenen dret a ser presents a l'escola, comporta el mateix dret per a l'Església.

Tanmateix, cal insistir que, segons com fos interpretat el que acabem de dir, l'escola única ni que fos pluralista fóra al capdavant una imposició. Si totes les escoles haguessin d'acceptar per imposició de la llei la presència de totes les concepcions del món i de la vida —inclosa la cristiana—, no tindríem una escola lliure, sinó una escola única. Els pares no podrien triar.

Es ben cert que hi ha famílies que creuen que l'escola pluralista proporciona la millor ambientació als infants i als adolescents pel que fa al desenvolupament de les pròpies conviccions. Aquestes famílies tenen tot el dret a reclamar de la societat centres d'aquesta mena. Però també és cert que hi ha famílies que creuen que és molt millor una ambientació valorativa coherent, a partir de la qual els fills puguin afrontar el món pluralista en què vivim. I aquestes famílies tenen dret a reclamar de la societat que centres així siguin possibles.

Defensar la llibertat d'ensenyament no vol dir defensar exclusivament per a un grup social el dret a usar la seva consciència en l'educació dels fills, sinó que significa defensar el dret de tothom a ambientar l'educació dels fills d'acord amb la seva consciència.

Ho entenen així la majoria dels països europeus, on —notem-ho— no classifiquen l'escola en «privada» i «pública», sinó en «estatal» i «lliure». Classificació que caldria adoptar també entre nosaltres.

Aquest plantejament podria ser sols enganyifa si la llei reconeixia a tots els ciutadans la llibertat de crear centres d'ensenyament, però els negava la possibilitat de dirigir-los segons una determinada interpretació del món i de la vida, o només fossin accessibles a aquells qui tenen diners per a pagar-los.

Es de justícia que l'Estat i les institucions públiques reconguin el dret a la llibertat d'ensenyament. Però cal que, a més a més, en facin possible l'ús a tots els ciutadans, sense distincions d'ideologies o de butxaques, com afirmaren els bisbes espanyols en el document aprovat per la 22a Assemblea (23 nov. 1979)

C. C.

Eleccions al Parlament: Els líders catalans parlen sobre qüestions religioses (2)

Anton Cañellas (CC-UCD): «Les esferes política i religiosa han de ser autònomes».

Seguint amb l'estricta ordre alfabètic, avui entrevistem a l'Anton Cañellas i Balcells, president de Centristes de Catalunya (CC-UCD) i candidat a la presidència de la Generalitat.

«El divorci és un mal menor, no un bé»

—La família és la primera cèl·lula de la societat, encara que avui és contestada. El matrimoni, el divorci, l'avortament: heus ací unes qüestions polèmiques actualment. Què en pensa el vostre Partit de la família, del divorci, de l'avortament, del reconeixement social dels fills naturals?

—La institució familiar passa avui, en alguns sectors minoritaris, per una fase d'aparent contestació. Constitueix el medi ambient més eficient per a la procreació i l'educació dels nous membres de la societat, cosa que reconeixen fins i tot els utopistes que posen en discussió algunes de les formes concretes que ha assumit al llarg de la història.

Per tal que la família estigui en condicions de portar a terme la seva tasca creadora i integradora, requereix de forma imprescindible l'estabilitat del seu vincle original: la fidelitat recíproca i indissoluble dels cònjuges. Aquesta concepció de la família, com comproven molt sovint la psicologia i la sociologia contemporànies, és la que facilita més plena realització dels fills, i l'enriquiment constant de la parella humana.

La immaduresa o l'egoisme d'un dels membres de la parella —o d'ambdós— provoca tal vegada situacions irreversibles, en les que el mal

menos estaria representat per una dissolució dep vincle civil entre els cònjuges. El fet de la propra regulació de les causes de dissolució del vincle jurídic conjugal no ens ha de fer oblidar dos fets. Primer, que tot divorci és un mal menor, no un bé. Els fills sempre en pateixen, i els seus pares també, malgrat que un d'ells —o ambdós— tinguin preparada una «solució de recanvi». Segon fet: la societat civil, regulant les causes de divorci, ni pot ni pretén regular la noció moral d'estabilitat del vincle conjugal. L'Església catòlica ha deixat sempre ben clar quina ha de ser l'actitud del cristià enfront del matrimoni, i als seus membres —que pretenguin ser coherents amb la seva fe— no els pot afectar moralment una disposició jurídica positiva que regularitzi situacions no volgues per ningú, i menys per un cristià.

L'avortament voluntari és, ni més ni menys, un veritable assassinat, practicat en la persona d'un ésser innocent. No hi ha aquí cap diferència de qualificació moral en comparació amb altres actes propis del règim nazi: l'eutanàsia dels vells, o dels minusvàlids físics o psíquics.

En relació amb els fills «naturals», haig de dir-li que tots ho som, en principi —lavet el cas dels «infants-proveta». Evidentment, no és suficient amb un reconeixement jurídic dels fills extramatrimonials. Hom requereix un profund canvi d'actituds socials al respecte. Primer per tal que la família adquireixi la solidesa i l'estabilitat que evitin aquestes situacions anòmales. Segon, per tal que ningú a causa de les seves circumstàncies de filiació —es vegi perjudicat en els seus legítims drets personals. En aquest cas, com en tants d'altres, les lleis civils són necessàries però no suficients...

«Tots els ciutadans han de poder elegir l'escola»

—Escola nacional-escola privada heus ací una qüestió llargament debatuda, heus ací un camp de batalla. Què en pensa el vostre partit de l'escola privada? Ha d'existir? Ha d'ésser subvencionada? Han de desaparèixer els col·legis regits per religiosos?

—Per a nosaltres es tracta d'una qüestió a solucionar, però no ho enfocuem amb criteris bèl·lics, de camps de batalla. L'opció real no és entre escola «nacional» i escola «privada». El ciutadà, tots els ciutadans han de poder elegir entre escola oficial i escola lliure, que pot i ha d'ésser tan pública i tan nacional com l'oficial. L'escola lliure, que constitueix un servei públic indispensable i onerós per les economies modestes de la majoria de pares treballadors que hi envien els seus fills, ha de deixar d'ésser una injusta càrrega doble pels ciutadans. El sistema del xec escolar, previst per la Llei de Centres Docents, és un excel·lent pas endavant per aquest camí.

Si els Centristes de Catalunya defensen la llibertat de creació i direcció de centres d'ensenyament —dins el màxim respecte a les normes constitucionals— per part de grups vegetarians, del Partit Comunista o de l'Associació de Veïns del Carrer Petritxol, difícilment podríem negar aquest dret a les ordes religioses.

«Respecte al fet religiós»

Catalunya és un país de profunda tradició cristiana. Quina és l'actitud del vostre Partit davant del fet religiós?

—La mateixa que mantenim de qualsevol altre fet cultural que estigui arrelat a les essències del nostre poble. El respecte a aquesta profunda tradició, tanmateix, no ens impedeix afirmar, als Centristes de Catalunya, que l'esfera política i l'esfera religiosa gaudeixin d'una total autonomia respectiva, en totes aquelles àrees que els són pròpies.

—En alguns partits hi ha sacerdots i religiosos militants, i fins i tot ocupant càrrecs importants. També passa això en el vostre Partit? Què en pensa d'aquest fet el vostre Partit?

—No he tingut ocasió de veure encara personalment totes les fitxes d'inscripció dels militants centristes, i per tant no estic en condicions de respondre-li sobre aquest tema ocupacional. En canvi, puc dir-li que no hi he cap sacerdot o religiós que ocupi cap càrrec, ni important ni secundari. Et que passi a altres partits és tema que no ens incumbeix. La conducta cívica de sacerdots i religiosos suposo que seguirà les directrius assenyalades pels responsables de l'Església Catòlica, de la qual són membres amb unes característiques específiques.

Unes relacions normals

—Si el vostre Partit surt guanyador de les eleccions, quina seria la relació del vostre Partit amb el Vaticà? I amb la Conferència Episcopal Catalana?

—Les relacions de Centristes de Catalunya, en el cas d'obtenir la majoria d'escons al Parlament de Catalunya el proper 20 de març, serien les mateixes que mantindria en el cas de no obtenir-ne la majoria. El Vaticà és un Estat sobirà, de característiques peculiars, amb el qual mantenim les mateixes relacions que amb els altres Estats europeus occidentals, llatino-americans o mediterranis. La Conferència Episcopal Catalana, constituïda per tots els bisbes i arquebisbes de Catalunya, és un òrgan representatiu d'una institució molt arrelada al nostre poble. Per posar-li un exemple gràfic, serien unes relacions semblants a les que tenim amb el Consell de rectors de les Universitats catalanes, el Consell Superior de Cambres de Comerç o les Caixes d'Estalvis de Catalunya.

Josep Maria Pàmies.

Catalunya Cristiana

Redacció i administració: carrer de València, 224, 1r, Barcelona-7. Telèfons: 215.27.39, 215.27.84, 215.28.05, 215.24.33.

Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar.

Sots-director: Francesc Malgosa.

Redactor en cap: Antoni Plaça i Mateu.

Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamissans.

Compaginació: Eugènia Vidal.

Col·laboradors habituals: Esteve Busquets i Molas, Climent Forner, Albert Pera, Pere Tena, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Josep M. Gavín, Josep M. Aragonès, Josep Faulí, Enric Planas, Vicenç Nolla, Xesc Soliu, Guillem del Món, Plinyol.

Documentació: Ferran Camps.

Publicitat: Carlos Carrero.

Administració: Joan Manuel Checa.

Composició: Agustí Condal.

Coordinació: Oriol Camps i González.

Impremta: EMSA. Carrer de Lúria, 35. Barcelona, 9.

Dipòsit legal: 14.387.

Anton Cañellas es «confessa»

- D'on sou fill?
— De Barcelona.
- Assistireu a una escola religiosa?
— No.
- Quin record guardeu de la primera comunió?
— El que correspon a la vivència del fet.
- Quin home religiós us ha impressionat més?
— Jacques Maritain.
- Quina virtut admireu més?
— La caritat.
- Quin vici detesteu més?
— L'orgull.
- Heu fet mai exercicis espirituals?
— Sí.
- Quin record en guardeu?
— Són un reencontre entre Déu, l'home i els altres.
- Quin record en teniu del vostre casament?
— Va ser l'inici d'una existència compartida amb la meua dona, que és la millor part de mí mateix.
- Com nasqué la vostra vocació política?
- Celebreu el Nadal. Féu el

pessebre a casa vostra?

— Sí.

11. — Què en penseu de Jesucrist?

— És el Fill de Déu que es féu home.

12. — Els vostres fills us han fet mai cap pregunta religiosa?

— No hem tingut fills.

13. — Sou partidari de celebrar festes religioses?

— Sí.

14. — Quin home del món religiós destacaríeu avui?

— Joan-Pau II.

15. — Què representa Montserrat per a Catalunya?

— Una presència vivificadora, una història de segles, un compromís de futur.

16. — Teniu devoció per algun sant en particular?

— Tots ells són sants...

17. — Què en penseu de la mort?

— És el moment de l'aclariment definitiu, i de fer balanç, i de començar.

18. — I del més enllà?

— Serà el que hàgim decidit i reparat, aquí i ara.

19. — Heu llegit algun llibre religiós?

— Uns quants.

A VIC I COMARCA

VIATGES ALEMANY

Plaça Major, n.º 13, VIC

Revelacions sobre Joan Pau I

Albino Luciani va escriure tres dies després d'haver estat escollit Papa —fet que, com hom recordarà, va succeir el dissabte 26 d'agost del 1978: "No sé com he pogut acceptar; a l'endemà ja estava arrepenit, però ja era massa tard". La frase fou donada a conèixer a Roma el 16 del proppassat juny pel president de l'Acció Catòlica Italiana, el qual es suposa que va rebre una carta del Papa amb aquestes paraules.

Interessants afirmacions

Aquestes i d'altres interessants informacions es poden trobar en un número que la revista italiana "Prospettive nel mondo" ha volgut dedicar al breu pontificat de Joan Pau I. "El Papa que va somriure durant 33 dies" ha esdevingut ja en una frase tòpica i com en una síntesi del seu record. És possible que en el fons de l'esperit del Papa Luciani hi

hagués una profunda preocupació per la responsabilitat que havia recaigut sobre la seva persona i en els seus llavis hi florís aquell somriure tan amable, ple d'humilitat i manseua? Personalment, estic convençut que era exactament així. I aquesta contradicció explica els seus sofriments com a Papa i el fet que el seu cor no pogués resistir la tensió només que 33 dies i s'aturés el 28 de setembre, presumiblement cap a les 11 de la nit, ja que el seu cadàver fou trobat només a l'endemà.

Sense que estigués en els secrets del còncile, l'afirmació amb que s'obre aquest escrit apareix com molt probable al simple observador i al qui hagi llegit la biografia d'Albino Luciani. Fill d'una família de condició pobra, sempre fou pobre.

De família pobra

No era partidari de la pompa ni de l'ostentació. Portava, primer com a

bisbe, i després com a patriarca de Venècia, una vida senzilla, quasi moracal. Menjava poc i no permetia que es llancés a perdre res del sobrant en un menjar, ell, que de petit havia passat gana i sabia el que costa un tros de pa blanc. Al seu escut episcopal va voler-hi posar com a lema una sola paraula, "Humilitas". En els dies abans del còncile, quan el cardenal Paupini li va parlar de que podia ser escollit, li respongué: "Per caritat, eminència, ni m'en parlo d'això...". I el cardenal Caprio ha dit que l'endemà de l'elecció li va preguntar: "Santedat, jencara esteu arrepenit d'haver acceptat?". Luciani li va respondre: "Sí, però ara ja no té remei". Recordeu la seva expressió habitual: "Aquest pobre Papa"; "Pregueu per aquest pobre Papa"; "¿Qui vol ajudar el pobre Papa?".

Ja quan va aparèixer el dia de la seva elecció al balcó central de la basílica de Sant Pere, a més de somriure entre tímid i emocionat, feia anar les mans amunt i avall, unides en actitud de pregària, com dient: "Ja ho veieu, quines coses em passen

El somriure, signe d'amor

Afeixugat pel pes del seu càrrec, Albino Luciani treia forces de flaqueza i somreia de debò. Crec que l'expressió "el Papa del somriure" és, en aquest sentit, molt més que un titular o un slogan més o menys feliç, encunyat pels periodistes. En la seva senzillesa, va fins el fons del secret del Papa més bo dels darrers temps. Ningú millor que ell ens ensenyà que un home d'Església no és un "poderós" d'aquest món. Ningú com ell ens recordà que la bondat i el desig de servir pot fer brollar un somriure fins i tot d'un esperit aturamentat per les preocupacions. Ningú com ell ens va dir que, en aquest segle de tants mals, el més gran és el que algú ha nomenat la "impotència afectiva": la incapacitat d'estimar, amb l'estil i les exigències que el Crist dona en l'Evangeli a aquesta paraula. I, en aquest sentit, em sembla que ni el poble ni els periodistes es van errar; tot el contrari, van captar bé que, en ell, el somriure era el signe extern de la més genuïna caritat cristiana.

J. P.

Karol Wojtyla entre joves d'una presó de Roma

«No marxeu d'aquí sense haver trobat el Crist.»

Joan Pau II va passar recentment més de dues hores amb els joves de la presó de menors de Casal del Marmo, situada a les afores de Roma.

Amb ells s'hi trobaven els "Voluntaris de la Caritat" presidits pel cardenal Agostino Casaroli, secretari d'Estat, que des de fa anys desplega activitat pastoral amb ells un dia a la setmana en aquest reformatori; l'inspector general de capellans d'instituts penitenciaris, amb el secretari; el ministre de Gràcia i Justícia del Govern italià; el director de la presó i el religiós espanyol Enrique Tortajada, capellà del centre. Tots ells reberen el Papa en arribar al centre.

La primera trobada del Sant Pare amb els joves va tenir efecte a la capella. El capellà adreçà un discurs de salutació al Pontífex tot recordant les paraules de Joan Pau II a Irlanda que acabaven amb el desig de que la presó sigui per als joves escola de rehabilitació; i va assegurar que aquest és el propòsit de tots els que col·laboren al Casal del Marmo, també va dir que la trobada de pregària d'aquesta tarda s'enllaçava amb els que els nois celebren cada setmana per a escoltar la Paraula de Déu i pregar; i per això va demanar que es comencés amb el cant de Santa Maria del Camí, com altres vegades.

A continuació el Papa va afegir: "Voldria desitjar-vos quelcom que és molt fonamental. Ens trobem a la capella del vostre centre. Aquí hi ha Algú que és invisible, el Crist. Doncs bé, us desitjo que el trobeu, que no marxeu d'aquest lloc sense haver-lo trobat. D'aquesta manera podrem tenir esperances cara al futur: si arribeu a trobar-lo aquí i seguiu amb Ell en tots els camins de la vida". Després es va resar la pregària dels fidels i llegiren les intencions, el capellà, diversos joves, un assistent social en representació dels "Voluntaris" i un representant del personal. Finalment els nois entonaren el "Laudato sili, o mio Signore" de sant

Francesc, que el Sant Pare va cantar amb tots.

La segona part de la visita es desenvolupà al gimnàs, on esperaven al Papa els empleats amb llurs famílies. En entrar Joan Pau II, diversos infants es posaren a correr cap al Papa i una nena li va dir: "T'estimo molt". El ministre de Gràcia i Justícia va pronunciar unes paraules de benvinguda en nom de tots, el Papa va respondre amb un discurs, afegint tot seguit: "Saludo a tots i a cadascun dels presents; a les famílies, als pares i els fills que han vingut a aquesta trobada tan familiar amb el Papa. La primera paraula que he escoltat en aquesta sala ha estat la d'una nena que em deia: 'T'estimo molt'. I què és el que puc dir jo, sinó repetir el mateix? A tots i a cadascun de vosaltres us estimo molt, molt. Us estimo sobretot perquè estic convençut de que treballo en aquest centre amb la voluntat de fer el bé als altres, sobretot als que tant necessiten del bé per a fer-se homes. Per això us estimo molt. Estimo sobretot els que treballen en aquest centre".

Després d'aturar-se encara uns minuts amb els empleats, el Papa es reuní de bell nou amb els joves. Aquest fou un dels moments més grans de la visita, doncs els nois envoltaren el Sant Pare, li parlaren, li van explicar les seves penes i la seva història, el van abraçar i fins i tot un d'ells li va demanar una benedicció especial perquè l'endemà se celebrava el seu procés. El Papa va regalar a cadascun d'ells un rosari per a que "l'enviessin a llurs mares". Els joves li feren ofrena d'un quadre de la Verge Negra de Czestochowa, una ceràmica amb el monestir de Jasna Góra i una pintura representant a uns joves que venien a veure a un home que els ajudava.

A continuació es van fer totes les fotografies que van voler amb el Papa i el cardenal Casaroli.

Eren més de les 7 quan Joan Pau II va donar per acabada aquesta visita "pastoral" de la diada de Reis del 1980.

Documents

En guàrdia

"Els Pares del Sínode, van estar inspirats de debò en advertir que hom es guardi de reduir el Crist a la sola humanitat i el seu missatge a una dimensió purament terrena. Deu ser reconegut com el Fill de Déu, el mitjancer que ens dona lliure accés prop del Pare en l'Esperit Sant.

Es molt important desplegar als ulls de la intel·ligència i als ulls del cor, sota la llum de la fe, aquest sacrament de la presència del Crist, que és el misteri de la seva Església, assemblea d'homes pecadors, però al mateix temps santificats i que constitueixen la família de Déu, reunida pel Senyor sota el guiatge d'aquells que l'Esperit Sant ha posat com a Bisbes que pasturin l'Església de Déu". (De l'Exhortació Apostòlica sobre l'Ensenyança del Catecisme.)

La Santa Missa

"El sacrifici del Cos i de la Sang del Senyor, ofert per a nosaltres, constitueix un acte d'amor suprem del Salvador. És la seva gran victòria sobre el pecat i sobre la mort, una victòria de la qual ens fa participar. L'Eucaristia és una promesa de vida eterna. És Ella mateix, Jesús, qui ens diu: "qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia"...

El sant sacrifici de la Missa vol ser també la celebració festiva de la nostra salvació. En la Missa regreïm i loem Déu Pare per haver-nos donat la Redempció mitjançant la sang preciosa de Jesucrist. L'Eucaristia és també el centre de l'unitat de l'Església, el més gran de tots els seus trossos. Segons l'expressió del citat Concili Vaticà II, l'Eucaristia conté "tot el bé espiritual de l'Església" ("L'Osserv. Rom.", 30-9-79).

El diàleg entre empresaris i treballadors

"Es una necessitat que empresaris i dirigents d'empresa facin tot el que està a la seva mà per tal d'escoltar degudament la veu dels treballadors dependents i poder comprendre les seves legítimes exigències de justícia i d'equitat. Convé superar tota temptació egoística de convertir l'economia en norma per si mateixa... Són molts els conflictes i antagonismes entre treballadors i dirigents, l'arrel dels quals s'enfonsa en el terreny estèril de la manca d'audiència, de refusar-se al diàleg o de diferir-lo indegudament. El temps esmerçat en trobar-se personalment amb els dependents no s'ha de considerar temps perdut. Permet d'humanitzar més les vostres relacions i les vostres empreses... Si se'ls vol tenir com engabiats artificialment molts treballadors risquen de sentir-se atrofiats en llur espontaneïtat interior... És possible baixar fins a aquests nivells de deshumanització quan es capgira l'escala dels valors i el "productivisme" queda elevat a únic paràmetre del fenomen industrial quan la dimensió interior dels valors és oblidada, quan hom es preocupa de la perfecció de l'obra i no de la del qui la fa, quan es valora l'obra més que l'obrer i l'objecte més que el subjecte?" (Així va parlar el Papa a l'Unió Cristiana de Dirigents d'Empresa d'Itàlia, "Osserv. Rom.", 25-9-79.)

V. N.

Joan Pau II acarona a una dona malalta, després d'haver celebrat la Missa del dia 11, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes

LLEGEIX 10 LLIBRES
(en l'estona que els altres en llegitzen 1)
Amb el curs de **LECTURA RAPIDA**
MEMORIA, METODE D'ESTUDI - ORATORIA -
CURS COMBINAT PER A ESTUDIANS DE 2 ETAPA - E.G.B. I B.U.P.
ILVEN TÉCNICAS EDUCATIVAS DE AVANZADA
C.E.D.I. Gran Via 829 2º 1ª (Clarís 8 Lúria)
Tel. 319.02.85 - B-10

MOBLES SUSANY
Barcelona-Vic-Manlleu

Consells del Papa als joves soldats

Necessitat de certesa en el sentit de la vida

Joan Pau II, en el seu discurs dirigit a 300 capellans militars italians, els va dir que el jove allistat al servei militar es troba en el període més delicat i important de la seva existència i que aquests nois tenen necessitat de l'amistat i simpatia dels consiliaris.

"En una societat tan obertament pluralista i autònoma - digué el Papa - cal tenir comprensió per a totes les experiències. Intentar entendre i comprendre per poder estimar més, no significa pas justificar; significa només obtenir confiança, obrir-se a la simpatia mutua, crear relacions d'amistat..."

També digué el Papa que aquesta simpatia cal que il·lumini després. "Mai com avui el jove no ha sentit tant la necessitat de certesa sobre el significat autèntic de la vida i del seu destí. Mai com avui el jove no ha sentit tant la necessitat de conviccions personals, provades i demostrades, per a poder trobar-se amb absoluta seguretat amb Déu, amb Jesucrist i amb l'Església, malgrat les vicissituds de la història i les diverses ideologies. És necessària, per tant, la bona apologetica, l'explicació completa dels "preàmbuls de la fe", que allunyen les tenebres de l'error, dels prejudicis, de la confusió. Siguen, doncs, sempre lleials i lògics en anunciar sense temença tota la veritat".

El Papa va matisar que "el vostre afecte, finalment, cal que sigui sempre formatiu. Féu conèixer i estimar Jesucrist, féu comprendre i estimar la perspectiva eterna i responsable de l'existència humana".

Missatge del Sant Pare en la Quaresma del 1980

Un simple donatiu no canvia el cor de l'home.

Cada any, en el llindar de la Quaresma, el Papa es compliu en adreçar-se a tots els membres de l'Església per encoratjar-los a viure bé aquest temps que ens és ofert per a preparar-nos cara a un veritable alliberament.

L'Esperit de penitència i la seva pràctica ens porten a deslligar-nos sincerament d'allò que posseïm de superflu, i algunes vegades fins de necessari i que ens priva de *«ser»* veritablement el que Déu vol que siguem: «Allà on rau el teu tresor, allà hi ha el teu cor». El nostre cor està vinculat a les riqueses materials, al poder damunt dels altres, a unes subtilitats egoïstes de domini? Aleshores nosaltres tenim necessitat del Crist Alliberador de les Pasqües que, si nosaltres ho volem, pot desfer-nos d'aquests entrellats de pecat que ens traven.

Preparem-nos a deixar-nos enriquir de la gràcia de la Resurrecció desentennos de qualsevol fals tresor: els béns materials que no ens són pas necessaris sovint són les condicions mateixes de sobreviure per uns milions d'éssers humans. Més enllà de llur subsistència mínima, hi han centenars de milions d'homes esperant que els ajudem a donar-los els mitjans necessaris per llur pròpia promoció humana integral com el desenvolupament econòmic i cultural del seu país.

Compartir amb els menys afavorits

Però les declaracions d'intenció o un simple donatiu no són pas suf-

icients per a canviar el cor de l'home; cal aquesta conversió de l'esperit que ens mena, en la trobada dels cors, a compartir amb els menys afavorits de les nostres societats, amb els que estan mancats de tot, fins i tot a vegades de llur dignitat d'homes i de dones, de

això que retrobem i vivim més íntimament el misteri dels sofriments i de la mort redemptora del Senyor. El veritable compartir que és l'encontre dels altres ens ajuda a alliberar-nos d'aquests llaços que ens fan esclaus, i com el qui que cal que vegem en els altres els germans i les germanes, cal, doncs, que redescobrim que som fills d'un mateix Pare, "hereus de Déu i cohereus del Crist" (Rm 8,17) de qui tenim les riqueses incorruptibles.

Testimoniis de la caritat de Crist

Jo us exhorto, doncs, a respondre amb generositat a les crides que, durant la Quaresma, llançaran els vostres bisbes, personalment o pels altres responsables de les campanyes de participació. Els primers beneficiaris en ser-vosaltres, doncs només així us posareu en el camí de la única i verdadera Alliberació. Els vostres esforços junts amb els altres de tots els batejats donaran testimoni de la Caritat del Crist i així construiran aquesta «civilització de l'Amor» que desitja, conscientment o no, el nostre món amargat pels conflictes i les injustícies, desenganyat per no trobar gaires testimoniis de l'Amor de Déu.

Us beneixo en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

Joan Pau PP. II

Intimitat i discreció en determinades ocasions

Entre els diferents grups de l'audiència general del proppassat dimecres 23 de gener es distingia un grup de periodistes holandesos que havien anat a Roma per a informar sobre el Sínode dels bisbes d'Holanda. El Papa els dirigí les següents paraules:

Em fa content de saludar als periodistes holandesos que han vingut a Roma amb ocasió del Sínode particular en curs aquí actualment. Comprend que tingueu un interès especial per aquest esdeveniment sumament important per a l'Església del vostre país, però també per al conjunt de l'Església en la que els catòlics dels Països Baixos han jugat una tasca missional sense igual i encara susciten una atenció particu-

lar. Sens dubte, com a professionals dels mitjans de comunicació, sempre desitgeu conèixer amb el màxim de detalls i directament el desenvolupament d'aitals reunions. Però, tanmateix, estic segur que també comprendreu la necessitat de l'Església, a l'igual que de tota família, de disposar en determinades ocasions com a mínim, de diàlegs, de discussió i decisió, en intimitat i discreció, per a una major llibertat dels participants i per respecte a persones i situacions.

Us agraeixo el que féu amb els elements essencials a la vostra disposició per a donar comptes de l'atmosfera d'aquest Sínode, de les seves particularitats i finalitats, dels punts principals que són en joc, tenint en compte els fets exactes i la

naturalesa particular de l'Església. Que el Senyor us ajudi, que us beneixi i beneixi tots els vostres!

He sabut amb satisfacció, a més a més, la forma com els sacerdots i fidels dels Països Baixos han acollit la meua invitació a l'oració. Sí, necessitem resar tots per a que aquest Sínode doni els millors fruits de comunió, veritat, santedat i esperit missioner. I això depèn de moltes persones i institucions. L'Església que està als Països Baixos viu un moment important i delicat de la seva història. Aquí tots fem vots per la qualitat de la seva vida eclesial i el seu testimoni, i per la seva obra d'evangelització.

L'audiència finí amb l'oració per la unitat dels cristians dirigida pel Sant Pare i el cant del Paternóster.

Crònica de Roma

Joan Pau II visitarà el poble de sant Benet

En l'al·locució del passat diumenge, dia 10, el Papa va anunciar que per retre homenatge a sant Benet, patró d'Europa, el 23 de març - festa del sant - realitzarà una visita a la localitat de Norcia, on nasqueren el fundador dels benedictins i la seva germana, santa Escolàstica.

Sembla que en el transcurs d'aquest viatge el Papa visitarà també Subiaco i Montecassino, on ja va ser-hi l'any passat. Res no s'ha confirmat encara respecte als rumors últimament escampats segons els quals el Papa tenia previst fer una visita al Consell d'Europa, que té la seva seu a Estrasburg, en la festa de sant Benet. Que ho faci en la data indicada queda pràcticament descartat.

Sembla que un viatge del Papa a França no és probable abans del Congrés Eucarístic Internacional de Lourdes, previst pel mes de juliol del 1981.

En la regió en que està situada Norcia, a 157 Km al

nord de Roma, hi hagué el passat setembre més d'un terratrèmol i moltes famílies quedaren sense llar. Es diu que el Papa farà també una visita a les poblacions provisionals en que estan actualment instal·lats de forma molt precària, els refugiats.

Respecte als viatges pontificis, cal esmentar que el cardenal Pironio, de nacionalitat argentina, realitza aquests dies un viatge "exploratori" per distints països iberoamericans, en relació amb l'anunciat viatge del Papa al Brasil, el proper mes de juliol. Fins s'ha parlat d'una estada del Papa a l'Argentina i Xile, si acabés satisfactoriament la mediació papal entre ambdós països en el litigi del canal de Beagle.

El dia 11, dilluns, el Papa es va reunir amb un gran nombre de malalts i pelegrins de Lourdes, pels quals va celebrar una missa. En acabar, es va formar una processó que va seguir tota la plaça de Sant Pere amb torxes enceses, tal com es fa a Lourdes.

La ciencia y conciencia de su médico deben ser su única guía para el cuidado de su salud
Recuerde: Agua FOURNIER es una excelente colaboradora en muchos tratamientos

La Passió

D'OLESA

DIES REPRESENTACIÓ: 2, 9, 16, 23 i 30 de març; 4 (Divendres Sant), 13, 20 i 27 d'abril i 1. de maig

OLESA DE MONTSERRAT - TEMPORADA 1980

«Volem ajudar a les famílies en l'educació dels fills»

L'Escola de la Sagrada Família de Sants celebra el I Centenari

Aquest dissabte, dia 23, d'aquest mes de febrer, se celebra el primer centenari del Col·legi de la Sagrada Família de Sants (carrer Guadiana, 13 i 15), col·legi ben conegut i estimat a la barriada.

L'associació de Pares de Família del Centre, ha programat les celebracions per a commemorar aquest esdeveniment, en el seu centenari: començaràn, si Déu vol, amb una Eucaristia que, a les sis de la tarda del dia 23, es farà plenament participada, a l'església parroquial de Santa Maria dels Sants, per lloar al Senyor i donar-li gràcies per un fet tan important en la vida local.

Des d'aquestes pàgines es convidava a tothom: alumnes antigues i actuals, professors, pares, amics i simpatitzants, a tots aquells que estimen el Col·legi i la Comunitat. Tots junts a l'entorn de l'altar expressarem la nostra joia i agraïment.

Seguidament, en el Col·legi hi haurà una convivència de germanor i es descobrirà una placa commemorativa.

Durant l'any hi hauràn diverses activitats de tipus cultural i d'esbarjo, programades de cara al món dels infants, ja que són ells en realitat el centre i l'objectiu concret de tota la tasca de la comunitat educativa del Col·legi.

La propia fundadora de l'Institut de la Sagrada Família, Ana Maria Janer i Anglarill, va crear l'Escola de Sants.

Parla la directora

Hem fet unes preguntes a la directora, Carme Pal, i ens contesta amablement.

— Quina és la finalitat de l'obra que fan vostres?

— És la mateixa que es va proposar el grup de les set fundadores quan es van instal·lar aquí: inserir-nos en el poble i servir-lo amb el nostre treball d'ensenyament i educació, és a dir: ajudar a les famílies en la educació dels fills.

— Quines ensenyances donen aquí?

— Ja poden veure que l'edifici no és massa gran i no té possibilitats d'ampliació: el posar-se en vigència la nova Llei d'educació, ens hem limitat a tenir l'ensenyança Pre-escolar i la Ensenyança General Bàsica: abans teníem també el Batxillerat Elemental i Secció de Comerç.

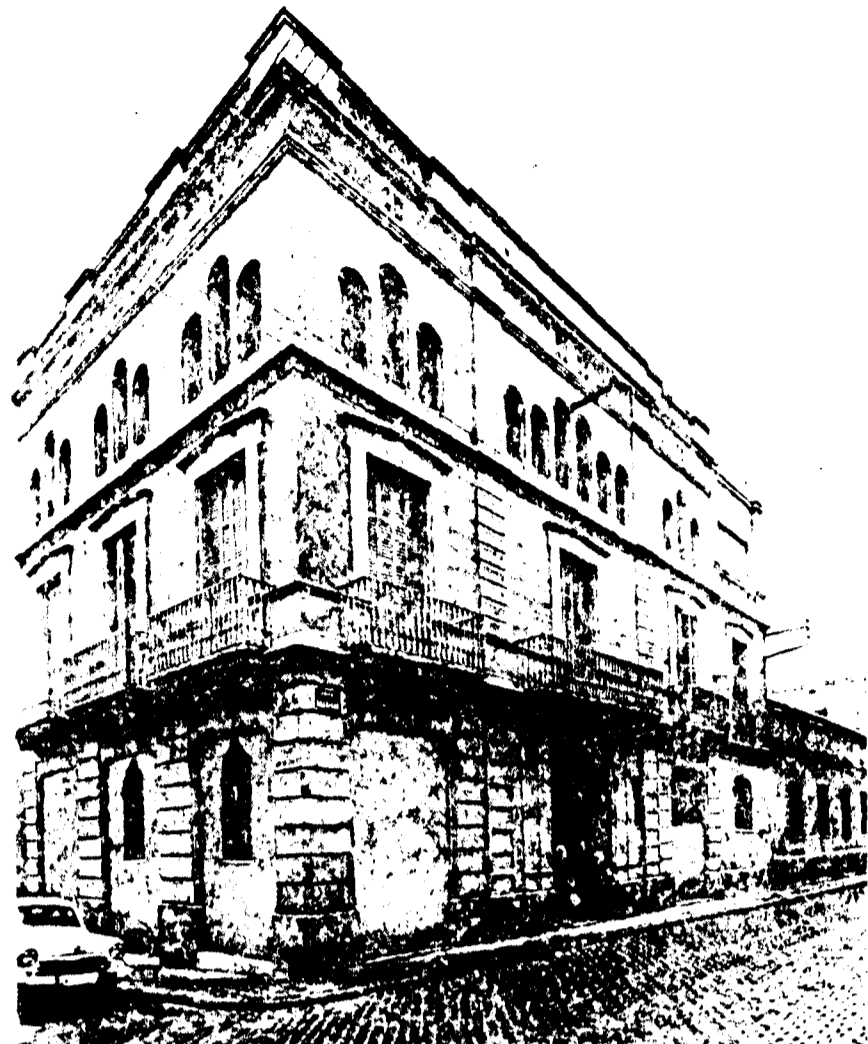
— De quantes places escolars disposen?

— Uns quatre centes cinquanta. No podem atendre a les moltes sol·licituds que rebem, i de debò que sentim no poder complaure tothom.

— Els pares i professores col·laboren en l'obra educativa?

— Sí: i amb força interès, de moltes maneres. Hem arribat a treballar junts, i amb vertader sentit d'unitat en la nostra comunitat educativa.

— Què es proposa aquesta comunitat?

— Donar als fills una bona preparació per la vida: és a dir: una adequada categoria de valors, hàbits de treball i d'estudi, esperit de sacrifici i d'autocontrol, tot segons els principis cristians, fundats en Jesucrist i en les seves ensenyances, fidels sempre a la doctrina de l'Església. Creiem que així poden ser feliços i ben útils a la societat.

— A qui pertany el centre?

— A l'Institut de la Sagrada Família

de la Seu d'Urgell. Va ser la mateixa fundadora Ana Maria Janer i Anglarill, qui va interessar-se per establir aquest Col·legi. El va visitar alguna vegada i va fer molt perquè tingués vida pròspera. Estimà a les nenes amb un gran desig de promoció de la dona. Va treballar en aquest sentit en dos àmbits ben diferents: les escoles del món rural i en les zones on la industrialització i la consegüent immigració aguditzaven els problemes de la carència d'escoles.

Una ocasió d'acció de gràcies

50 aniversari de la Secció de dones de l'Opus Dei

El 14 de febrer d'aquest any farà mig segle d'un altre 14 de febrer — el de 1930 —, en el qual va començar la Secció de dones de l'Opus Dei: data que convida a rememorar aquells orígens i els cinquanta anys que aquestes Noces d'Or venen a coronar. El pensament que sorgeix espontàniament és que una trobem davant una hora d'alegria i d'acció de gràcies a Déu: la Secció de dones és una gran mercè que el Senyor va fer a l'Opus Dei, i el cin-

quanta aniversari del seu naixement una data joliosa per a l'Obra i per a tota l'Església, a la qual va venir a servir.

La crida universal a la santedat, juntament amb el valor santificador del treball ordinari desenrotllat enmig de les condicions ordinàries de la vida, són punts bàsics del missatge espiritual que Déu va voler fer arribar a tothom amb la fundació de l'Opus Dei. Des d'aquesta data jubilar es va adreçar a tota criatura humana, sense fer distinció de sexe ni de raça, de cultura o de condició social. Després de cinquanta anys un gran nombre de dones del món sencer, profundament diferents entre elles per raó de la seva mentalitat, situació familiar, professió, edat, han trobat en l'Opus Dei el seu camí diví a la terra: un camí de seguiment capaç d'infondre llum i sentit a tota la seva existència. I l'han trobat sense sortir-se del seu lloc, allí on eren quan el Senyor va cridar-les, a l'esccenari real de la vida quotidiana que és indret ordinari en el qual la gran majoria dels homes i de les dones poden trobar-se amb Déu.

Centenari de J. Maria Folch i Torres

Rectifiquem que on el nº 21 de «C.C.» indicàvem el dia 28 com a data del centenari d'En J. M. Folch i Torres, quan l'efemèride correspon al dia 29 de febrer.

EXCURSIONS COSMOS

Març 1980.

- Dia 2. Coll de Brancons i Vall de Bas: 1.000 pessetes.
- Dia 6. Serra de Prades: 1.000 pessetes.
- Dia 8. Pintures murals de Fenollé i Museu de Taltavull: 1.500 pessetes.
- Dia 13. Costoja del Vallespir i Prats de Molle: 1.500 pessetes.
- Dies 15 i 16. Cap de setmana a Salou: 1.700 pessetes.
- Di 19. Matinal Tibidabo i Pedralbes: 450 pessetes.
- Dia 22. Matinal Vallromanes: 400 pessetes.
- Dia 23. Acte d'espiritualitat (auto-cíar i esmorzar): 1.000 pessetes.
- Dia 27. Santuari de la Mare de Déu del Coll: 1.200 pessetes.

VIATGES COSMOS

E. Granados, 19. Gran Via, 804. P.º Valldaura, 266. Teléfon: 25428 49

Economia, Església, Poesia

El cor de l'economia sol ser l'egoisme. Per això el Senyor blasma els rics. Per això cal que aquests no badin si volen veure'l.

Però el cor de l'economia pot ser, també, una immensa poesia si es concebeix com un servei a tot un poble. Aquest és el sentit que té en l'Església. I per això els que treballem en el més modest dels seus camps —l'hort— de l'economia—podem gaudir, a vegades del goig de sentir el nostre cor afinat prop del riu de Déu. Poesia, només, «avegades». Però encoratja pensar-ho. A. Bascompte i Barlabé.

AL CARRER DE PETRITXOL, EL COR SE N'HI VA TOT SOL

BAGUENA - CANALS
GEMOLOGOS
PETRITXOL, 8

Conesa
Petrítxol, 10
Tel. 3015330

bolsos Dama
Petrítxol, 17

Electrogas Petritxol
LINES, TUBONS, ESTUFES, TUBS, REFRIGERADORS A GAS BUTA
Petrítxol, 4 Tel. 3183567

CALZADOS POCH

EL CAU
ARRENTERIA, TALLERIA
Petrítxol, 9 - Tel. 302 39 97 - BARCELONA 2

J. RIGOL GINEBRA
Petrítxol, 13-17
Tel. 301 39 87 - BARCELONA 2

JOSE MAS
Puertaferri, 10
Petrítxol, 17
Telé. 301 68 76
BARCELONA - 2

Numismàtica Filatèlia Petritxol
MARIO QUINTANA TARRATS
PETRITXOL, 11 - TEL. 302 33 87 - BARCELONA - 2

instituto canino REX
perros de raza accesorios
Petrítxol, 4-Tel. 3018334

SALA PARES
Petrítxol, 5 - Barcelona
PINTURA CATALANA S. XIX y XX
PROXIMAS EXPOSICIONES
R. DURAN - J. ROCA SASTRE
C. NADAL - X. BLANCH

joleria i plateria SANT SERRAHIMA
Petrítxol, 1 - Barcelona
Teléfon 301 15 77

Paraules del Dr. Masnou, bisbe de Vic

Llegir: Veure, jutjar, actuar

El Dr. Ramon Masnou i Boixeda, bisbe de Vic, ha volgut sumarse aquestes planes de "Especial Diòcesi de Vic" amb el següent escrit on passa revista al valor de la paraula entesa rectament. Perquè, diu el senyor bisbe, una cosa és llegir molt o poc i una altra ben diferent saber llegir. Encoratja a la lectura de «Catalunya Crsitiana».

El nostre país té l'anomenada de llegir més poc que d'altres. Ho diuen les estadístiques, i els llibreters se'n queixen. No cal dir que això no és cap glòria ni cap puntal per a la cultura. Tanmateix no llegir, de si mateix, no és un bé.

El que no diuen els llibreters i les estadístiques és si al nostre país se sap més de llegir que a altres. I ho dic, naturalment, no referint-me al grau d'analfabetisme —perquè això sí que pot ser tocat per l'estadística— sinó al.ludint els qui llegeixen al revés del que caldria, és a dir: fent de la lectura no un nodriment espiritual positiu sinó més aviat una auto injecció de toxines. En això fallava una mica aquell eslògan propagandístic que, temps enrera, la televisió repetia: «un libro ayuda a triunfar». L'eslògan hauria d'haver distingit quin llibre ajuda a triomfar i quin ajuda a ser derrotat per tota la vida, prou sovint. I qui diu de llibres, diu de revistes i diaris: tot són figures d'un mateix cistell.

Ara és un temps en el qual és ben fàcil d'injectar-se verí, ben presentat per aquells que trafiquen amb idees o amb diner. La veritat i el bé disposen de relativament pocs servents fidels. L'ambient superliberal d'una llibertat no prou sàviament regulada s'esgarrafa —i amb tota la raó— si sap que un gambirot sense seny tira metzines impunement i públic, a un animal del parc, però no fa cap escarafall davant aquells que, també impunement i amb tota publicitat, emmetzinen els petits ciutadans —i aquells grans que són com infants—, que valen més que els animals del parc, amb fornades d'idees nocives i de pornografia. Sembla que hi ha un liberalisme absurd que creu o vol creure, que només hi ha tòxics per al cos i que no n'hi ha per a l'esperit. L'evangeli ho expressa d'una altra manera que també té aplicació al nostre cas: «No tingueu por d'aquells que poden matar el cos, però no poden matar l'ànima; més aviat temeu el qui pot perdre el cos i l'ànima a la gehena».

Joan Pau II conversant amb el Bisbe de Vic, Dr. Ramon Masnou, en els actes celebrats del Vaticà amb motiu de la beatificació del P. Francesc Coll.

Conclusió obvia: cal llegir perquè és necessari alimentar l'esperit amb la cultura adient a la qual té dret. Però cal llegir allò que no faci mal, per lògica de la mateixa llei del nodriment veritable. Malament rai, si no és llegeix. Pitjor, si hom llegeix poc o molt, però dolent. Cataclisme, si un ja de esdevingut drogadiete de lectures banals o pestíferes.

«Veure» de l'enquesta: cal llegir per a sobreviure com a persona cristiana informada i formada dels nostres dies; cal comptar, però, que hi ha de tot en el panorama lectiu: barreig de nodriment i de tòxic.

«Jutjar» imprescindible: Cal llegir bé, triant i discernint, amb sentit crític, entenimentat i assessorat allò que ajuda al creixement humà i cristià de la persona, d'allò que fa tot el contrari.

I resta el tercer terme d'una enquesta: «actuar». ¿Què ha de fer el lector cristià, conscient i responsable, a fi de poder travessar indemne i coratjós la maltempada d'aquest moment?

La resposta és més complexa del que permeten aquestes ratlles. Reduint-la a nivell popular, se m'acut el que segueix, a tall de consell: a) Aprofitar el bé que fan les lectures populars periòdiques que fa o aprova l'Església. De cap manera pot permetre el poble cristià de Catalunya que s'esllangueixin o morin els «FULLS» de cadascuna de les diòcesis. Cal que visquin i creixin. Cal llegir-los i ajudar-los. b) Ha nascut, no fa molt, el setmanari popular «CATALUNYA CRISTIANA» que no cerca extremismes ni divisions sinó únicament ajudar a viure en sentit d'Església: cal que els creients de la nostra terra no el deixin morir sinó que, sense indiferències ni perjudicis, s'esforcin a acollir-lo, fer-lo créixer, millorar i arribar a totes les cases on hi hagi fe i amor a Crist i als germans. Hi ha altres lectures periòdiques bones: he esmentat les de més volada i que poden ajudar més l'orientació cristiana, la pacificació i la unitat de persones i entitats, en aquest temps «fort» que estem passant. Que cadascú doncs, faci la seva enquesta de bon lector cristià.

R. bisbe de Vic

Una institució amb futur...

Els Casals de l'Església, llocs de promoció i coordinació de pastoral

El Casal de l'Església, a Vic, dies abans de la seva inauguració

Per allà els anys 50 neix, al bisbat de Vic, una institució que podríem batejar-la amb el nom genèric de **Casals de l'Església**. El fet de no portar arreu al mateix nom indica ja que no neix de manera uniforme: a Manresa s'obrí l'any 1959 i es conceix per la **Residència**, a Igualada, inaugurat el dia de la Immaculada del 57, l'anomenen, com a Vic, el **Casal d'Acció Catòlica**, a Ripoll pren el nom de **Casal Parroquial**...

No es pot confondre aquesta institució amb els Centres Parroquials. És una altra cosa: vol ésser el lloc de promoció i coordinació d'una pastoral missionera que sovint sobrepassa en molts aspectes el marc de la pastoral parroquial i en pot ésser un bon complement. Aquests **Casals** en coneixen la seva edat d'or en el moment que quedà estructurada una altra institució molt interessant d'aquesta dècada: els **Consiliaris**. Els **Casals** fóren el lloc idoni per a aixoplugar i tirar endavant tota l'activitat dels Moviments d'Acció Catòlica i d'altres Moviments d'Església.

L'història del Casal de Vic ens permetrà de conèixer més el geni d'aquesta institució. És al mateix temps l'història que tenim més a mà, i potser és també el més típic.

L'any 1947 s'inaugurava a Vic el Seminari Nou i tancava les portes, al carrer de Sant Just, un edifici vell, feixuc d'història i tradició, situat al cor del casc antic de la ciutat. L'edifici, en un temps residència dels jesuïtes, havia estat Seminari Major des del 1770.

Apostolats dels laics

Va restar tancat un temps fins que als anys 1950-1951 se'l destinava a **Casal d'Acció Catòlica**. Allà hi va viure un equip de Consiliaris al servei de l'apostolat dels laics. L'espaiós

edifici no reunia un mínim de condicions i es decidí enderrocar-ne una part a fi de construir uns espais més moderns i funcionals. Així es féu i l'any 1970 s'inaugurava el **Casal de l'Església**. Així el tenim avui.

La seva vida interna està molt lluny d'ésser la dels seus inicis: no en va han succeït moltes coses des de l'edat d'or dels Consiliaris. En un temps ha anat compartint una labor de suplència i avui acull un ampli ventall d'activitats i institucions: Colònies d'estiu, Catequesi, Delegació de l'ICESB, Càritas, Escola de Teologia, grups d'Escoltisme, d'objecció de consciència, de Moviments especialitzats juvenils i adults, activitats culturals, Cursos de Cristianitat, Campanya contra la Fam, grups prematrimonials... Els altres Casals han tingut una trajectòria semblant,

obrint-se més el d'Igualada cap a activitats d'esplai.

Hom diria que la institució del Casal es revela com una institució amb futur. És una institució que ofereix una altra presència d'Església. Diversa de la presència de l'Església a través del temple molt vinculada a la institució parroquial, de la presència de l'Església a través d'institucions escolars o benèfiques..., els Casals ofereixen una altra presència tipificada potser per uns trets més seculars, més dialogants, complementada i garantida per les altres presències.

Si és que reïxen en aquesta intuïció d'ésser institucions amb futur, tal com ho esperem, tant de bo reïxin també en la seva funció de fecundar evangèlicament el seu diàleg, el seu esperit d'acolliment, el seu afany de servei.

¿Conoces la existencia de este ARCHIVO MARIANO?... ¿Sabes que sus orígenes se remontan al año 1943? ¿Finalidad? Archivar y conservar todo cuanto hace referencia a la Virgen María: estampas, postales, gozos, folletos, libros, rosarios, medallas, imágenes, etc...

Quizás en tu casa exista alguna de estas cosas y puede ser que se pierda para siempre...

¡Acuérdate del ARCHIVO MARIANO! Y si quieres aportar algún objeto, será bien recibido y bien conservado en el mayor Archivo Mariano de España.

DIRECCION: Rvdo. Jorge Fort. Pbro.
Calle Iglesia, 20 (Casa Parroquial)
Sant Climent de Llobregat Telf.: 8581241
(BARCELONA)

Tot intentant complir amb la llei escolta

L'Escoltisme al bisbat de Vic, en ple treball de clarificació

El Moviment Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, al bisbat de Vic està dividit en dues sub-demarcacions: Subdemarcació Manresa i subdemarcació Vic, formant totes dues la Demarcació Vic. Els pobles del nostre bisbat on hi ha agrupaments són: Santpedor, Manresa (amb tres agrupaments: Cardenal Lluc, Sagrada Família i un a la zona de Viladordis), Igualada, La Poble de Claramunt, Sant Joan de les Abadesses, Torelló, Manlleu, Vic i Taradell.

L'Escoltisme, com totes les altres realitats juvenils, ha tingut molts alts i baixos, i per això el treball d'enguany és un treball de clarificació. Han passat aquells anys de lluita amb altres organitzacions, han passat els anys de trontollar, han passat... Vivim en una època, en uns moments, no sé si millors o pitjors, però que s'han de mirar amb un altre prisma. En aquesta línia s'orienta el nostre treball.

La llei escolta

L'Escoltisme vol ser un espai verd en mig de l'agitada vida de la nostra societat, un espai on el noi i la noia, el nen i la nena, vagin trobant unes pautes per a fer el seu creixement, unes pautes basades en el grup, la natura, el país, la fe, el compromís, l'arrelament... Unes pautes que queden centrades en la Llei Escolta:

- Ens esforçem a merèixer confiança i fem confiança a tothom.
- Vivim la nostra fe i respectem les conviccions dels altres.
- Aprenem a ser útils i a fer servir.

Som germans de tothom i treballem per la pau.

Som fidels al nostre país i ens sentim ciutadans del món.

Defensem la natura i protegim la vida.

Aprenem a viure en equip i ho fem entre tots.

Som decidits i afrontem les dificultats sense por.

Estimem el treball i volem fer bé les coses.

Aprenem a estimar i a jugar net.

Aquest programa no ha de ser lletra morta, sinó encarnada i viva dins d'un estil concret, l'estil escolta. Estil que potser hem deixat perdre i que a poc a poc hem d'anar redescobrint. És cert que les realitats de cada agrupament són diferents, però el que sí és cert és que s'intenta fer un treball de creixement.

Els Escoltes i Guies fem camí perquè sabem que tenim i podem fer un paper important a la nostra societat i a l'Església. Per això en els diferents pobles es procura fer una feina ben feta. En aquests moments tots els agrupaments estan preparant la trobada «fem camí». Trobada que es farà els propers dies 1 i 2 de març.

La trobada es farà per tot Catalunya, i per demarcacions o subdemarcacions.

I acabem amb l'slogan, que ens sembla ben trobat: Escoltes i Guies: val la pena ser-ho!

Equip Subdemarcació de Vic

En parla el seu director Mn. Pere Casas i Font

El Full Diocesà de Vic, una bona eina per a la formació cristiana del poble

Sens dubte que, avui dia, els mitjans de comunicació, sigui per la premsa escrita o parlada per ràdio i televisió, exerceixen una notable influència en la societat. L'Església no pot quedar al marge d'aquest influx i alhora que necessita d'aquests mitjans per a fer conèixer la seva acció evangelitzadora, al mateix temps els deu emprar per a donar sana doctrina i animosa validesa pel compromís cristià.

Per a parlar d'aquest i altres punts amb referència a la Diòcesi de Vic, ens hem posat en contacte amb Mn. Pere Casas i Font, director del «Full Diocesà» que editen conjuntament els bisbats de Vic, Solsona i Tarragona. Organització, història, futur, etc., són els temes escollits en la nostra entrevista.

— Mn. Casas, con teniu organitzada la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social?

— Fou pel febrer de l'any passat que, davant la necessitat de potenciar la delegació ja existent, s'amplià el

nombre de components, tot incorporant-hi religiosos i laics, i s'estructurà d'una manera molt simple. Hi ha com una espècie de tres subdelegacions — Igualada, Manresa i Vic —, coordinades pel delegat diocesà, i cadascuna d'elles, amb plena autonomia, s'esforça a dur a terme un pla d'actuació en el camp de la informació. Això, entre altres coses, permet la descentralització i un treball més eficaç.

— Quines publicacions religioses existeixen a la diòcesi?

— El «Full Diocesà», el qual s'han adherit els bisbats de Solsona i Tarragona; «Vida», revista de la família igualadina; «Planters», òrgan, del foment de vocacions sacerdotals; l'«Església de Vic», butlletí oficial del bisbat; «Butlletí del Secretariat Interdiocesà de Catequesis», i suplement del «Full Diocesà» en galbè la majoria de les parròquies.

El «Full» més antic de l'Estat

— Parleu-nos del «Full»: història, canvis de nom, tiratge, etcètera.

— Sense cap mena de presumció, és el «Full» més antic de l'Estat espanyol. El primer número, amb el nom de «Fulla Dominical», fou publicat el 6 de gener de 1907, sota l'autorització i patrocini del bisbe Torres i Bages. Tenia quatre pàgines, en català, i costava

un cèntim. Tingué el mateix títol i el mateix tamany (15,5 x 25) fins al juliol de 1936, que deixà de publicar-se. El 5 d'abril de 1942 es reprèn la publicació, amb el nom de «Hoja Parroquial», i ja no s'estronca més. Canvien els formats, les capçaleres, el nom — l'any 1961 es dirà «Hoja Diocesana» i, a partir de 1973, «Full Diocesà» — essent el nombre de pàgines vuit, a partir de 1969. En total, llevant errors i omissions, 73 anys d'existència i 3.585 números.

El 1er. de juliol de 1973 es convertí en «Full Diocesà Vic - Solsona», i, el 27 de novembre de 1977, en «Full Diocesà Vic - Solsona - Tarragona». El tiratge actual és de 50.000 exemplars, i s'imprimeix a dues tintes.

— Què en penseu dels Fulls diocesans i del seu esdevenir?

— Crec que tenen una missió important i necessària dins les comunitats diocesanes. Com a òrgans d'informació de les tasques dels bisbats i també, encara que d'una manera senzilla, com a instruments per a promoure el creixement i el desenvolupament de la fe del poble cristià en les seves múltiples exigències. La llàstima és que no hi han masses ganes de llegir, i això, juntament amb altres causes de tipus econòmic i sociològic, pot portar a greus conseqüències. Amb tot, em sembla que va augmentant el nombre de cristians que s'adonen d'aquest gran servei que els oferim.

— El «Full» publiquen també alguns opuscles.

— Sí. De moment, n'hem publicat dos: Un sobre el retorn de les despulls del cardenal Vidal i Barraquer, titulat «El misatge del retorn serà la pau», i l'altre sobre la situació dels joves avui a Catalunya i la seva evangelització, informe dels delegats de pastoral de la gent jove de Catalunya. En tenim un altre en premsa que versarà sobre la Bíblia, els articles del qual són fets per membres de l'Associació bíblica de Catalunya. Aquests opuscles i d'altres que es publicaran, volen ser una mena d'extensió cultural del «Full Diocesà».

— Gràcies, Mn. Casas, per aquestes paraules.

Xavier Coll

Fundada pel pare Pere Bach i Targarona

La Casa Sacerdotal, una llar veritable per als seus socis

A l'hora de parlar de les realitats exclusivament eclesíastiques de la Diòcesi de Vic, cal dedicar una especial atenció a l'obra i la comesa de l'anomenada Casa Sacerdotal, en altre temps dita Casa-Asil de Sacerdots.

Les notes històriques ens assenyalen que fou fundada el llunyà any de 1846 pel benemèrit P. Pere Bach i Targarona, sacerdot de l'Oratori de Sant Felip, a Vic. Es de justícia destacar, ni que sigui breument, l'alçada humana i sacerdotal del P. Bach — nat a Fruit (Osona) el 1796 i mort a Vic el 1866 — àmpliament demostrades en el curs de la seva vida i concretades en diverses institucions que ell fundà: Religioses de la Immaculada Concepció, restauració de l'Oratori de Sant Felip, erenció del Col·legi de Sant Josep per a seminaristes, conegut amb el nom de La Panissa i ben arrelat en la tradició estudiantil i folklòrica de la ciutat i la plana i, el que ara ens ocupa, fundació de la Casa-Asil per als sacerdots. L'obra del P. Bach encara avui perdura.

Bé es pot dir que fou la primera Casa Sacerdotal d'aquesta mena que existí a Espanya: Està situada en un lloc ben adient de la ciutat, vora la catedral i dependències del bisbat, enfront un bonic jardí; la casa té planta baixa i tres pisos espalosos, amb el temps considerablement reformat. El reglament específic que l'objectiu és: Procurar estada decorosa i assistència necessària als sacerdots malalts o vells que ho desitgin. En el referent als socis podran pertànyer a ella els sacerdots diocesans... podran sol·licitar estada els sacerdots encians... també els sacerdots joves que prenguin la casa com a pensió... i inclús els transeünts... i també algun sacerdot no malalt o vell que hi vulgui residir.

La casa, ja ho hem dit, ha sofert notables evolucions obligades per les circumstàncies i pel progrés de la vida. Anys enrera era una mansió més aviat rònega i antiquada, cosa que ben aviat es cuidà de canviar el bisbe Dr. Ramon Masnou, tan bon punt fou nomenat cap de la seu vigatana. En efecte, des del 1955 una sèrie d'importants reformes en cambres, serveis i dependències aconseguiren que la Casa Sacerdotal esdevingués un lloc acollidor i agradable. Actualment les plantes 2 i 3 estan constituïdes per pisos moderns i funcionals per a hostatges de sacerdots jubilats o amb càrrecs diocesans, en vida familiar i independent. De l'antiga i envellida Casa-Asil, s'ha passat a una confortable Casa Residència Sacerdotal.

Durant aquest segle i mig d'existència ha comptat amb socis tan memorables com Sant Antoni M. Cla-

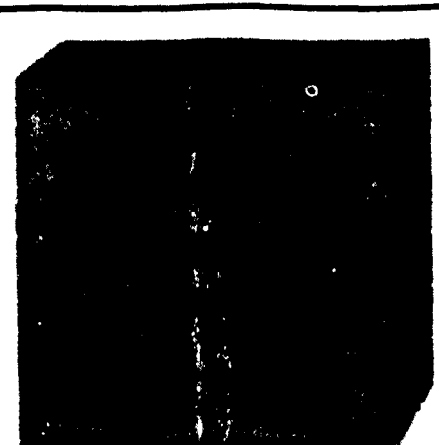
ret, el Dr. Jaume Balmes, el Beat P. Francesc Coll, el Dr. Francesc Aguilà, bisbe de Sobor, etc.

Precisament, i per a commemorar el faust esdeveniment de la Beatificació del P. Coll, al maig de l'any passat, i donat que el fundador de les Religioses Dominiques de l'Annunciata passà malalt els últims períodes de la seva vida i morí en una habitació de la casa, la Congregació que ell fundà subvencionà l'agencament d'una sala-biblioteca, considerablement modernitzada i renovada que duu el nom del Beat P. Coll.

Com es veu, doncs, la fundació del P. Bach, admirable en el seu temps, continua amb nova vigoria. L'edifici s'ha transformat, però l'esperit encara és el mateix.

C. F.

**MAJORS DE 25 ANYS
SENSE BATXILLERAT**

- PREPARACIO INTENSIVA
- UNIVERSITAT POLITECNICA INICI CURS MARÇ
- PREPARACIO TOTES LES FACULTATS PER CORRESPONDENCIA

I.P.E.

Rbal. Catalunya, 79 Bailén. 35
Teléfono 215.86.32 225.67.40

Amb 422 tandes i 14.803 exercitants

Exercicis espirituals pre-militars: una profitosa tasca que compta ja amb 34 campanyes

Aquest apostolat nasqué l'any 1945 com una activitat del Consell Diocesà dels Joves d'Acció Catòlica de Vic.

Al principi de l'any 1945, amb ocasió d'unes anunciades tandes d'Exercicis Espirituals per a Joves, organitzades pel Consell Diocesà dels Joves d'A.C. i que s'havien de celebrar a la casa de Sant Antoni M. Claret, de Vic, va sorgir la idea, en una de les reunions setmanals del Consell, d'invitar a Exercicis els «quintos» de la ciutat de Vic i de parròquies veïnes, presentant-los-els com un mitjà d'orientació cristiana abans d'entrar a la caserna. Molts xicotets es varen inscriure a les tandes esmentades.

Aquest fet descobrí un nou camí per a fer apostolat entre els joves i es posà de seguida fil a l'agulla.

A l'assemblea diocesana (la VI) anual d'A.C., tinguda a Manresa el diumenge, 23 de setembre del 1945, els joves aprovaren una conclusió que

deia: «Organitzar tandes d'Exercicis per als joves que han d'ingresar al servei militar».

La primera tanda pre-militar es tingué a la cova de Sant Ignasi, de Manresa, del 8 al 13 de gener del 1946; i dues més aquell any, a la casa de Sant Antoni M. Claret, de Vic, amb un total de 63 joves exercitants.

El senyor bisbe Joan Perelló abonà decididament aquest apostolat. Durant deu anys, el Consell Diocesà dels Joves d'A.C. va tenir cura d'aquest apostolat en tota la diòcesi. Quasi totes les 100 primeres tandes es van tenir a les cases de Sant Antoni M. Claret i a la cova de Sant Ignasi, essent dirigides pels Claretians i els Jesuïtes amb col·laboració de sacerdots diocesans.

Allà pels anys 1955-56 el Consell Diocesà dels Joves d'A.C. va passar aquest apostolat a l'Obra Diocesana dels Exercicis Parroquials. Es disposava de cinc cases d'Exercicis: les esmentades, la casa diocesana d'espiri-

tualitat del santuari de la Gleva, la de les religioses Filipenses d'Hostalets de Balenyà, i també la de Montserrat, on s'han tingut moltes tandes.

Arrelades ja aquestes campanyes, hi ha hagut una relativa regularitat en l'assistència de joves als Exercicis durant aquests trenta anys i escassos, amb un mitjana de 350 a 400 exercitants per any.

Atenció espiritual als exercitants.

Sempre s'ha procurat mantenir una relació d'apostolat amb els joves exercitants, especialment durant el seu servei militar, per a ajudar-los a la perseverança. A part de la relació personal que els directors han mantingut amb els seus exercitants, va néixer una petita publicació per als nostres soldats, que el 1961 va convertir-se en la revista «Oriflamma». Durant uns anys fou

l'instrument de contacte de l'Obra amb els nois que feien la mili. Per motius que no fan al cas, l'any 1967 la revista va passar a unes altres mans. En l'actualitat cada setmana els nostres joves reben a la caserna el «Full Diocesà» i periòdicament una circular informant-los de noves de l'obra i dels companys.

Estructura de l'Obra

L'Obra no té estatuts ni reglaments. La porta un equip de sacerdots de bona voluntat, format pel delegat Diocesà, una Comissió Permanent, que és la que programa les campanyes, i l'equip de directores de tandes format per uns quinze sacerdots, que cada any es reuneixen en jornades d'estudi per a actualitzar la seva tasca i conèixer la situació canviant de la nostra joventut. El senyor bisbe mateix, doctor Ramon Masnou, es fa present en aquestes jornades, i també sol visitar els joves durant les tandes, parlant-los i tenint diàleg amb ells.

Organització de les campanyes

La comissió permanent és la responsable de l'organització de les campanyes: a) fer el programa de tandes, destinant cada una a un grup concret de parròquies; b) assenyalar les cases on es donaran i els mossos que han de dirigir-les; c) celebrar una trobada de directores per a estudiar la manera de millorar la tasca comuna; d) anunciar les tandes en el «Full Diocesà», en la premsa local i per mitjà de cartells; e) assegurar l'èxit de la cloenda de campanya i comiat de la lleva que es fa cada any al santuari de la Gleva amb assistència de prop de mig miler de joves «quintos».

Estadística

Tandes: 422, en 34 campanyes.
Joves exercitants: 14.813.
Sacerdots que han col·laborat en direcció de tandes: 179.

J. P. M.

«Propostes de treball pastoral»: Un document que vol anar al fons dels problemes

Per la primavera de l'any passat, 1979, hi hagué renovació en el càrrec de vicari episcopal de Pastoral que, fetes les oportunes votacions entre els sacerdots, religiosos i laics de la diòcesi, recaigué en la persona de Mn. Jacint Anglada i Jordà, nomenat pel senyor bisbe a la vista del resultat de les urnes pastorals. Més tard, i per a coordinar els diversos moviments apostòlics en tot el bisbat, aquest es dividí en zones i s'elegiren els respectius delegats que recaigaren en: zona del Bages, Mn. Fèlix Guàrdia; zona de l'Anoia, Mn. Vicenç Blanco; i zona del Ripollès, Mn. Antoni Junyent.

Una de les primeres activitats d'aquesta vicaria de Pastoral fou l'elaboració d'un document titulat «Propostes de treball pastoral», del qual donem un resum a continuació, apuntant-ne els paràgrafs més significatius:

INTRODUCCIÓ. — «Els qui formen el servei de la vicaria de Pastoral saludem cordialment la comunitat diocesana, tot oferint-li unes «Propostes de treball pastoral» que a tots ens podran ajudar.

«Ho fem en unió amb tot el presbiteri diocesà, amb un record especial d'agraïment i germanor als preveres que treballen a l'Àfrica, a l'Amèrica del Sud i a l'Europa central».

«Saludem també els laics del nostre bisbat i els religiosos i religioses».

«Ens sentim en comunitat eclesial amb el nostre bisbe. Estem disposats a ajudar-lo i a col·laborar amb ell».

«Continuem fent tots junts un altre tros de camí, emmarcat en la llarga història del nostre bisbat. Som conscients que no comencem de nou, i voldríem que aquest document no es quedés en paper moll».

«L'entorn social, cultural i polític en el qual ens movem ens porta a una manera nova de viure comunitàriament la nostra fe en Jesucrist. Fem-ho amb actitud de pobresa. La pregària personal, familiar i comunitària ha de ser l'expressió habitual d'aquesta actitud de pobresa. Us adrecem una paraula d'esperança. Ho

fem com a amics que portem també sobre nosaltres el pes d'un moment difícil».

OBJECTIU. — «Que sapiguem viure la nostra fe en Jesucrist en veritables comunitats d'amor, de comunió i d'obertura, de pregària i de compromís, amb sentit d'Església i amb esperit missioner».

Propostes

1. — La inserció dels laics en la pastoral
«Tots som poble de Déu. Amb una missió igual pes a tots: viure i anunciar el Regne. No ens cansem de vitalitzar les nostres comunitats. Ajudem-nos a secundar tota càl·lula viva d'Església — parròquia, moviments altres comunitats... — com a lloc de treballament en nom de la fe en Jesús. Que la celebració eucarística sigui el moment més fort i compromès».

«Proposem: a) el consell de pastoral, b) l'assemblea parroquial, c) grups de revisió de vida. Cada comunitat cristiana ha d'afavorir les possibles vocacions sacerdotals que hi sorgeixin».

2. — La integració dels religiosos i religioses a la pastoral.
«La vostra presència aporta el pes específic de la consagració a Déu i la possibilitat d'obrir nous camins en l'evangelització del nostre món».

3. — La catequesi adults
«Són, de fet, cel·lules vives i fermenten el desenvolupament de les comunitats parroquials i, sovint, centre motor que empeny la vitalització i la co-responsabilitat comunitàries. Caldria mantenir contacte amb el Secretariat Diocesà de Catequesi per estar al corrent dels serveis. Seria convenient: de crear en les diferents zones uns centres de formació pastoral permanent adreçats a potenciar la catequesi d'adults i a preparar animadors de grups».

4. — Preparació a la recepció dels sagraments. — «Es necessari revisar-la seriosament a fi que es vagin assolint els nivells mínims desitjables».

Prioritats pastorals

1. — Els joves. — «Els són els més afectats per una societat egoista i despersonalitzadora. Ajudem tots alhora els moviments i grups de joves».

2. — El món rural. — «Els seus problemes i la seva marginació crònica ens ha de portar a una atenció molt concreta. L'absència de preveres als pobles de pagès és ja un fet. I cada dia creixerà. ¿Per què no fem un esforç d'imaginació i trobem una manera nova de servei de la fe d'aquestes comunitats mig abandonades?»

3. — El món obrer. — «Se l'ha d'antendre amb una preferència evangèlica. Les trobades de coordinació, de pastoral especialitzada, de distribució de personal, s'han de considerar dins el marc de la pastoral de conjunt».

4. — Treball de conjunt. — «Convé potenciar-lo per zones i comarques, per reflexionar i dedir plegats les propostes descobertes. Sols, ja no podem anar pel món. Necessitem treballar en equip, en col·laboració amb els altres. Aquest treball de conjunt el considerem indispensable i condicionant de la resta del treball pastoral».

CLOENDA. — Som conscients que aquestes «propostes» que avui us oferim, cal completar-les i concretar-les amb la col·laboració de tothom. Proposem que cada zona pastoral posi en pràctica, en conclusions concretes, aquestes propostes i que cada any en fem una revisió».

Fins aquí l'extracte del document. Per endavant, i tot concretant, es va a la realització d'una enquesta entre els capellans que tracten amb jovent, dintre el pla diocesà de pastoral juvenil, començant la primera de les prioritats pastorals esmentades en l'anterior document.

Amb un cens del 22 per cent del bisbat

Manresa: Una vitalitat eclesial resultat d'un ventall de múltiples activitats

Manresa, amb els seus 70.000 habitants a la ciutat, aproximadament, representa un 22 per cent de la població total del Bisbat (307.000 h.). Però no és només el fet de ser la ciutat més gran el que fa que realment pesi en la marxa de l'Església diocesana; sinó més aviat la seva vitalitat eclesial, que ja ve d'anys i que ara potser destaca un xic més davant la rutina general.

Agrupada en vuit parròquies i quatre barris que compten amb una atenció especial, presenta un ventall ben plural de realitats que tot seguit, malgrat sigui ben resumidament, intentarem exposar.

Coordinació pastoral

Ja abans de dividir el bisbat en delegacions pastorals, la nostra zona funcionava amb organització com a tal. La mostra és l'existència del Consell Pastoral que vol aglutinar tota l'activitat eclesial de la ciutat, ara revitalitzat amb la creació progressiva de comissions segons aquesta activitat, impulsades pel delegat de pastoral. La majoria de pa-

rròquies compta també amb els seus Consells Parroquials.

A nivell presbiterial, mensualment hi ha un Recés a la Cova de Sant Ignasi a nivell comarcal que ajuda a la formació permanent. El Consell Presbiterial agrupa els preveres de Manresa-ciutat per anar revisant la marxa d'aquestes coses que els afecten tots.

Com es pot veure aquesta coordinació queda molt centrada a la ciutat. Sabem de la voluntat de la delegació de pastoral per anar lligant caps a nivell d'arxiprestats.

Moviments

Ultimament s'està notant per aquí també la revitalització dels movi-

ments especialitzats. L'HOAC i la JOC a nivell obrer, el MUEC a nivell estudiantil, l'Escotisme-Guiatge i Junior a nivell d'esplai, Hora 3, 6, 9 per a adolescents, joves i adults, cursos on hi ha joves i adults amb extensió comarcal, diferents grups de Moviment Familiar i de pobles i comarques i per últim el Moviment cristià de vídues, tots fan pensar en una Església més compromesa. De fet, d'aquests grups han sortit molts dels cristians que han endegat o col·laborat en les activitats més renovadores.

Formació cristiana

La catequesi ocupa la major part dels esforços que posen en joc les parròquies. Uns catequistes es preparen al llarg del curs per ajudar a caminar en la fe els infants i preadolescents, coordinats pel secretariat interparroquial. Però el que preocupa més és la formació permanent dels adults. Aquí les queixes venen sovint de la manca de corres-

pondència a tantes oportunitats com s'ofereixen.

Un altre capítol seria l'educació cristiana, tant als col·legis regits per religiosos i religioses, com l'atenció per part dels mossens a les escoles estatals i la coordinació molt incipient certament, dels mestres cristians amb presència a aquestes últimes. De la inquietud de molts cristians, sobretot dones, ve la instauració i impuls dels Centres de Cultura popular.

Sagramentalització

Les respostes més renovadores davant aquesta problemàtica general arreu del país, és la intervenció dels seglars en la tasca preparatòria dels qui demanen els sagraments. Tant en el Baptisme, uns anomenats visitadors, com en el matrimoni, els acollidors, introdueixen els pares o parelles a l'itinerari pre-sagramental per tal de rebre'ls més a consciència.

Dimensió assistencial

Ultimament el nou impuls que ha agafat Caritas i el nou equip coordinador de la pastoral sanitària, intenten unir esforços aportats per la fraternitat de malalts, la Hospitalitat Mare de Déu de Lourdes, Legió de Maria, Conferències, juntament amb els de l'administració pública.

Religiosos i religioses

Des del temps dels carmelites i dominics, han tingut una influència ben determinant en la nostra Església local. Avui encara segueix essent així en un bon nombre d'Ordres i Congregacions. Els caputxins, al cor de la ciutat, atenen una Parròquia del barri vell. Els jesuïtes, amb la Casa d'Exercicis de la Cova, acullen reunions i trobades de caire local, nacional i internacional. La vida contemplativa es concreta aquí amb les caputxines i les dominiques. El món escolar i assistencial ja dèiem com compta amb una notable presència eclesial i la major part correspon a aquest estol de cristians i cristianes consagrats al servei dels germans. D'un temps ençà s'ha notat una progressiva integració al país i a l'Església local, però ens sembla que encara s'hauria d'avançar més en la col·laboració pastoral.

Mitjans de comunicació

Finalment i tractant-se d'una informació general de la nostra Església, cal remarcar la coordinació informativa que s'ha establert a nivell de la nostra zona. Un petit equip té cura de fer arribar tant als mitjans d'informació com als grups, moviments i comunitats, les inquietuds, les reflexions i les activitats eclesials.

Igualada ciutat ha fet cent anys

Alfons XII concedí a Igualada el títol de ciutat el dia 25 de novembre de l'any 1879. La nostra Aqualata, «mot d'arrel llatina que vol dir aigua extensa», té prop de mil anys d'existència. I en fa cent, doncs, que s'honora amb el títol de ciutat.

Enguany celebra aquesta distinció honorífica amb una sèrie d'actes. Els igualadins miren enrera, recorden que «fores llac, eres argila i bosc i raval i vila»; contemplen l'exposició de fotografies de l'Arxdu Municipal; parlen dels fets més importants de la història local i comparen l'Igualada de fa cent anys amb la d'avui i es pregunten com serà la de demà.

Quan va merèixer aquesta distinció reial «la més fonda crisi social i econòmica atuia la vila». Una crisi, tanmateix, que Igualada va superar àmpliament gràcies a la tenacitat, al treball, constant, quasi exagerat, i a l'estalvi, trets molt característics del igualadins. Igualada és coneguda com a centre principal de la indústria de la pell — té una Escola Superior Tècnica, única a Espanya, de Curtits —; i a la vegada com a centre molt important de gènere de punt.

No cal dir que també la crisi enfosqueix el panorama social i econòmic de la ciutat, tot i que es considera, encara, de les menys afectades de Catalunya. Amb tot, la indústria de la pell passa per una situació extremadament difícil, i amb unes perspectives ben poc falagueres.

Quant a la vida religiosa igualadina hem de fer esment de la devoció secular al Sant Crist, l'Espòs de Sang, en frase del Dr. Torras i Bages. Des del 20 d'abril de l'any 1590, Igualada viu, un corrent espiritual molt propi entorn del fet de la Suor de Sang. El dimarts de Pasqua de Resurrecció la ciutat s'endiumonja. Lluminosa, s'aglutina, s'agermana entorn de la Imatge del nostre Sant Crist. Una veritable festa major de l'esperit. Una mena de pasqua igualadina. Encara avui surt la processó integrada per centenars d'hommes. La festa del Sant Crist és viva.

Tres parròquies i dos anomenats «centres de culte»; tres comunitats de religiosos i sis de religioses; un ampli Casal que acull diverses obres apostòliques, constitueixen els elements entorn dels quals viu el treball pastoral i des d'on es procura difondre l'evangelització, la catequesi, etc., de la ciutat.

Val la pena recordar els XXXIV anys de vida de «Vida...», revista de la família igualadina, una publicació setmanal al servei, d'Igualada i de l'església igualadina. Ha superat moltes dificultats — una revista, avui, suposa un esforç considerable — i es disposa a continuar, modestament però sincera, aquesta tasca en el camp de la premsa tan mancat de publicacions cristianes.

«La transformació de la ciutat, sobretot en aquest tombant del segle XX, ha estat espectacular i fins i tot potser desmesurada». Una transformació impulsada i condicionada per aspectes positius i negatius, és clar, com a tot arreu.

Des de les pàgines de CATALUNYA CRISTIANA, saludem Igualada que commemora esperançada el primer centenari del seu títol de ciutat.

Josep Còdol

Sorteig d'obsequis familiars

del 15 de febrer al 15 de març del 1980

CAIXA D'ESTALVIS COMARCAL DE MANLLEU

"LA CAIXA" familiar

A la finca Sant Tomàs,
a quatre quilòmetres de Vic

L'Agrupació L'Estel, Una tasca a favor dels nens subnormals

Durant molt temps l'atenció als deficients mentals ha estat una tasca heròica i gairebé clandestina, orfe de tot ressò social i que es reduïa a una sèrie d'iniciatives aïllades.

La Plana de Vic, que ha estat capdevantera en institucions culturals i socials, a trevés d'uns pares afectats, va crear ja l'any 1966 l'Agrupació de Pares de Nens i Adolescents Subnormals de Vic i comarca. Patrocinat per aquesta institució, s'inaugurava el novembre del 1967 un Consultori Psicopedagògic i una Escola Especial que porten el nom de Centre de Pedagogia Terapèutica «L'Estel».

Si és utòpic pensar en l'escolarització immediata de la totalitat dels deficients, estem, no obstant, molt lluny d'assolir un mínim d'acolliment digne per a ells. A Vic va fragar la idea de comprar una finca que estava en venda per traslladar-hi el Centre Pedagògic «L'Estel». Aquesta finca, anomenada «Sant Tomàs», està situada a 4 km. de Vic, molt aprop de la carretera de Sau. Té una extensió de 4.8418 Hec. Hi ha un antic convent - primer dels franciscans, després dels Camils -, la granja, l'hort, el camp de futbol i un petit bosc. Es comprà per nou milions de pessetes, que s'aconseguien per subscripció popular a tota la Plana.

L'Agrupació «L'Estel» ha vist en la finca «Sant Tomàs» la base ideal per

a poder crear amb el temps tot un complex d'escoles, tallers, granja, explotació agrícola, residència de profunds, llar d'adults, guarderia maternal, colònies d'estiu, etc. «Sant Tomàs» ha representat certament un pas decisiu per a resoldre l'assistència global dels deficients mentals de la comarca. La vida a l'exterior, al contacte amb la naturalesa, la separació dels diferents graus, les possibilitats d'adaptació a les necessitats del futur i els progressos de la pedagogia i psicologia, tot ha fet que el projecte hagi estat considerat vàlid i molt positiu.

En un número pròxim de CATALUNYA CRISTIANA es donarà més detallada informació d'aquesta gran obra social, pedagògica i assistencial pels disminuïts mentals, que honora a tota la Plana de Vic.

Quelcom més que la simple pelegrinació anyal

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes: Una activitat que data de l'any 1879

Llarga és la història de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, a Vic, perquè pugui encabir-se en unes certes ratlles. Farem, però, una breu síntesi.

Diten les cròniques que del 2 al 6 de setembre del 1879 s'organitzà la primera pelegrinació espanyola al Santuari de Lourdes, a Vic perquè pugui encabir-se en unes certes ratlles. Farem, però, una breu síntesi.

Diten les cròniques que del 2 al 6 de setembre del 1879 s'organitzà la primera pelegrinació espanyola al Santuari de Lourdes. La Diòcesi de Vic participà en aquesta primera pelegrinació, mercès a la iniciativa del que aleshores era Bisbe de la seu setana, Dr. Pere Colomer i Mestre, el qual animà als diocesans per a viatjar a Lourdes al mateix temps, nomenà la primera junta diocesana. S'ha celebrat, doncs, el centenari.

Arran d'aquesta primera anada a Lourdes començà a divulgar la importància religiosa del Santuari del Pirineu amb campanyes de premsa i de predicació. Diverses famílies vigatanes hi pelegrinaren particularment.

Vers l'any 1906, es reuneixen algunes persones vinculades a l'obra de Lourdes a fi d'efecte intensificar la campanya i portar pelegrins a Lourdes formant part de la pelegrinació de Barcelona.

La primera pelegrinació diocesana, amb rigorós nom, es fa l'any 1908

amb ocasió del cinquantenari de les aportacions a Bernadeta, impulsada pel bisbe Dr. Tarras i Bages. S'organitzà un tren especial amb sortida de Vic, durant els primers dies del mes de setembre.

La fundació de l'Hospitalitat Diocesana data de l'any 1924. Un cop els membres directius de l'Hospitalitat de Barcelona anaren a Vic per a gestionar la fundació i, fer els oportuns tràmits, el bisbe Dr. Feo. Muñoz nomenà la primera Junta de l'Hospitalitat. Actualment està formada per un consiliari diocesà, un consiliari de malalts i el president, a més d'un representant de cada una de les comarques amb categoria de vice-president, uns responsables d'infermeres, camillers, malalts, metges, material i intenció, un tresorer i un secretari.

Pelegrinació anyal

Cada any és organitzada la pelegrinació Diocesana a Lourdes, per bé que fins l'any 1967 s'uneix a la pelegrinació de Barcelona, i d'aleshores ençà, atès el nombre important de malalts i pelegrins, Vic s'independitza i inaugura, l'any 1968, les pelegrinacions autònomes. Fins al moment present s'han fet XII pelegrinacions diocesanes; en la de l'any passat hi prengueren part unes 1.500 persones de les quals unes tres-cents eren malalts.

En l'actualitat i des de fa uns anys, hi ha una íntima col·laboració amb l'Hospitalitat de Lourdes de Solsona, organitzant actes conjuntament durant l'any i participant en la mateixa pelegrinació. També hi ha hagut estreta col·laboració amb les diòcesis de Tarragona i Seu d'Urgell.

La feina de l'Hospitalitat no queda reduïda però, a la pelegrinació anyal, més aviat la pelegrinació és la culminació de tota la tasca feta durant

l'any a través de les comarques. Fem esment de la romeria de cada any a Montserrat, Juncadella del i La Gleva, amb malalts; les vacances d'estiu per a malalts també a Castellfollit del Boix i Alpens, trobades de jovent; xerrades de formació per a camillers i infermiers; visites domiciliàries a malalts; actes recreatius, culturals i espirituals a les comarques; festa especial també la de l'11 de febrer, cada any a un poble diferent, etc.

Les comarques d'Igualada, Manresa i Solsona també tenen cura d'organitzar trobades i actes durant l'any, fent especial menció de que les tradicionals festes de la Misteriosa Llum a Manresa, l'any passat, foren organitzades per l'Hospitalitat de Lourdes d'aquella ciutat.

Tembé cal remarcar que s'edita un butlletí que s'anomena INFORMA. Té una periodicitat bimensual i es un mitjà de comunicació entre totes les persones que es mouen entorn de l'Hospitalitat. Han aparegut set números, pulcrament impresos, que es reparteixen a pelegrins, malalts i simpatitzants.

No podem deixar de fer menció que amb l'Hospitalitat hi col·labora estretament la Fraternitat Diocesana de Malalts, de molta tradició a la Diòcesi. Moltes festes són dutes a cap conjuntament i amb recíproca cooperació. Cal esmentar que la Fraternitat inaugura fa poc una Llar de repòs i esplai a l'antiga rectoria de Tavernoles, a la Plana de Vic.

Per acabar volem dir que totes aquestes realitats i activitats entorn a la Verge de Lourdes miren que condueixin a un aprofundiment en la vida de fe i de creixement en l'amor a l'Eucaristia, a la Mare de Déu i a totes les persones, sobretot, als malalts. Lourdes ha de ser bona injecció d'espiritualitat.

Actualment té 16 sacerdots a l'Amèrica del Sud

Vic, una diòcesi molt missionera

Mn. Josep M. Pujols, en el centre, acompanyat de Mn. Joan Serrabassa i de la Gna. Maria Cervera, superiora de les Religioses de l'Assumpció, de Rwankuba, i uns quants noiets de la paròquia.

Nombrosos com eren fins ara, al bisbat de Vic, les vocacions a la vida consagrada, no és estrany que fossin nombrosos també els missioners. Fins al punt de tenir un missioner màrtir, el beat Pere Almató, dominic, mort al Tonkin (Indoxina), l'any 1861.

Però les vocacions missioneres es canalitzaven gairebé exclusivament a través de les congregacions religioses: jesuïtes, dominics... i, darrerament, sobretot de les d'origen diocesà: claretians, dominics de l'Anunciata, Carmelites de la Caritat.

Ara bé, l'any 1968, amb la incorporació a OCSHA (Obra de Cooperació Sacerdotal Hispano-Americana) dels dos primers sacerdots diocesans, els Mns. Lluís Molins i Josep Rossell, s'inicià un important moviment missioner del Clergat diocesà, que constitueix una de les pàgines més brillants de la diòcesi en els últims anys.

Cinc anys a les missions

Des d'aleshores han estat molts els sacerdots que han consagrat cinc o més anys a l'Església Llatinoamericana. Moment hi hagué, pels volts del 1968, en que eren 29 els qui simultàneament hi treballaven.

Ara aquest nombre ha minvat considerablement. Però encara són 16 els sacerdots que exerceixen el seu ministeri en diferents indrets: 11 a l'Argentina, 3 a Veneçuela; 1 a Colòmbia, i 1 al Perú. Es dediquen a diverses activitats: seminaris, parròquies, moviments d'apostolat seglar... i són arreu molt estimats.

Col·laborant amb ells, a l'Argentina, hi ha una comunitat de Religioses Serventes del Sagrat Cor.

Hi ha a més, dues missioneres seglars, a Guatemala, pertanyents a l'Obra de Cooperació Seglar Hispanoamericana).

D'altra banda, l'any 1961 altres dos sacerdots, els Mns. Carles Giol i Ramon Tió, iniciaven la missió diocesana del bisbat de Vic a Rwanda (Àfrica Central), que tan entrançablement ha entrat al cor de tots els diocesans de Vic.

També a Rwanda

Actualment són vuit els sacerdots que hi ha a Rwanda, els quals compten amb la col·laboració de dues comunitats de Religioses Dominiques de l'Anunciata i d'una de les Germanes de Sant Josep.

Tots ells, a més d'una intensa labor directament evangelitzadora, que ha portat a la fe, durant aquests anys, molts milers d'indígenes, han fet i fan una gran obra de promoció humana creant i mantenint dispensaris, escoles, centres nodriconals, centres de formació de la dona, sitges, tallers, instal·lacions d'aigua...

Finalment cal esmentar quatre sacerdots que treballen amb els emigrants espanyols a Suïssa i un, amb els romanesos, a Alemanya.

Déu faci que tot aquest bé de Déu d'esplèndides vocacions missioneres i de magnífiques realitzacions apostòliques no s'estronqui amb aquesta generació! Que de les cendres dels grans missioners vigatans Sant Antoni Maria Claret i Beat Pere Almató sorgeixin noves i fins més nombroses continuadores de la gloriosa tradició missionera del bisbat de Vic.

A. M.

Després de llegir

**Catalunya
Cristiana**

no la llencis
passa-la als amics!

C. Valencia, 244, 1.º,
Barcelona 7.
Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84,
215.28.05, 215.24.33

COLLEGI SALVADOR

Centre seglar mixte

Parvulari, EGB i BUP

Homologat (exàmens a la mateixa escola)

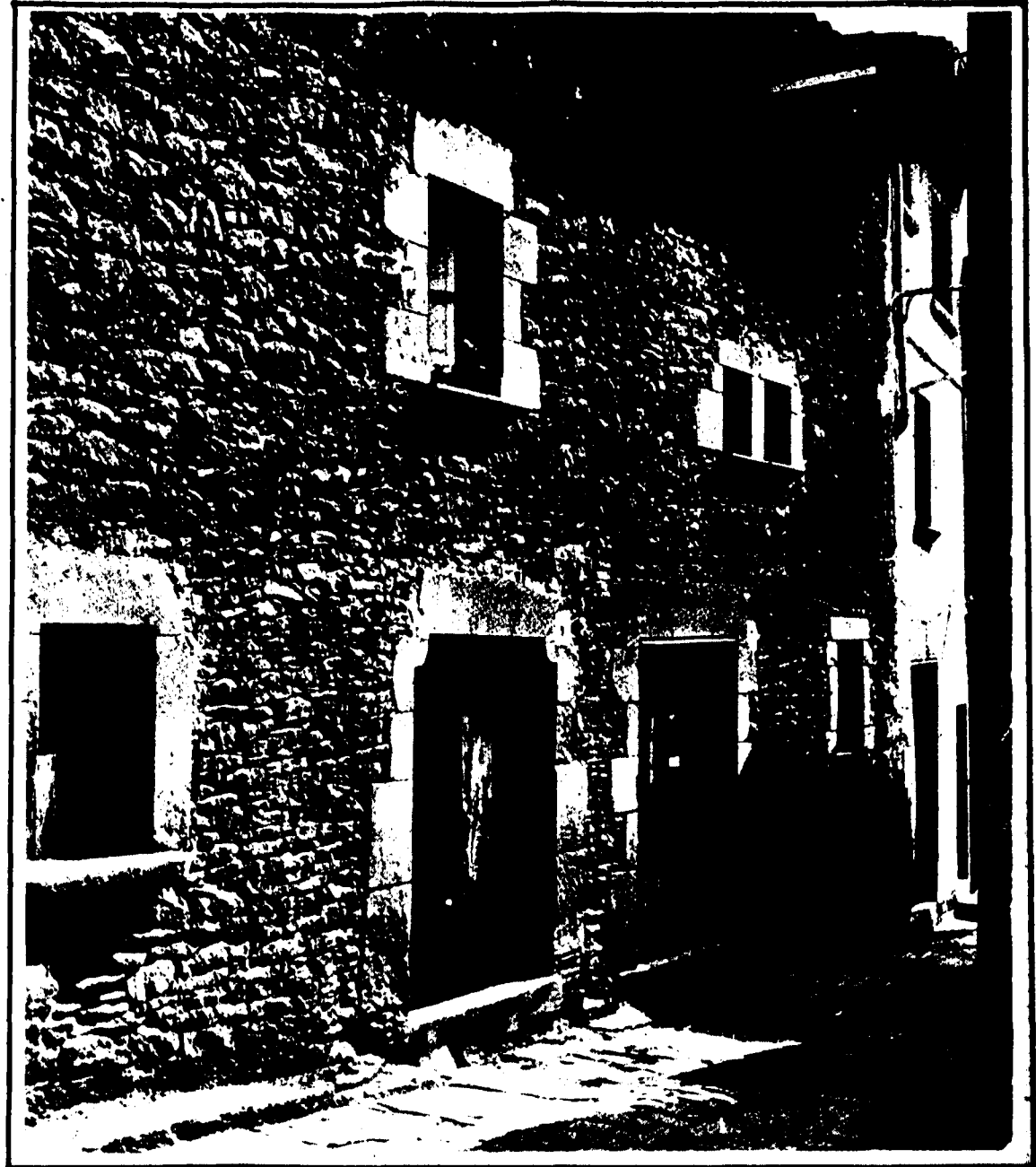
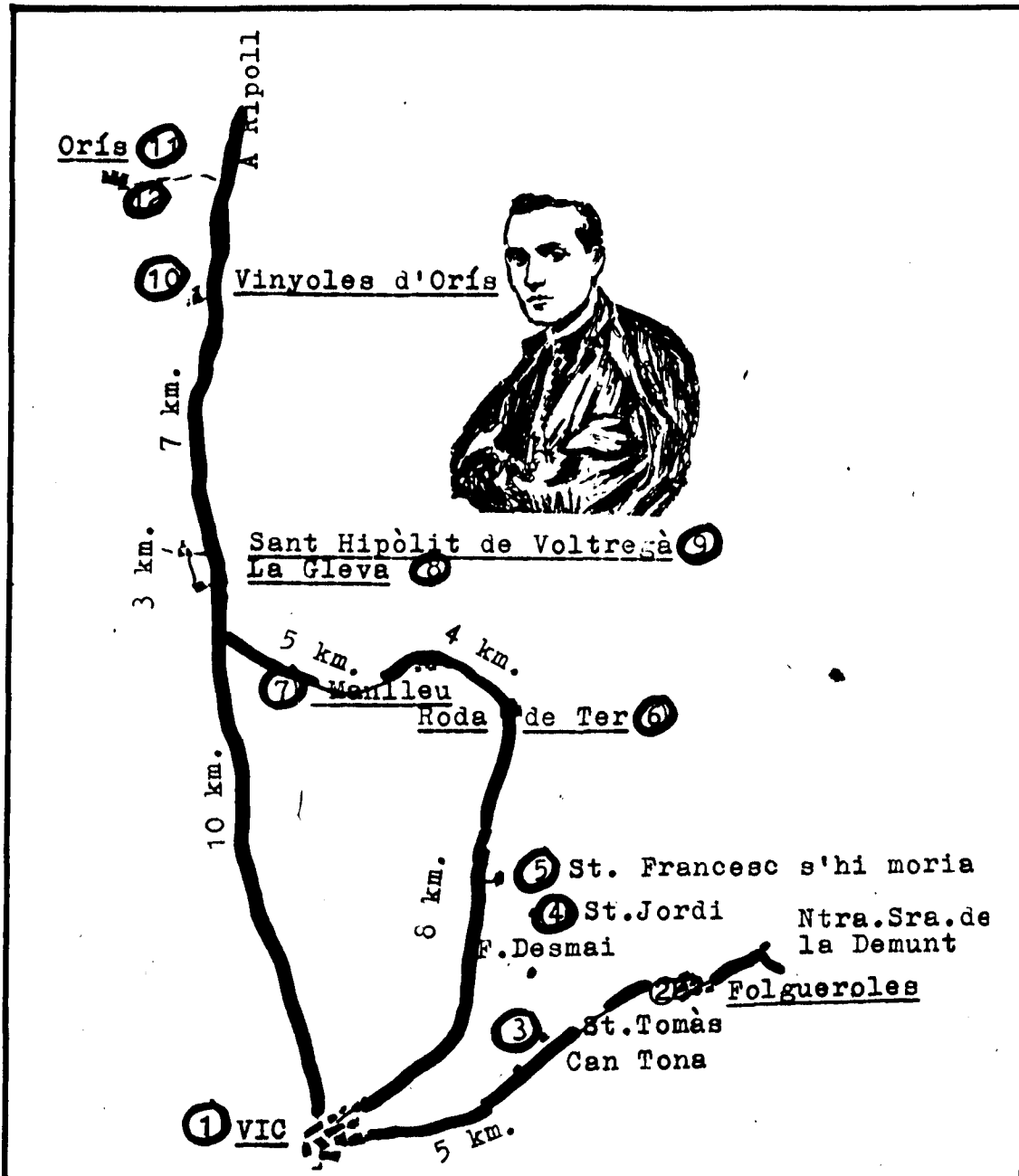
Mitja pensió, externat, internat i acompanyament amb autocar

Zona alta de la ciutat, molt saludable

C. Teodoro Rovira, n.º 1 (torre)
(tocant a Avinguda Tibidabo).
Teléfono 247.01.10

Seguint les petjades del poeta

Ruta verdagueriana per la Plana de Vic

La casa on va néixer el poeta

Es molt possible que algun lector hagi sentit, més d'un cop, el desig de visitar els principals indrets verdaguerians, a la comarca d'Osona i que poden fer-se en un dia, amb cotxe. N'hem deixat de banda d'altres - Vilardecans a Sant Boi del Lluçanès, el Bac, de Cantonigròs i el Montseny - perquè requerien més temps i no són tan importants.

Partint de Vic (1), cal prendre la carretera de Folgueroles - 5 km. - , poble on nasqué Verdaguer. A la casa natal, avui Museu, possiblement trobareu algun component de l'entitat «Amics de Verdaguer», que us facilitarà les visites: un monument a la plaça; un altre commemoratiu del centenari de l'«Atlàntida», al costat oriental de l'Església; les majòliques amb versos de mossèn Cinto, pels carrers i, prop del poble, l'ermita de Sant Jordi (4) on cantà la primera missa, situada en el pujolet de Puigseslloses on hi ha el monument megalític i on, també, el poeta situa una llegenda que relata en l'article «Records de ma missa nova». Prop del lloc, la Font del Desmai, punt de reunió de l'Esbart de Vic. També, no massa lluny, la capella de la Verge en la Demunt molt vinculada al poeta. Als environs del convent (3) de Sant Tomàs de Riudeperes, on passà moltes estones i que es troba prop de la carretera, hi ha la masia de Can Tona, on Verdaguer féu de mestre.

Com que la carretera només arriba a Folgueroles, us cal retornar a Vic per enfil·lar la de Roda de Ter - 8 km. - per la qual ben aviat trobareu, a la dreta, la capella restaurada de «Sant Francesc s'hi moria» (5) que inspirà un bell poema a Verdaguer. De Roda de Ter (6) a Manlleu (7) - 4 km. - seguireu la carretera fins a trobar la unió amb la general - 5 km. - de Barcelona a Ripoll, que seguireu fins al Santuari de La Gleva (8) on

podreu visitar la cambra on visqué l'autor dels «Idil·lis i cants místics». Després, continuareu per la general, deixant a un costat Sant Hipòlit de Voltregà (9) - 3 km. - fins arribar a Vinyoles d'Orís (10) - 7 km. - on actuà de vicari mossèn

Cinto i podreu veure, encara, el lloer nascut d'un esqueix del que ell hi plantà. No us perdeu la visita a l'església romànica, restaurada.

Si teniu temps, podeu arribar-vos a Orís (11) per un branc a l'esquerra, on hi ha les runes del castell i ofereix una esplèndida panoràmica. Hi trobareu l'Hostal de la Parròquia, molt ben servit. L'església dedicada a Sant Genís, és del tipus barroc-neoclàssic. Abans d'arribar

a Orís, hi ha, tocant a la carretera, un banc de fòssils (12).

El retorn podeu fer-lo directament per la carretera general fins a Vic, a 17 km. des d'Orís. A la capital de la Plana, Verdaguer hi té un monument, al capdavant del carrer del seu nom, en el jardinet del davant de l'estació. Els principals indrets recordatoris del poeta, els hem trobat, però, en la ruta descrita.

E.B.M.

Aquesta es la cambra que Verdaguer ocupava al santuari de la Gleva.

Gràcies a l'obra sensibilitzadora del Dr. Eduard Junyent

El Museu Episcopal de Vic bé val una llarga visita

La idea de reunir peces d'art, com a testimoni del passat, que sobrevisqueren als estralls causats per les guerres, fermentà en forma concreta a Vic amb l'Exposició Arqueològica celebrada el setembre de l'any 68. Una de les finalitats d'aquesta exposició fou la de constituir un Museu permanent, cosa que fou executada pel Cercle Artístic l'any 1877, i impulsada cinc anys més tard per la Societat Arqueològica constituïda arran del descobriment del Temple Romà el 1882.

Superats els recels anteriors, i amb la comprensió i el suport del Bisbe, Dr. Josep Morgades, l'obra del Museu obtingué una total maduresa amb motiu de l'èxit assolit en l'Exposició de Barcelona de 1888, a través de les col·leccions allà presentades. La unió de la ciutat amb el Cercle Literari i les autoritats eclesiàstiques permeté de veure realitzat l'ideal de tots amb la inauguració del Museu, el dia 7 de juliol de 1891, que conté un mostrari admirable de peces artístiques de primera qualitat.

Obert el Museu es desvetllà la vocació de Mn. Josep Gudiol, que ben prompte el dirigí com a conservador, superant l'interès i l'afany que hi tenia posats el bisbe Morgades. Mn. Gudiol augmentà amb escreix el nombre de peces recollides fent, alhora, un estudi de divulgació amb una autoritat indiscutible.

L'any 1931, en morir Mn. Gudiol, el Dr. Eduard Junyent es trobà, ben inesperadament, amb la greu responsabilitat de dirigir el Museu, que era col·locat sense gaire ordre en algunes sales del Palau Episcopal i sobre el claustre de la Catedral. El Dr. Junyent, ultra el treball d'enriquir les col·leccions amb noves i valuoses peces, reordenà totes les sec-

tallistes ha deixat constància de la devoció mariana a partir del segle XII.

Escultura gòtica

Hi ha un extens repertori d'imatges de culte que permet seguir totes les evolucions artístiques. Aquest art evolutiu admet la representació de la Verge sense el tron en el qual es mostrava com a reina. Asseguda, o més sovint redreçada, amb la satisfacció maternal de mostrar el seu fill diví, és la Verge que sobresurt en el centre dels retaules esculpits, cisellada en el càndid alabastre que suavitzava les seves formes.

La instal·lació definitiva s'aconseguí, l'any 1941 al disposar d'un immoble cedit pel bisbat al costat de la Catedral amb unes sales espaioses distribuïdes en dos pisos a l'entorn d'un claustre. Les sèries de pintura gòtica s'instal·laren l'any 1948 i les de l'art romànic i escultura l'any 1952. Definitivament les instal·lacions quedaren totalment agençades i inaugurades el 2 de juliol del 1967, mercès a les aportacions econòmiques dels vigatans i dels entusiastes admiradors, així com per les subvencions fetes

Puigbò, el de Santa Margarida de Sescorts i de Santa Maria del Coll; el de Sant Llorenç de Munt i el de Sant Andreu de Capilat; el de Sant Sadurn de Rotgers, atribuïble al mestre d'Avià; el d'Espinelves i el conjunt de retaules que pintà el mestre de Lluçà vers el 1200.

La pintura mural queda representada per la decoració al fresc procedent de Sant Sadurn d'Osormort, obra d'un mestre del segle XII que també decorà el mural procedent de l'Església de Sant Martí del Brull. Les últimes etapes de la pintura romànica hi són representades pel gran mural del Sopar procedent de la catedral d'Urgell.

La imatgeria gòtica es complementa amb el retaule d'alabastre esculpit per Bernat Saulet el 1341, amb una sèrie d'alts relleus que contenen escenes de la Passió. Al costat hi figuren les portes que pertanyeren al retaule major de la catedral, esculpit per Pere Oller el 1427. Del mateix autor són, també, una imatge de Sant Pere i una altra de Sant Hipòlit.

Pintura gòtica

Hi ha una interessant i coneguda sèrie de peces de retaule, pintades sobre fusta, del període comprès entre la mitjanja del segle XIV fins a principis del XVI. Els autors són tan importants com Pere Serra, Lluís Borrassà, Bernard Martorell i Jaume Huguet.

La col·lecció del Museu conserva alguns retaules íntegres, però la major part són algunes de les taules salvades a l'atzar de l'ultratge dels temps.

Hi són representats Ferrer Bassa, Ra-

mon Destorrents, el Mestre de Rubió, Pere Serra, Ramon de Mur en les taules procedents del retaule de Guimerà. Conté també els epígons dels estils italo-gòtic i internacional, amb obres del Mestre de Cardona, de Jaume Ferrer, dels Mestres de Fonollosa i de l'aragonès Joan de Leví, tots del segle XV.

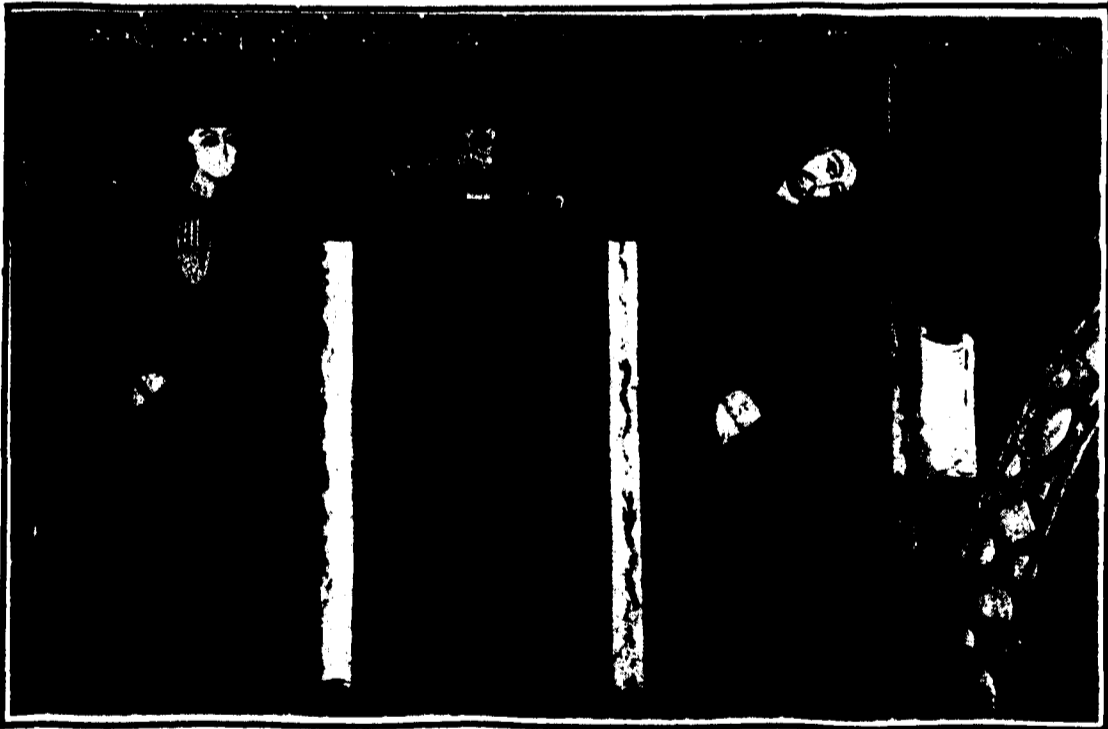
S'hi exhibeixen també un conjunt de taules que formaren el retaule de Verdú, obra de Jaume Ferrer II (1434-1457) amb escenes del Nou Testament. Els dos últims grans mestres de l'escola catalana, Bernard Martorell i Jaume Huguet hi tenen una gran representativitat amb les seves obres.

Així mateix el Museu exhibeix al segon pis, inaugurat el 1967, valuoses col·leccions d'arqueologia, de guadamassils, d'ornaments sagrats, de teixits de ceràmica, de vidre, de ferro, d'orfebreria i la sala on es mostren els records de Sant Miquel dels Sants, de Jaume Balmes, de Verdaguer i dels bisbes Morgades i Torras i Bages. Tot això gràcies a l'esforç desinteressat i sensibilitzador del Dr. Eduard Junyent que a través de vint anys d'incansable treball deixà llestida una obra, admiració de Catalunya entera i preuat tresor de la diòcesi de Vic.

La tasca començada per Mn. Gudiol quedava acompanyada pel Dr. Junyent malgrat totes les dificultats imaginables. Per a ells, i a tots els qui han esmerçat llur talent i esforç per a fer reeixir les meravelloses col·leccions del Museu Episcopal de Vic, la nostra admiració i el nostre agraïment.

X.C.

(Dates i comentaris extrets de la Guia del Museu Episcopal i de la revista AUSA, volum VIII).

Frontal d'altar que procedeix d'Espinelves. Reis Mags (detall) segle XIII.

cions de pintura i escultura romànica i gòtica en quatre sales noves, cosa que presagiava ja la sistematització definitiva de les esmentades col·leccions en el nou edifici del Museu.

Escultura romànica

Té una gran importància, destacant la impressionant intensitat obtinguda, el grup del Devallament de la Creu procedent d'Erill la Vall. Son també impressionants les imatges policromades de Crist en Majestat, vestit amb llarga túnica i sobreposat a la creu triomfant. Es, així mateix notable la sèrie d'imatges de la Verge, en les quals es pot estudiar l'evolució dels tipus iconològics que representen Maria. L'art popular dels millors

per organismes oficials de la ciutat i de Catalunya.

Pintura romànica

Les peces de més renom són les que representen l'art medieval dels períodes romànic i gòtic dels segles XI al XVI, tant en pintura com en escultura. Del període romànic destaca la col·lecció d'antependis, que reflexa el moviment pictòric derivat dels centres de Ripoll i de Vic, amb tendència a un art originat de la miniatura.

La tradició artística vigatana es reflexa en una sèrie abundant d'obres anònimes fetes a l'escriptori de la Catedral. Conté, entre altres, la portada romànica de l'Església de Malla, de mitjans del segle XII; l'antependi de Sant Martí de

Retaule Escola Catalana. Procedeix de Guimerà Ramon de Mur (segle XV). Naixement.

Una nova associació portarà a terme la reconstrucció del Tagamanent

«Estem disposats a reconstruir monuments a tota Catalunya»

Des de fa més de sis anys es parla de la possible restauració del TAGAMANENT sense que fins ara hagin respost la gent necessària per a tirar endavant el projecte.

Malgrat tot, els ànims continuen i augmenten perquè les petites ajudes i iniciatives són una realitat que cal tenir presents. Un pas més, en la restauració del conjunt històric i monumental enclavat en el turó de Tagamanent, s'ha donat amb la creació de l'anomenada «Associació d'Amics de Tagamanent», promoguda per l'entitat barcelonina «Associació per a la Promoció de la Cultura i de les relacions Humanes. Club 365», que presideix el senyor Medina del Pulgar.

L'Associació d'Amics de Tagamanent, actualment en vies de legalització, comptarà amb una comissió executiva integrada per veïns del municipi i simpatitzants del popular massís del Vallès Oriental.

Segons se'ns ha informat, entre els objectius de la mateixa hi ha l'aconseguir, pels mitjans possibles, la restauració de l'ermita de la Mare de Déu i l'Hospederia que hi ha al costat.

Per a assolir aquesta finalitat —ens explica el senyor Medina del Pulgar— es pretén que cada localitat de Catalunya, començant pel bisbat de Vic i les de les comarques del Vallès Oriental, amb una notable participació de les escoles, tinguin el seu dia de Tagamanent. L'objectiu serà doble: d'una banda reviure l'interès per la vida a la muntanya en cada poble i, d'altra banda, frenar la ininterrompuda onada de vandalisme que tot ho destrossa amb el que pot arribar a desaparèixer una part molt considerable del patrimoni històric i artístic de Catalunya.

Per a la constitució d'aquesta entitat els promotors han tingut ja alguns contactes amb l'«Associació d'Amics

de la Garrotxa», entitat que realitza una gran activitat en tot el que es refereix a conservacions artístiques. També de recent creació es l'associació d'«Amics de Sta. Creu d'Orde», amb la mateixa finalitat.

L'ideal fòra, i és el que proposen els organitzadors juntament amb el senyor Medina del Pulgar, poder crear associacions del mateix tipus en tots els municipis catalans on hi hagi monuments i altres llocs històrics que calgui conservar i restaurar.

«Volem poder restaurar a tota Catalunya —diu Medina del Pulgar—. Anirem on faci falta, a tot arreu on ens cridin, a on ens necessitin. La nostra intenció fóra poder constituir una «Federació d'Associacions», i així poder intercanviar experiències i estudis sobre els temes relacionats amb la problemàtica d'aquestes associacions».

Després de la restauració, un refugi de muntanya

La constant actuació de diferents equips, a vegades molt nombrosos, altres cops més reduïts pel cansament, però que han fet molt sobretot en els treballs del començament, han aconseguit que es formi un grup procedent de diferents pobles de les rodalies del Tagamanent, que recolzen amb tot el que els hi és possible la tasca que s'està portant a terme.

El senyor Medina del Pulgar, ànima del grup, ens explica que ja s'han organitzat algunes trobades al turó, promogudes per entitats excursionistes i parròquies, i que a l'ensens que es fa una excursió a la muntanya amb la seva corresponent «costellada», es col·labora durant algunes hores en els treballs de neteja i de restauració. Concretament uns cent joves de la parròquia barcelonina de Crist Rei, un grup de l'Unió Excursionista de Vic, i amants de la muntanya procedents de Tona, Vic, Aiguafreda, La Garriga, Granollers, Barcelona,...

— Després de la restauració, tenen pensada la seva utilització?

— Ens agradaria convertir el «turó», després de la restauració de l'Hospederia, en un refugi, no només pels excursionistes, sinó també per a intel·lectuals i artistes que vulguin desenvolupar la seva tasca de creació en l'imponent mirador que es el cim del macís i en els formosos paratges que l'envolten.

— Quin pressupost té el projecte? —

— Aproximadament, uns cinquanta milions. Malgrat això, l'«Associació per a la promoció de la cultura i de les relacions humanes» ha pogut recaptar cinc-cents mil pessetes a través de donatius i de diferents treballs per a què la reconstrucció del Tagamanent comenci amb bon peu.

— Com pensen obtenir les resta de les despeses?

— S'està creant un moviment econòmic, promogut per diverses entitats bancàries, que ajudarà a eixugar els deutes, a part de la mà d'obra que esperem anirà a càrrec d'excursionistes i simpatitzants.

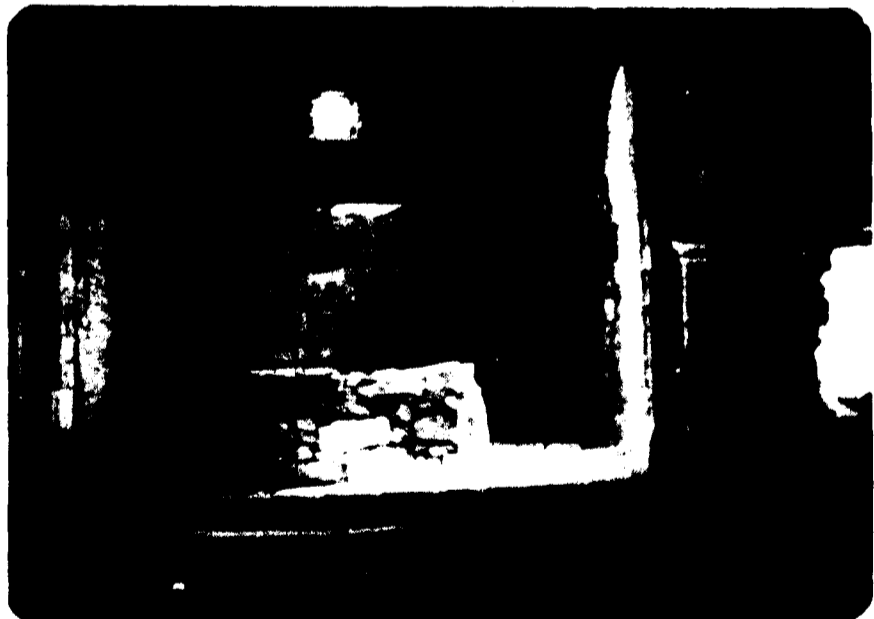
El senyor Medina del Pulgar manifesta que l'«Associació d'Amics de Tagamanent» necessita de tots nosaltres per a tirar endavant el projecte i que a més d'aquestes entitats bancàries que els ajuden a començar, tots nosaltres podem ajudar a continuar. «Tothom que pugui al Tagamanent, que pugui, com a mínim, una pedra, petita o grossa, la que pugui, que trobarà a la vora del camí del «turó», i segur que aquesta petita ajuda serà molt valuosa. La pedra ja està a dalt, a punt de retornar al seu lloc».

Totes les parròquies, grups de montanyisme i persones en general que estiguin interessats a participar en la restauració de l'ermita de la Mare de Déu de Tagamanent, poden adreçar-se a la seva seu social, C. Ortigosa, 3, 3er., Barcelona-3.

Montserrat Vilaseca.

1. — Abans de començar l'operació pro-restauració de Tagamanent, l'entrada a l'ermita presentava un aspecte de deixadesa i brutícia lamentables, fet que gràcies als excursionistes i a l'«Associació d'Amics de Tagamanent» a anat canviant.

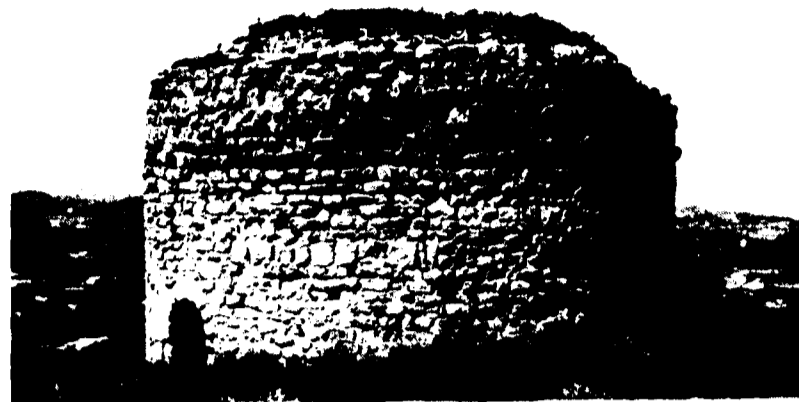

2. — La bellesa de l'ermita de la Mare de Déu de Tagamanent es pot apreciar mirant l'altar ja net i parcialment reconstruït.

3. — Després dels treballs de reconstrucció i neteja, que duen a terme els caps de setmana els amants de l'art i de la natura de manera desinteressada, se celebra l'eucaristia a l'interior de l'ermita.

Capella de Sant Vicenç de Lluçà

No sempre em trobo com avui, sense saber quina capella triar com a objecte de les nostres sortides, i no és pas que a la comarca escassegin, perquè a l'Osona n'hi ha tanta abundor que ni que setmanalment us en proposés una, passàriem uns cinc anys ocupant-nos solament d'aquesta banda de Catalunya pel que fa a les capelles i ermites que conté. Altrament, afegint-hi convents, esglésies parroquials i oratoris particulars, gosaria dir que podríem arribar a l'any 2000 sense deixar la comarca, i pensem que abans d'escriure-ho he fet el meu propi càlcul que no deixa marge a l'exageració.

Fet i fet, una cosa o altra us havia d'oferir com a motiu i he cregut que resultarà prou representativa i original la capella rodona del castell de Lluçà, dedicada a Sant Vicenç. Posseïm a Catalunya dotze exemplars més d'aquesta modalitat de planta circular, uns amb culte i d'altres sense, però cal dir que hom té notícia de l'existència d'algun exemplar més avui desaparegut, i d'un parell més que caldrà escatir si caben o no dins aquesta categoria i són situades a la Cerdanya i al Pallars Sobirà.

Ens trobem, doncs, davant una raresa dins l'estil romànic que cal tenir en compte. Aquesta capella de Sant Vicenç pot ésser descrita dient que és de planta circular, té un absis i un finestral remarcable d'una gran puresa dins el romànic, i que serveix de tot menys de capella, ja que és abandonada (juny de 1974).

Es fàcil la localització d'aquest edifici: es troba a cosa de 25 minuts a peu de la població de Lluçà, vers el nord-est, dalt d'un petit turó i al costat de les ruïnes del castell. Sincerament, us haig de dir que és difícil de no trobar-la, ja que si passéssiu de llag us introduiríeu a l'altra vall, i veureu que el que cal fer és pujar i no pas baixar.

Comtempleu, si us pla, dins la capella, el detall de la cúpula, que veritablement resulta una filigrana dins el seu estil.

No cal dir que és obligada, dins el municipi, la visita a l'església de Santa Maria de Lluçà, el claustre de la qual és sens dubte una de les millors joies de l'estil al nostre país.

Municipi: Lluçà.

Comarca: Osona.

Situació als plans del cadastre (pla 293): 5 43' 55" i 43 03' 12"

Josep Maria Gavin.

Un llibre interessant:

Ramon Masnou

QÜESTIONS D'ACTUALITAT

Editorial Balmes
Duran i Bas 9
Barcelona 2

PAS A PAS
CALÇAT
ESPORTIU

Bata
Bata
Bata

CONCESSIONARI
GALLES
Condesa sobradell, 3
apartado 1105
Barcelona 2

Costums i tradicions

La «Misteriosa Llum» de Manresa

Tal dia com dijous passat, Manresa celebra la festa major d'hivern, d'encà que el dia 21 de febrer de l'any 1345 ocorregué un fet tingut per miraculós: L'arribada de la «Misteriosa Llum», si bé, en opinió de l'historiador, cronista de la ciutat i arxiver Mn. Josep M. Gasol, hauria de ser, també, la festa de l'arribada de l'Aigua.

La història començà l'any 1337, quan una gran secada que durà tres anys delmava els camps deixant-los improductius la fam obligà fins i tot, a l'èxode de molts manresans, mentre que d'altres romanien esperancats i feien plegàries, àdhuc pujant a Montserrat, perquè cessés aquella calamitat.

Tot era debades. Els consellers es reunien a l'església de sant Miquel —una de les set enderrocades l'any 1936—, puix que encara no existia la Casa de la Ciutat cercant possibles solucions. Fins que algú apuntà una idea que, després d'ésser ben estudiada, fou aprovada: «construir una sèquia, conducte o canal, a fi de fer venir les aigües del riu Llobregat i poder regar amb elles les terres del terme». Així consta documentalment.

De seguida posaren mans a la feina i un cop enllestit el projecte, demanaren permís al rei Pere III que els el concedí. Començaren, doncs, les obres, a partir de Balsereny, però en arribar al terme de Sallent, del qual, junt amb el poble i el castell eren senyors feudals els bisbes de Vic, per donació de Jaume I, toparen amb la prohibició de passar-hi, per part del prelat d'aleshores, Galzeran Sacosta.

Ja podeu comptar el disgust que tingueren els manresans. Prou feren mans i mànegues per a convencer el bisbe. Ni el permís reial aconseguí fer-lo desistir. Així, decidiren continuar les obres i el bisbe imposà les penes d'excomunió i interdió als consellers i dirigents de la sèquia. Les esglésies foren tancades i els bons manresans havien d'anar a missa fora de la ciutat, en tant que els excomunicats no podien rebre els sagraments, ni en cas de mort. Qui morí, fou el bisbe Galzeran i, el seu successor, Miquel de Ricomà, signà una «Concordia» el 19 de novembre del 1345; el 3 de desembre l'aprovà el rei i, el juny de l'any següent, el sant pare Clement VI. Al cap de quaranta anys d'haver-se començat la sèquia, l'aigua arribava a Manresa, passant, a més dels llocs dessús dits, per Santpedor i Sant Fruitós.

Aquesta és la història. La tradició, però, és més bella i dona com a causa determinant de la suspensió de les penes, el fet de la «Misteriosa Llum». Se-

gons testimoni de vuitanta persones, recollit pel notari Pere de Bellsolà, algunes d'aquestes veïen, a mig matí del 21 de febrer del 1345, com una llum es posava damunt de l'altar o capella de la Santíssima Trinitat a l'església del Carme. «Una flama —deia l'acta notarial— o senyal blanc i resplendent, semblant a una estrella, que sortint de l'esmentada capella va pujar suauement fins a la volta de l'església».

Tres vegades la misteriosa llum feu aquell moviment, i una altra, baixà a la capella de la Santa Creu o del Sant Salvador. Al pas dels anys, s'hi afegiren altres detalls: que la Llum arribà des de Montserrat i entrà a l'església per una finestreta de la façana, que les campanes tocaren soles; que no fou una sola flama, sinó tres globus lluminosos, simbolitzant la Trinitat de Déu i que, ennovat del prodigi, el mateix bisbe Galzeran havia aixecat el càstig, legalitzat després pel seu successor.

Els Goigs de la Llum, tan populars entre els manresans i que semblen originaris de començos del segle XVII —si bé l'edició més antiga coneguda és del 1739— enllacen la història amb la tradició i, doncs, perpetuen la més autòctona de les devocions manresanes.

El citat J. M. Gasol que els ha estudiat, diu que diversos mestres manresans, compongueren belles pàgines musicals inspirades en el tema dels Goigs. També hi ha una «Marxa de la Llum» que sol tocar-se el dia de la festa així com la «Sardana de la Llum», del mestre Francesc Juanola i Reixach, fill de Tortellà, a la Garrotxa, vinculat, però, de molts anys a Manresa, fins a morir-hi l'any 1968. Quaranta anys abans havia estrenat aquesta sardana, la cobla «La Principal de Bages», després d'un temps en què, per la dictadura, no s'havien pogut ballar sardanes a la plaça gran.

Finalment, ens diu Mn. Gasol, a l'hora de la música «pop», el grup instrumental manresà «Fussioon» estrenà l'any 1973, una «Minorisa Suite», obra de Manuel Camp, on és glossen els Goigs, la citada marxa de la Llum, així com unes notes de la «Marxa dels Armats», propia de la Setmana Santa manresana.

Esteve Busquets
i Molas

Pensant-hi bé

El penja-robes

Quan erem petits, i la mare ens manava quelcom que ens venia a contracor, deïem: Ja ho faré, però per força! Ella responia: Fés-ho de grat, que per força els penges. Quan endevinava les crostes de pa dissimulades sota la vora del plat, ens urgia a menjar-les, perquè moltes persones passaven fam i tenien les barres penjades al sostre.

Penjar i despenjar, una acció ben rutinària, i tanmateix ben útil.

Imaginem per un moment que tot el que està penjat va per terra. Mare meva, quin enrenou!

Abans quan anaves de visita, et prenien el capell i l'abrigall per penjar-los tot seguit. A les barberies, al saló dels cafès i dels restaurants a l'entrar descobries aquells espectaculars penja-robes sobre els que podies descarregar el pes de tot allò que et feia nosa. Ara, a la sala d'espera del metge o de l'escola etc., entre la cartera, el paraigua i l'abrigall, et sents, amb freqüència, embarassat i enganyat qui-sap-lo. A la primèria d'estrenar un vestit, ni que sigui comprat a can penja i despenja, a l'hora de posar i treure, de plegar i desplegar, de penjar i despenjar, hom ho fa curiosament. Quan és vell li perdem el respecte i el fem anar d'aquí i d'allà de qualsevol manera; no ens amoïnem si al penjar-lo queda guerro, ens el posem quan plou i si es mulla, s'arruga i s'engonxeix, ens fa més riure que plorar.

Anys enrera els penja-robes eren més espectaculars, més cridaners i més significatius. També la indumentària era més variada i completa. En els ganxos de la part de dalt s'hi podien veure: Gorres, boines, barrets de tota mena de gènere i dibuix; en la segona restallera: Bufandes, pràctics, mocadors de cap i espatllers; i en els crocs més sòlids el voluminós amuntegament dels jersies, jaquetes i abrics. (Ara ja no es pot dir allò de «tants caps tants barrets», perquè el vent de la moda els ha fet volar gairebé tots; ni allò altre de «haver-ni'hi per tirar el barret al foc», perquè quin barret?, a quin foc?).

En les famílies nombroses el penja-robes més a l'abast era un esgarrapa i estira cabells; per poc que badessis l'abric et quedava colgat sota una muntanya de roba. Això feia que tot aquell penjeringoll anés sovint per terra; principalment, quan tot jugant a fet, feiem d'aquella penjarella el nostre amagatall. De fet hi ha qui és com una espècie de penja-robes ambulat i va fet un pengim-penjam.

Quan penjàvem les coses de qualsevol manera, ens revaven. Era just, perquè (a part que no s'ha de fer res de qualsevol manera), és veritat que, per la manera com un penja o deixa penjades les coses, pot conèixer-se com és una persona. Deixar de qualsevol manera per damunt de mobles i cadires vestimentes i abrigalls, és un signe evident de deixadesa. De fet hi ha qui és com una espècie de penja-robes ambulat i va fet un pengim-penjam.

El més important, però, no és penjar bé les coses, sinó no penjar coses als altres, ni dir penjaments d'algú. Hi ha persones especialitzades en penjar la llufa als altres, sense tenir present, que tard o d'hora, de més eixerits en penges. Hi haurà l'hora en què necessitarà repenjar-se en un altre i el deixaran penjat a ell.

Recordo un penja-robes fet de nyigui-nyoguí, que sempre tenia la vida penjada per un fil (o per un cordill). Erem cruels amb ell esperant el moment de la seva esfondrada; com és cruel destruir d'equilibri de les persones i de les institucions amb la sobrecàrrega de penjaments; hi ha persones especialitzades i tot rient, rient, els penges.

Amics, siguem interiorment lliures i no pengem res a ningú. Que cada u porti el seu propi farcell. En tot cas, ajudem silenciosament i amorosa aquells a qui la vida els ha sobrecarregat de pes.

Xesc Soliu

La font del desmai

Seleccions i comentis: Climent Forner

Guerau de Liost

A les portes de la Quaresma la lectura del poema que segueix hi pot escaure com l'anell al dit. «Al sac!» L'autor, convertit en moralista, hi branda l'espasa implacable de la seva profunda ironia, no deixant res per verd. No pas amb ànim de ferir ningú, sinó de purificar saludablement. Amb una «ironia reial», com encertadament la qualificà Bofill i Ferro. El poema en qüestió forma part del llibre «Sàtires», juntament amb «La muntanya d'ametistes», les dues cimes més altes de l'obra poètica de Guerau de Liost.

Qui era aquest bon senyor de pseudònim tan cavalleresc? Es deia Jaume Bofill i Mates (Olot, 1878 - Barcelona, 1922). Amiquíssim de Josep Carner, esdevenia més noucentista encara que no pas ell pel rigor estètic que el caracteritzà. Fou un advocat de renom, un polític destacat, un orador que es feia escoltar... Fou, és i serà un poeta immortal, un valor permanent de la poesia catalana moderna. No es estrany que la seva obra suscití constantment l'atenció dels estudiosos. Ara mateix, i com a fruit del centenari del seu naixement, li han estat dedicades dues obres degudes a Antoni Comas i Albert Manent, més antològica l'una, més biogràfica l'altra, ambdues molt interessants. Però escoltem ja el nostre predicador quaresmal.

Cançó de l'enfadós

En Banyeta fa dissabte
quan fem el darrer sotrac.
No deixa cap tí d'infern
sense recepte.
al sac!

Majordona que als vicaris
planys la patusca i l'espinaç
i els fas viure de rosaris:
al sac!

Diu: —Perdulari de taverna, es
golut de conyac i tabac,
que a renys la dona governes:
al sac!

Energúmen amb lliurea
que reiteres el patac
contra els jocs que el poble feia:
al sac!

Fusteric de mala entranya
que amb un afònic xerrac
furtes arbres a muntanya:
al sac!

Teòleg que obcecat trabaques
les cites del teu buirac
i els adversaris esmoques:
al sac!

Tabalot, més que poeta,
que al peu de romàntic llac
catequitzes la modisteta:
al sac!

Babau que et fas tirar cartes
i afluixes la bossa en pac
i amb taules dansants t'enartes:
al sac!

Damisel, la presumida
en jocs d'amor i d'escac,
que foragites, malata, la dida:
al sac!

Tu que ets amica de Sant Jordi
i dones llonguets al drac
perquè a l'infern se'n recordi:
al sac!

Missenyor de magnífiques barbes
que al masover d'imputat flac
les barberes pagares amb garbes:
al sac!

Feram de l'hòrda Jungla,
t'has guanyat un afalac:
cops de cua, de banyes i d'ungla,
fins que seràs un pastac.
Al sac!

Tu, que a un Centre de Lluïsos
toques les noies i el tac
defuges compromisos:
al sac!

Guerau de Liost

Racó del llenguatge

Cinema en català

Així com poc o molt, amb crisi o sense, hem anat veient teatre català de molt diverses menes i categories, amb el cinema ha estat diferent. Molt de tard en tard hem pogut escoltar la nostra llengua acompanyant les imatges cinematogràfiques, i no cal dir com convindria que sovintegessin aquestes ocasions, essent com és el cinema un espectacle de masses i, doncs, un mitjà dels més útils per al redreçament i la difusió de la llengua catalana, sempre, això sí, que assoleixi el mínim de dignitat i de correcció fonètica i gramatical acceptables.

Com que fa poc he vist la pel·lícula Companys, procés a Catalunya i l'he considerada per damunt de l'acceptabilitat de què us parlava, us la vull criticar, no des del punt de vista cinematogràfic o artístic, que això no és cosa meua, sinó atenint-me al llenguatge, perquè hi he notat un defecte que no costaria gaire de subsanar.

En català tenim uns fenòmens fonètics anomenats enllaços fònics que consisteixen, a vegades, en la pronunciació clara de consonants que restarien mudes si la paraula següent no començés amb vocal. Quan diem aquest llibre, s d'aquest és muda, però si la segona paraula d'aquest conjunt comença amb vocal, per exemple, aquest ocell, ja no diem «aquetocell» sino «aquestocell». Si diem pa amb tomàquet, la b és muda, «pamtomàquet», però pa amb oli s'ha de pronunciar «pamboli» i no «pamolli».

Doncs bé, a la pel·lícula Companys la recta pronunciació dels enllaços fònics falla completament i el president Companys diu: «aquetexili» serà llarg. O bé: «espero aquest dia "amemoció"». Dos exemples que recordo entre els molts observats durant el film.

Es un detall potser buscat amb lupa, però que no passarà per alt a les persones mitjanament sensibles a la bona pronunciació.

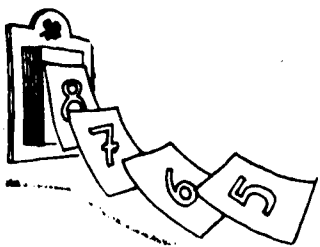
Tant costava de trobar un corrector eficaç? Perquè no crec que el presupost d'una pel·lícula es desnivelli per una insignificança així! I valdria la pena no caure en errors com aquest, quan qualsevol professor, o jo mateix ensenyem la qüestió dels enllaços fònics a nivells ben elementals.

Perles ortogràfiques

Un anunci de més de mitja pàgina i unes lletres descomunals ostenten una falta d'ortografia que la majoria de vosaltres us avergonyiríeu de fer: Es portan l'aigua! So de vocal neutra penúltima lletra d'una forma verbal, sempre s'escriu e. Es porten l'aigua! Més avall i amb lletra més petita diu: També damunt de les moquetes. Es e tançada i va amb accent agut: També. Llegit en un diari català.

Albert Pera

Calendari

Diumenge, 24 de febrer. — I de Quaresma. El temps de la Quaresma és el que serveix de preparació per a la Pasqua. Comença amb el Dimercres de Cendra i acaba abans de la missa vespertina del Dijous Sant. La Quaresma — 40 dies — té uns antecedents bíblics. Recordem per exemple, el dejuni de 40 dies que Jesucrist va practicar al desert. La Quaresma té una història litúrgica riquíssima. Quatre temes dominen els textos de la nostra litúrgia quaresmal: el catecumenat (la instrucció i preparació religiosa dels candidats al baptisme, molts d'ells persones adultes els primers segles del cristianisme), la penitència (el dejuni particularment, acompanyat de l'oració, de l'almoina i de l'assistència a la predicació, les estacions litúrgiques romanes i, les dues últimes setmanes, la meditació de la passió de Nostre Senyor Jesucrist.

Sant Modest, b; Sergi, mr., Edilbert, rei, i Sta. Primitiva, mr.

El sol surt a les 6,34 i es pon a les 5,36.

Dilluns, 25 de febrer. — Sant Cesari, metge i Valeri, ermità.

Dimarts, 26 de febrer. — Sant Nèstor i Fèlix, mrs; Porfir i Alexandre, ba.

Dimercres, 27 de febrer. — Sant Gabriel de la Dolorosa, cf.; Baldomer. Santa Honorina, vg.

Dijous, 28 de febrer. — Sant Romà, ab. Sant Ruff i Teòfil, mrs.

Divendres, 29 de febrer. — Santa Antònia, vda. i Osvald, b.

Dissabte, 1 de març. — Sant Rosend, b; Fèlix III, p. Stes. Eudòcia i Antonina, mrs.

Intencions de l'Apostolat de l'Oració durant el mes de març: Que l'Eucaristia ens sigui font de vida i llaç d'unitat. També per les vocacions missioneres a Filipines.

L'Església celebra

24 de febrer, diumenge. — I de Quaresma. Lectures: primera Dt 26, 4-10; Salm 90; segona Rm 10, 8-13; tercera Lc 4, 1-13.

25 de febrer, dilluns. — De la I Setmana de Quaresma. Lectures: primera Lv 19, 1-2.11-18; Salm 18; segona Mt 25, 31-46.

26 de febrer, dimarts. — De la I Setmana de Quaresma. Lectures: primera Is 55, 10-11; Salm 33; segona Mt 6, 7-15.

27 de febrer, dimercres. — De la I Setmana de Quaresma. Lectures: primera Jon 3, 1-10; Salm 50; segona Lc 11, 29-32.

28 de febrer, dijous. — De la I Setmana de Quaresma. Lectures: primera Est 14, 1, 3-5, 12-14; Salm 137; segona Mt 7, 7-12.

29 de febrer, divendres. — De la I Setmana de Quaresma. Lectures: primera Ez 18, 21-28; Salm 129; segona Mt 5, 20-26.

1 de març, dissabte. — De la I Setmana de Quaresma. Lectures: primera Dt 26, 16-19; Salm 118; segona 5, 43-48.

Cada Quaresma és diferent. La història no es repeteix, i el programa pasqual de cada comunitat, tampoc.

El temps fort de Quaresma-Pasqua és una crida perquè cada comunitat cristiana entri amb decisió en la dinàmica pròpia de la Pasqua: el pas a la Vida Nova. Perquè es replantegi la seva marxa i se centri més clarament a la llum de la Pasqua el Senyor Jesús.

No cal recórrer a idees gaire espectaculars. Cada any, més o menys, les iniciatives que es posen en marxa són semblants, fent, d'aquesta manera, que tots ens anem educant en les característiques i en les actituds pròpies d'aquest temps.

Però és bo que des del primer diumenge es subratlli, amb la pedagogia dels signes i de l'ambient, que hem entrat en un temps fort i que tots som convocats a quelcom important en la nostra vida.

Sis setmanes organitzades

La Quaresma no són pas quaranta dies homogenis. El camí cap a la Pasqua està organitzat segons un ritme especial, sobretot en les lectures dominicals. Les dues primeres setmanes tenen un to preferentment de purificació i de conversió. Les setmanes tercera, quarta i cinquena presenten un record molt clar dels sacraments, sobretot dels de la iniciació. Són setmanes en les quals la comunitat és convidada a recórrer altre cop el seu propi i inabundat catecumenat. La darrera setmana ja és la preparació pròxima de la Pasqua, des del Diumenge de Rams fins a les portes del Triduum Pasqual, la tarda del dijous. Són accents diversos que convé tenir presents en la planificació de la Quaresma, dins de la unitat que tot aquest temps té de cara a la Pasqua.

Programar la Quaresma en equip

La Quaresma és una bona ocasió perquè la comunitat programi la seva vida de fe en equip, convocant no només els sacerdots, sinó també religiosos, laics, joves, matrimonis, etc. Es tracta d'una programació feta amb imaginació i amb el desig que durant aquest temps progressi la vida de toda la comunitat. Si pot ser, aquesta planificació hauria d'abastar tant les sis setmanes de Quaresma com les set de Pasqua.

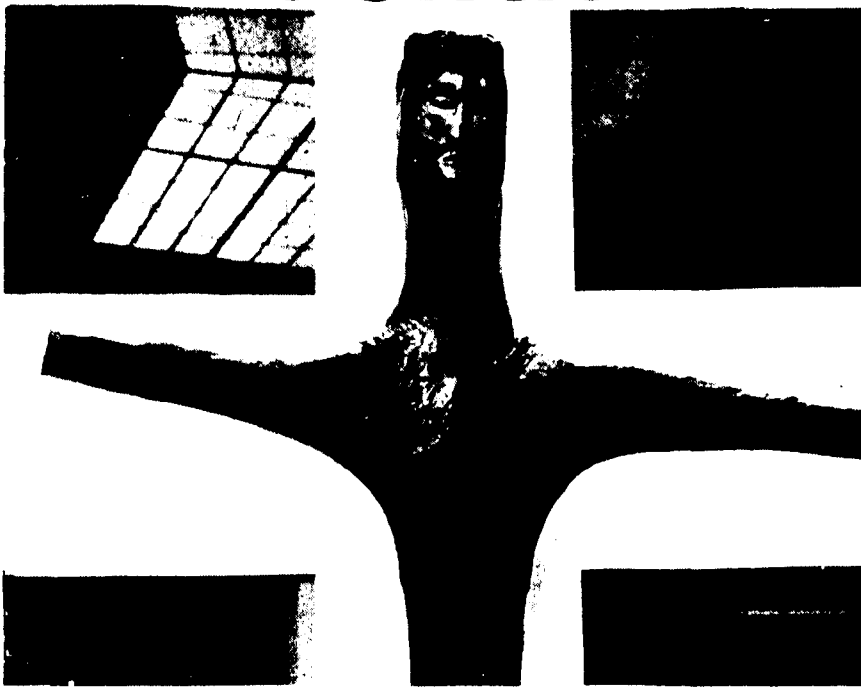
Hi ha molts nivells en la vida de la comunitat que seria convenient de coordinar durant aquests tres mesos forts: la catequesi, la vida familiar, les comunitats religioses, els infants i els joves, els grups cristians dins de la comunitat general...

Es tota la comunitat la que es posa en camí cap a la Pasqua i programa els diversos aspectes d'aquesta marxa:

- Recesos i jornades d'estudi.
- Preparació de les famílies que demanen el baptisme per als seus fills.

La Quaresma, un camí cap a la Pasqua

Renovar les opcions i aprofundir la identitat cristiana

o dels promesos que demanen el matrimoni.

— Itinerari catequètic dels infants o joves que rebran la Confirmació bé la primera comunió durant el Temps Pasqual.

— Els diversos nivells de la catequesi.

— Celebracions de la penitència durant la Quaresma.

— D'altres celebracions de pregària o de Via crucis.

— La supressió dels batejos durant la Quaresma, si es veu factible el reservar-los per a la Pasqua o les setmanes pasquals.

En tota comunitat — tant si és parroquial com religiosa, juvenil o comunitat de base — seria bo que hi hagués en el moment oportú una o diverses reunions per fer aquesta programació, de manera que tots la sentin com a seva, i el temps de Quaresma-Pasqua sigui realment un temps de gràcia per a tots.

L'ambientació de l'Església

L'ambient de l'església hauria de canviar en començar la Quaresma.

Oferirem només algunes iniciatives. El clima auster, l'absència d'elements ornamentals festius com les flors, la reducció de la música com a element festiu, són elements a tenir en compte.

Al presbiteri s'hauria de destacar la presència de la creu.

La música ambiental de l'església, durant l'acolliment de la gent, o entre misses, hauria de participar també d'aquest to auster: música d'orgue, no massa alta de volum o bé cant gregorià, o les grans obres clàssiques de polifonia, o corals de la Passió de Bach...

Si en el cancell de l'església hi ha un lloc apropiat, s'hi podrien posar murals pensats amb intenció pedagògica, fent, per exemple, una composició cada setmana — fotos, slogans, pòsters — que vagin marcant les etapes de l'itinerari quaresmal.

Quaresma entorn de la Paraula

Es la Paraula de Déu, amb la seva força, la que ens posa en situació de Quaresma i de Pasqua. La comunitat

cristiana es va renovant a mida que acull aquesta Paraula i es deixa transformar per ella.

Per això durant la Quaresma tota comunitat cristiana hauria de centrar més clarament la seva vida en la Paraula de Déu.

Aquest temps és una ocasió perquè les comunitats cristianes organitzin el seu camí pasqual com una marxa catecumenal, tot refrescant opcions i tornant a seguir les etapes d'una iniciació que els pot ajudar a aprofundir en la seva identitat cristiana.

Enumerem alguns aspectes en els quals es pot concretar aquesta marxa «catecumenal» de la comunitat cristiana:

— Preparació programada de les famílies, els infants de les quals rebran el baptisme per Pasqua.

— Encontres més intensos de promesos que es preparen per al matrimoni.

— Formació d'adults: organitzant, per exemple, una sèrie d'encontres d'estudi bíblic, o de conferències-col·loqui sobre temes d'actualitat per als cristians (tant de tipus doctrinal com de pràctica moral).

— Recesos espirituals, per exemple amb ritme setmanal, per a diferents categories de persones: **Exercicis Espirituals**.

— Celebracions de pregària, a nivell parroquial, o per grups, o bé afavorint la pregària en el marc familiar...

La Quaresma i la Pasqua haurien de sotragar un grup cristià. Fer-lo aixecar, despertar-lo, empènyent-lo a unes opcions renovades, de manera que la Pasqua sigui quelcom més que uns fulls del calendari que arriben.

Resum de «Suggeriments pastorals». Dossier cpl-8. Centre de Pastoral Litúrgica. Barcelona.

Els signes del cristià

Una iniciativa quaresmal

Si parléssim en llenguatge escolar, diríem que la Quaresma és el temps durant el qual l'Església, cada any, fa unes jornades de repàs per tal d'estar ben preparada per l'exàmen pasqual. Si parléssim en llenguatge d'amor, diríem que la Quaresma ens convida, cada any, a retornar als moments inicials del coneixement del Senyor, als orígens de l'aliança, no pas amb aire nostàlgic, sinó amb el desig de recuperar l'aire fresc d'aquella trobada original.

Aquestes maneres de parlar ens ajuden a comprendre allò que cerquem en la Quaresma: replantejar el vigor de la nostra vida cristiana. I ens donen també la pauta del mètode que convé utilitzar: retornar sobre els grans temes de la conversió i de la penitència, de la fidelitat a la Paraula de Déu i de la comunió amb el Senyor.

El Centre de «Pastoral litúrgica» ha proposat un itinerari fàcil per aquesta tasca, en unes indicacions que ha publicat per a la «Pregària quaresmal». M'agradaria comentar-les una mica, i ajudar als que, sigui en la pregària familiar, sigui en celebracions penitencials dedicades a promoure l'esperit quaresmal, sigui individualment com a pregària personal o com a preparació per una confessió especialment significativa, durant la Quaresma, vulguin utilitzar aquestes indicacions.

L'itinerari proposat pel Centre de Pastoral litúrgica es basa, fonamentalment, en els grans signes del cristià als quals es dona importància en el catecumenat: la signació, la Paraula de Déu, la imposició de mans, el lliurament del Símbol de la fe, i el lliurament de l'oració dominical. No es tracta de fer veure que els que ja som cristians no en som encara, i que ara volem repetir un catecumenat, que per nosaltres ja no tindria prou sentit. Quan una persona és ja batejada, ja no és un catecúmen, sinó un fidel. Però sí que els fidels podem recordar el valor dels signes del catecumenat, en tant que aquests són vius, també, al llarg de tota la vida dels batejats. ¿No ens senyem, amb freqüència? ¿No escoltem sovint la Paraula de Déu? ¿No rebem una imposició de mans quan celebrem la reconciliació? I el Símbol de la fe i el Parenostre, ¿no els recitem si més no cada diumenge, a la missa? Encara hi ha més: el catecumenat no és sols l'itinerari per esdevenir cristià, sinó també l'aprenentatge de la vida cristiana; per això, quan un fidel sembla que no es recorda de com ha de viure en cristià — i ens n'oblidem tantes vegades quan pequem! — la manera de recordar-no és tornar a pensar en el camí original.

Pere Tena

LES CONFERENCIES QUARESMALES DE MONTSERRAT — 1980

QUI ÉS JESÚS?

Dissabte, 1 de març

QUI DIEU QUE SÓC JO?

Jaume Camprodon, bisbe de Girona

Dissabte, 8 de març

ON TROBAR JESUCRIST AVUI?

Maria Martinell, directora del I.C.E.S.B.

Dissabte, 15 de març

JESÚS, SOLIDARI DE DÉU I DELS HOMES

Cebrià Pifarré, professor de teologia

Dissabte, 22 de març

JESÚS ALLIBERADOR

Ramon Sala, professor de teologia

Dissabte, 29 de març

LA RESURRECCIÓ DE JESÚS

Andreu Marquès, professor de filosofia

Divendres Sant, 4 d'abril

Hora: 22,00

JESUCRIST, SOFRENT I GLORIÓS

Pius-Ramon Tragan, professor de Sda. Escriptura

Lloc: Basílica de Montserrat

Hora: 17,45

18,45 Vespres

(De "El Periódico")

El professor Bachelet, president de l'acció catòlica italiana, víctima d'un atemptat

El professor Vittorio Bachelet, durant molts anys president general de l'acció catòlica italiana, ha estat assassinat a la Universitat de Roma.

El professor Bachelet -fins a la seva mort sots-president del Consell Suprem del Tribunal de Roma, professor de Dret Administratiu a la facultat de ciències polítiques de la Universitat de Roma i professor extraordinari de Dret Administratiu a la facultat de Dret de la Universitat de Triest- havia assumit, del 1964 al 1973, la presidència de l'acció Catòlica italiana. Avui mateix hauria acomplert el seu 54è. aniversari.

El professor Bachelet fou assassinat a l'interior de la Universitat. En el moment que sortia de la secretaria per a pujar al pis superior, ha estat envoltat per tres persones -dos homes i una dona- que l'hi han tirat vuit trets fugint de seguida sense deixar cap mena de rastre. En el moment de l'atemptat, s'havia organitzat una taula rodona organitzada per parlar del terrorisme. El professor Bachelet havia de prendre part en aquesta discussió. Altrament el president Sandro Pertini havia anunciat la seva presència.

Clavero deixa UCD

Manuel Clavero Arévalo, ex ministre de Cultura, diputat per Sevilla i president de la UCD andalusa, ha anunciat la seva baixa del partit governamental. Clavero dimiteix com a ministre davant la decisió de la UCD de reconduir les autonomies per la via de l'article 143 de la Constitució. Segons Clavero, l'abandó del partit es deu a que els òrgans rectors del partit han incomplert

llur compromís de no fer campanya en pro de l'abstenció en el referèndum del 28 de febrer.

Comissió per a investigar els crims del XA

El secretari general de la ONU, Kurt Waldheim, ha completat la formació de la comissió investigadora exigida per l'Iran, per tal de lograr l'alliberament dels 50 estatges nord-americans que romanen a Teheran. La comissió investigarà els «crims del deparat Xa de l'Iran sobre el poble». De moment, els Estats Units han acceptat la composició de la comissió investigadora. L'Iran encara no ha donat cap resposta.

El Salvador: dos diplomàtics espanyols segueixen segrestats

Les organitzacions antigovernamentals de El Salvador segueixen ocupant, en el moment de redactar aquestes línies, l'Ambaixada de l'Estat espanyol, la Universitat catòlica i tres institucions públiques, en el marc de l'anomenada «guerra popular perllongada» que desenvolupen contra el govern d'aquest petit país, de 21.000 Km2. per ara, cinc-cents noranta osetges són el poder del militatna de les «Ligas Populares 28 de febrero» i del «Bloque Popular Revolucionario».

Els Reis han viatjat a Nova York

Els Reis d'Espanya, Juan Carlos i Sofia, han viatjat a Nova York en visita privada de quatre dies per a reunir-se amb el comte de Barcelona, que es recupera d'una intervenció quirúrgica al Memorial Hospital. En el transcurs de llur visita han estat rebuts a la Casa Blanca pel president Carter.

Noranta ferits al «Metro» madrileny.

En el tram del «Metro» madrileny comprès entre les estacions de Bacán i Lago, just en el punt anomenat com «la corba de la mort», un tren topà amb un altre en no fer cas de les senyals. El resultat fou de noranta persones ferides, de les quals algunes de força gravetats.

Andalusia vota dijous

El propinent dia 28, dijous, els andalusos expressaran en un referèndum el grau de llur voluntat autonomista. El procés que ha seguit Andalusia, en aquest tema, és el de l'article 151 de la Constitució, és a dir, el que sol anomenar-se «ràpid», en el qual només manca que aquesta iniciativa del procés autòndic, segons paraules de l'esmentat article constitucional, «sigui ratificada mitjançant un referèndum pel vot afirmatiu de la majoria absoluta dels electors de cada província».

Aquest és el referèndum de dijous vinent, un referèndum que es vaticinava força normal fins que UCD va decidir que, d'ara endavant, és a dir, després d'haver endegat les corresponents a les nacionalitats històriques -Catalunya, Euskadi, Galícia-, les autonomies fossin menades del procés de l'article 143 el que sol anomenar-se «lenta». A causa d'això, el partit del qual no vol que el referèndum del dia 28 doni un resultat afirmatiu, en el ben entès que, segons vol donar a entendre la complicada pregunta que serveix de base a la consulta, aquest rebuig no seria un vot contra l'autonomia andalusa, sinó contra la forma pràctica que deriva de la via indicada a l'esmentat article 151.

Comptat i debatut, són els andalusos els únics que han de decidir, i són, per tant, els mateixos andalusos els qui han d'estar o no d'acord amb la posició d'UCD. Lògicament el tema ha generat innombrables reaccions: Si més no, pot ésser bo de meditar sobre dues:

D'una banda, enfront de la política d'UCD dictada des de Madrid, l'andalús valent dins el partit ha estat el senyor Clavero. Cal celebrar que hagi estat lliure per adoptar una posició contrària a les directrius del seu partit: aquesta llibertat l'ha menat fins a separar-se d'UCD. Tot això és explicable, però un espectador llunyà arribà a preguntar-se com es combina aquesta actitud fortament autonomista del senyor Clavero amb la d'aquell inefable «ministro de las Regiones» que nosaltres hem conegut i sofert.

D'altra banda, al context de les mateixes reaccions, el senyor Rojas Marcos, cap del PSA, sigles on l'essa vol dir «socialista», ha convidat el senyor Clavero a ingressar al seu partit, tot i que el cap dimissionari de la UCD andalusa, fins fa ben poquet, de socialista res de res...

NO cal dir que PSOE, PCE i PSA són partidaris del procediment ràpid i demanen als andalusos que votin «sí»: el referèndum, doncs, esdevé una prova de força entre govern i oposició, en el ben entès, però, que aquestes paraules volen dir coses diferents segons es pensi en Madrid o en Sevilla.

Josep Faulí.

La Bíblia a l'abast

La tradició és essencialment vida

Obrim la quaresma amb una lectura bíblica de gran interès: la professió de la fe del poble escollit. Israel tenia el seu credo. Era la formulació de la seva convicció íntima de fe. L'havia anat formant al llarg del temps. Però sobretot l'havia viscut. Per això era -i és- l'expressió d'uns fets històrics que Israel havia mirat amb ulls de fe, i després de reflexionar-hi i de descobrir-hi la presència salvadora de Déu, els deia, els proclamava. Era la seva història. També era la seva fe, l'expressió d'allò que creia. I com que tant la història com la fe no s'encantaven en un passat perdut, sinó que omplien el present i es projectaven cap al futur, el credo d'Israel era essencialment tradició viva. El passat fàctic lliurava al present les vivències del poble, perquè aquest, rebent-les i enriquint-les, les passés al seu torn al poble del demà. És la «tradició», el lliurament de la vida en viu. Per això el credo no era un enfilall de conceptes intel·lectuals, d'idees, sinó la proclamació del fill conductor de la història, que Israel havia sabut descobrir en els fets del poble: l'acció de Déu en la vida dels homes.

prats pels homes, ni que siguin els del seu poble. Simplement vol dir que la terra i el seu fruit pertanyen al Senyor. Israel n'és únicament el masover. Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l (v. 10 b).

Ara Israel, des de la seva resposta actual de fe, escrita el passat en recerda de l'Israel de la seva identitat. Aquí també sap descobrir-hi la dimensió històrica de l'acció de Déu. Israel es proclama fill de Jacob: El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster (v. 5). L'origen humà és d'una humilitat profunda. Però Déu l'havia escollit. Ell era Israel. Ara Israel som nosaltres, un gran poble, fort i nombros (v. 5b), eixit d'ell. És el poble humiliat pels poderosos, acollit per Déu -ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat (v.7)- i objecte de la seva acció prodigiosa: L'Exode: El Senyor ens va fer sortir d'Egipte. (v.8): Aquesta frase és la formulació del credo més antic d'Israel: Jahvé és el Déu que salva. I ho fa sense teories. Simplement fent-ho, actuant en el cor mateix del mal i en el temps oportú. És la teologia en acció, sense paraules. Primer el fet. És el que urgeix de debò. Després vindrà la reflexió sobre el fet. Finalment la paraula intentarà expressar la fe. Tot el revés del que solem fer nosaltres.

Israel se sent fill de la història. La fe li fa descobrir que la seva història, és també la història de l'acció salvadora de Déu. És la història reveladora, o si ho preferim, és la revelació històrica de la relació de Déu amb el poble. En el seu credo, Israel proclama la presència de Déu que salva en tots els seus estadis: els temps dels Patriarques, el de l'Exode, el de l'entrada a la Terra Promesa, el de la possessió actual de l'heretat dels pares i de les promeses de Déu. És la tradició dinàmica, essencialment viva, del poble que viu avui, gràcies a estar arrelat en l'ahir.

La fe és un do actual. Es viu en el present. És ara, que se'ns dona i és ara que demana resposta. Però ve d'antic Arrela en la comunitat que de cap manera no és improvisació. Per això Israel pot dir: El Senyor ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel (v. 9). És l'avui de la vida creient, que exigeix un compromís i una actitud d'avui: Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat (v. 10a) Podria haver dit: aquesta terra l'he guanyada jo amb la meua lluita i amb el meu esforç. I hauria estat veritat també, perquè aquella terra era un país conquerit i ocupat i mantingut amb pactes i amb força. A la llum de la fe, però l'acció de l'home es veu acompanyada de l'acció de Déu.

La qual cosa no vol dir que Déu justifiqui i menys encara que s'identifiqui amb els procediments i mètodes em-

Josep M. Aragonès

Amb 47 militants entusiastes

L'HOAC prepara un relançament

BARCELONA. - La Germandat Obrera d'Acció Catòlica (HOAC) ha posat en marxa una àmplia campanya de difusió dels seus plantejaments en els ambients obrers i populars i en els ambients eclesials.

Per a portar a terme aquest relançament a tot l'Estat espanyol, membres de la Comissió general de la HOAC s'han entrevistat aquests dies amb el cardenal Jubany, l'arquebisbe de Tarragona, amb membres de Cris-

tians pel Socialisme, intel·lectuals cristians de Catalunya i altres comunitats populars. Barcelona compta actualment amb 47 militants.

L'òrgan màxim de la HOAC, L'Assemblea General, ha pres en la darrera reunió els següents acords:

-Organitzar amb caràcter obert cicles de xerrades, coloquis i taules rodones on es debatiran els plantejaments fonamentals de la HOAC.

-Celebració anual del «Dia de la HOAC».

-Intensificar el diàleg amb les organitzacions obreres i populars en tots els plans.

-Intensificar les relacions i creixent la comunitat amb els moviments apolítics, les comunitats cristianes populars i els bisbes.

-Pla d'intensificació de la HOAC a nous llocs on no hi hagi presència.

-Dedicar més atenció a la promoció de nous militants obrers cristians.

Un llibre

Ofrena d'un sacerdot

Per les paraules del sacerdot, l'oblació es fa sacrifici diví. L'oblació, el sacrifici, l'ofrena, és un do dedicat a Déu. Ofrena, per extensió és tota dàvida lliurada com a senyal de gratitud o amor. Quan les paraules es fan ofrena neix la poesia. La poesia és dàvida, és gratitud, és sacrifici, és amor. Quan el poeta és sacerdot, la seva poesia es converteix en oblació a Déu, dàvida per a les ànimes, ofrena de gratitud en la creu, sacrifici d'amor, sublimació dels éssers animats i inanimats que es volen en Déu i per Déu, amb Déu i per a Déu. «T'ofereixo l'oblació carmesí/en patena sagrant: / la del meu cor» (1).

El poeta i el místic troben en la natura un camí cap a Déu. Cels i Terra canten les grandeses i meravelles del Creador, que parla a l'home per les seves creatures. «Tot l'univers diu la seva Paraula» (pag. 51). En un sol poema, el sol i els estels, aromes i encens, les campanes i el jardí, s'apleguen en un autèntic afany. Amor i creu. A «Trovas de un juglar» s'ofereix a la seva Dama, la Mare de Déu, un pom de flors, pom poètic de fervorosa galanessa, oblació de l'ànima crucificada en l'amor a Jesús, a Maria i a l'Església: violeta, narcisos, flors de taronger, nards, dàlies, llessamí, lliris blancs, murtes, magnòlies, mareselvas, clavells, «per Tu es desagnen tots, / Verge Mare de l'Església» (pag. 16-17). No tot són flors en la poesia de Jesús Martí Ballester.

Mil creatures passen pels seus poemes, clamant les glòries del seu Senyor i aixecant l'ànima del seu contemplador.

El sacerdot que escriu poesia per a dil·lar el seu ministeri espiritual ha fundat la institució religiosa «Amor y

Cruz» (2). La seva vida, la seva obra, la seva poesia, en sap d'això. No hi ha amor sense creu, no hi ha creu sense amor. Però la creu, sempre inexcusablement, com a signe d'amor, condició humana, carisma cristià, sense deixar-nos assentar definitivament en la fidelitat de la Transfiguració, momentània ací, diàriament el sacrifici. «El Mont Tabor després / El Calvari cada dia» (pag. 136). Déu i ànimes, estimar i morir, creus i vida. «Com serà aquest Amor / que mort d'amor!». I respon el sacerdot — poeta i místic —: «Estimar i morir és un / i la mort fou l'Amor: / no hi ha amor si no hi ha sofriment: / i a més sofriment amor més gran» (pag. 65). Allà on vulgui que es trobin homeopàtiques dosis, segurs ensenyaments ascetico-místicos. «Acabaré comprenent / el poder del que és petit / quan es perd l'amor?» (pag. 138)

Els poemes tenen ressons lírics de la poesia de Sant Joan de la Creu. «Si vols guanyar la vida / l'has de perdre

del tot» (pag. 46) Res, res, per arribar al Tot, res, res. Com més visquis de tu / menys viuràs en Déu; / com més vulguis viure / hauràs de morir millor» (pag. 79). Tot per a Ell, res per a mí. Jesús Martí Ballester dedica part del seu apostolat escrit a la difusió i adaptació al lector d'avui del pensament en prosa del Doctor Místic, Sant Joan de la Creu, l'home de la fe pura sense recolzaments sensibles —nit fosca de l'ànima—, base de la comunió amb Déu (3). Així és com Sant Joan de la Creu — per mitjà del seu apòstol — ens dona el missatge que necessita l'home contemporani. El seu estudi durant més de trenta anys i la feina de transcriure-ho en llenguatge i estil actuals ha estat fructífer. La institució «Amor y Cruz» és una mostra, ofrena d'un sacerdot a l'Església, junt amb la seva poesia, oblació a Déu, sacrifici dels éssers estimats i acció de gràcies en la creu per amor.

P. Marsà, M.S.C.

- (1) Jesús Martí Ballester: «Oblación carmesí» - París 49, Barcelona, 1979, 148 pàgs.
 (2) Cfr. «Ideario») París 49, Barcelona, 1979
 (3) Cfr. «San Juan de la Cruz. Cántico espiritual leído hoy» - «San Juan de la Cruz. Subida del Monte Carmelo leído hoy» Edic. Paulinas, Madrid, 1979

— De lluny, em semblava que era un dels nostres.

Cuina

per M. Glòria Muntañola

Crema de crancs

- Mig quilo de crancs de mar
 75 gr. mantega
 Mig quilo de pastanagues
 2 cebes grans
 3cullerades de crema d'arròs
 1 litre de llet
 1 ruget de conyac
 3 llesques pa de motlle

Pelar i tallar les pastanagues a rodanxes fines, picar les dues cebes i posar-ho a coure en una cassola amb la mantega i un raiget d'oli, deixar-ho coure tapat i a poc a poc durant una hora, quan les pastanagues siguin una mica toves, tirar-hi els crancs, donar-li unes voltes, després afegir el conyac i encendre-ho al moment, remoure-ho fins que s'apagui. Afegir el quarts de litre d'aigua i deixar-ho coure a foc suau uns 20 Minuts; després triturar-ho tot amb la vareta i després passar-ho per un col·lador fi. Desfer les tres cullerades de crema d'arròs amb una mica de llet freda, ecalfar la resta de la llet, afegir-la a la crema de crancs preparada i a la crema d'arròs, deixar-ho coure a foc uns 5 minuts. Si resulta molt espessa, afegir una mica més de llet. Acompanyar-ho amb quadradets molt petits de pa fregit.

Ous dusos "Rossini"

- 8 ous
 mig litre de llet
 1 cullerada farina
 1 cullerada mantega
 una mica de formatge ratllat
 1 ceba mitjana
 2 tomàquets madurs
 1 cabeça d'all
 julivert
 una mica de xerès sec

Coure els ous durant 15 minuts amb aigua bullint, per a que es posin dusos, després deixar-los amb aigua, per a que es refredin. Preparar el sofregit, ratllar la ceba i frefir-la amb oli fins que tingui un color daurat fosc, llavors tirar-hi els tomàquets ratllats, deixar-ho coure una mica, després el gra d'all i el julivert picat molt fi i per últim el xerès sec. Pelar els ous i tallar-los en dos trossos. A una plata de forn, que es pugui presentar a taula, cobrir el fons amb el sofregit, posar-hi a sobre els mitjos ous, cara avall. Fer una salsa beixamel amb 1 cullerada de mantega, 1 cull. de farina, treballar-ho una mica, sobre foc suau, després afegir la llet bullint, a poc a poc i treballant-ho sempre, adobar amb sal i una mica de pebre. Cobrir els ous amb aquesta salsa que ha de quedar cremosa, espolsar amb formatge ratllat i ficar-ho uns minuts al forn, per a que es dauri lleugerament.

Memòries d'un Misanthrop

Enamoraments juvenils

Gairebé tot el jovent d'aquell poble s'aplegava en una sola colla, sense que els collés res més que l'amistat. No em refereixo a l'amistat que feien a la mà dels misantròps professionals del poble, sinó a la que sorgeix espontàniament entre veïns d'una mateixa edat jovençana i primerenca. Tant si s'organitzava una vetllada teatral com si s'havia de fer una tasca catequètica amb característica catalanesca, tothom hi participava. I de tant en tant sorgia l'enamorament. el prometatge i el casori. No es pot pas dir que fos un desori que els nois fessin el "tenori" tot representant el Tenori de Zorrilla, altrament dit guineueta.

Entre els prometatges que prometien enrenou, bullit, gatzara i embolica-que-fa-fort al poble, n'hi hagué un amb singular rebombori. Fou quan un jove baixet i malcarat s'enamorà de la filla de l'alcalde-manyà i viceversa. O sigui que la filla del manyà-alcalde també s'enamorà del carat-malament. No sé perquè, però la família d'ella s'ho va mirar de mal ull. I la parella se'n veia un bull per a festejar sense escull.

L'aspecte econòmic, crematístic, monetari o financer —vulgament dit "peles"— no era ben bé la base de l'afer. El noi era l'hereu d'una família que tenia un bon negoci familiar: vendre pa a qui té fam. Un negoci d'alimentació. I el noi alimentava l'esperança de conquistar la noia.

L'alcalde-manyà —ja ho vaig dir en un altre capítol d'aquestes memòries— s'havia fet ric. I es deia Enric. Era allò que se'n diu un nou ric, malgrat que se'n digués d'ençà que el van batejar. I no me'n ric. Ves a saber si l'alcalde aspirava a tenir un gendre amb carrera universitària o si pretenia d'emparentar amb alguna família de la colònia estiuenca. Però el manyà no devia tenir prou manya per a entrar en el cercle tancat de la burgesia forastera amb segona residència al poble. El fet és que l'oposició dels pares va fer més fort l'enamorament de l'hereu malcarat —carat!— amb la filla de la primera autoritat municipal.

Aleshores es produí un fet que va fer fer més estrafeta la feta. Aquell xicot minusvàlid, càustic, crític, piròtic, escaròtic i catarètic que hi havia al poble va tenir una pensada. Amb tota la seva cultueta i traça va escriure una comedieta o sàinet inspirat en el tema. L'argument era l'amor d'un noi saltataulells amb la filla d'un nou ric, comerciant de mobles. La colla del jovent del poble es decidí a representar l'obra. I es van adjudicar els papers de protagonistes a l'hereu malcarat i a la filla de l'alcalde-manyà.

La representació fo un èxit, més pel que significava que pels valors teatrals de l'obra o per les qualitats interpretatives dels actors. Hi va anar tot el poble i aplaudí les caricatures crítiques del nou ric comerciant de mobles que no volia deixa casar la filla amb un trist va tenir una enrabiada de pronòstic reservat. Però la reserva no impedí que l'enamorament de la filla acabés en casori. Com en la comèdia-sàinet del xicot esguerradet.

Guillem del Món

L'art de Lola Anglada, un missatge de pau

L'obra d'art ha d'expressar el sentiment estètic de l'artista, i la seva contemplació ha de donar un repòs espiritual a qui la contempla o sigui que ha d'establir una comunicació íntima entre autor i contemplador, entre emissor i receptor.

Són moltes les vegades que davant d'una obra pictòrica o escultòrica quedem defraudats, perplexos, en una paraula, frustrats.

L'art no necessita explicacions. No ha d'arrossegar ficcions, ni ha de voler fer filosofia.

Lola Anglada és una artista que té ben meregut el seu pas a la història de l'art. En la seva obra, no hi trobareu res que desdigni de la seva manera de ser i de fer. Ha estat, és, una dona amb un ofici total, i a més, genial. El seu estil no pot confondre's, i respon plenament a l'època de la seva formació.

Queden lluny, aquelles il·lustracions seves, de contes, tant meravelloses. Però després, tota la seva obra res-

pira aquell aire tan sà, curull de sinceritat, d'amor, de pau.

Perquè, l'obra de Lola Anglada, realitzada en la seva llar tianenca, és un missatge de pau. Una pau que tanta falta fa a la pintura i escultures actuals.

Voldríem que tot l'itinerari d'aquesta exposició homenatge per la nostra terra, Impregnés el cor dels visitants del que el seu art i Catalunya són per Lola Anglada: Una perenne il·lusió

Oriol Arnau.

Els grans mestres no han aplicat mai filosofies a les seves obres. S'han expressat sense deformacions mentals. Han passat a les teles o al fang tot el que la naturalesa els ofereix; uns amb més vigoria i geni que altres. Però han reflexat sempre, han plasmat, la realitat.

Mesos enrera, en una de les manifestacions artístiques populars de "la Caixa" admiravem al gran escultor Maillol. Ara, la mateixa institució en homenatge itinerant per tot Catalunya, ens ofereix l'obra esplendorosa de Lola Anglada.

LA GUATLLA La codorniz

Karl Gottlieb Hering (1812)

Pausat

Can . ta la guat . lla de dins el sem . brat:
 La co . dor . niz can . ta des . deel tri . gal:

Déu llo . at! Déu llo . at! Can . ta ia . le . graa qui ho
 ¡Glo . ria a Dios, glo . ria a Dios! Can . ta su tro . va de a .

sent. ¡Oh la ros . sor de l'ee . te . sa de blat,
 mor. ¡Oh blan . do mar de pro . me . sas de pan

tan a . gra . ti . da pel cant in . sis . tent!
 que sea . gra . de . ce en el bre . ve can . tar!

Déu llo . at! Déu llo . at! Can . ta ia . le . graa qui ho sent.
 ¡Glo . ria a Dios, glo . ria a Dios! Can . ta su tro . va de a . mor.

Plena, s'inclina l'espiga retent.
 Déu amat! Déu amat!
 Tota fretura ha acabat.

Us beneim, on Senyor p. ovident,
 per l'aliment que ens doneu i heu donat.
 Déu amat! Déu amat!
 Tota fretura ha acabat.

Sense temor el futur és mirat
 —benaurat, benaurat!—
 per l'abundor del present.
 Com la collita, la nostra bondat
 doni als altres un bon tant per cent
 Benaurat, benaurat,
 i en abundor el present.

Vic, ciutat protectora i amant de la música

La música ha existit sempre a la ciutat de Vic, fins i tot en les èpoques més allunyades. No pretenem doncs, en el poquíssim espai que tenim, fer-ne una història, sinó tan sols destacar les principals entitats musicals existents.

La més antiga és l'Escola de Música, fundada l'any 1832; però després de la degana destaca l'Orfeó Vigatà creat l'any 1902. Més moderna, però amb molta empena és la Coral Canigó

L'Orfeó Vigatà

L'Orfeó Vigatà, amb 78 anys d'antiguitat i que posseïx l'esplèndid auditorium instal·lat en l'antiga església dels Trinitaris de Vic, es una entitat que sobrepasa el marc de la música, puix que amb els seus 400 socis té diferents seccions complementàries: teatre, art, filatèlia, escacs, muntanyisme, etc... La vida musical de l'Orfeó Vigatà és regida actualment pel mestre Angel Colomer i del Romero que es presentarà el proper 26 d'abril en un concert dedicat a Vivaldi. Posteriorment aniran a repetir aquest concert a Alemanya. Abans de l'actual director l'Orfeó Vigatà havia estat dirigit per mossèn Miquel Rovira, que fou el fundador, per Rafael Subirachs, el mestre Riera, mossèn Vidal i mossèn Maideu.

Actualment hi ha 55 cantaires i una secció de mainada molt important composta d'un centenar d'infants. A més estan preparant una coral de joves d'edats compreses entre 12 i 18 anys.

L'Orferó Vigatà ha realitzat una gran quantitat de concerts, no sols a Vic i tota la Plana, sino arreu de Catalunya i principalment al Palau de la Música Catalana de Barcelona. Destaquem també concerts a Eivissa i Sant Sebastià.

En les seves audicions ha rebut la col·laboració de destacats solistes i conjunts. A tall d'exemple fem notar que pel Mercat del Ram de l'any passat, l'internacional tenor Josep Carreras va donar un recital a l'Auditori dels Trinitaris.

Coral Canigó

La Coral Canigó és formada per trenta dos cantants dirigits per n'En-

riqueta Anglada d'Abadal. Féu la seva presentació pública el 1965 després que una colla d'amics haguessin treballat seriosament per a constituir una organització dedicada al cant d'una manera seriosa i eficaç.

La Coral Canigó ha cantat per tot Catalunya en més de 180 concerts destacant darrerament la seva participació al Festival Internacional de Música de Barcelona de 1979. També ha donat recitals a Euskadi.

Cultiva música popular, culta i religiosa i a voltes amb acompanyament d'instruments.

D'ençà de fa tretze anys tenen una filial infantil en la qual hi ha nens i nenes d'edat entre els cinc i tretze anys. Això significa que hi ha una bona pedrera de futurs cantaires ja amb una certa preparació de solfeig i d'habitud en el treball coral.

La Coral Canigó també ha realitza treballs conjuntament amb altres cors i amb freqüència practica intercanvis.

L'Escola de Música i la nova Orquestra de Cambra

L'Escola de Música de Vic és una institució fundada l'any 1832 i que dependel Patronat d'Estudis Ausonenes i econòmicament de l'Ajuntament de Vic. Originàriament era un centre per a nens orfes als que se'ls oferia la possibilitat d'estudiar música i rebia el nom d'Enclusa de sant Felip Neri.

A partir de 1968 s'han produït profundes modificacions que passen per una nova orientació pedagògica a càrrec de mossèn Joaquim Maideu.

Actualment hi ha inscrits 285 alumnes de sis anys i que paguen una matrícula anual de 4.500 Ptas. A més d'infants també hi han inscrits alumnes més grans. Aquets són originaris principalment de Vic però també d'altres poblacions de la Plana: Torrelló, Tarradell, Manlleu, etc.

El nou mètode pedagògic adoptat i que ha produït un boom d'alumnes - abans només s'estudiava solfeig i eren cinc o sis alumnes - fa absolutament insuficient el local, la Casa de Cultura que és la casa on va morir Jaume Balmes. Aquest mètode es el creat pel pare Irineu, monjo de Montserrat i que està moficant sensiblement els estudis musicals. A més de l'estudi de la música i la lectura musical, a l'Escola de Música s'hi estudien diferents instruments: pia-

no, guitarra, violí, violoncel, tromenta flauta, traversera, etc... S'ofereix la possibilitat d'exàmens amb títol oficial, ja que a final de cada curs un Tribunal del Conservatori Superior de Música de Barcelona s'hi desplaça amb aquest fi.

Darrerament s'ha fet pública una tasca que es duia preparant d'ençà de temps: L'Orquestra de Cambra. Aquesta és presentà el 2 de gener passat interpretant obres de Vivaldi, Telemann i Corelli dirigits per en Pere Serra que és el primer violinista de la Orquestra Ciutat de Barcelona. Posteriorment féu un segon concert a sant Pere de Torelló, el dia de Reis, i recenent un tercer a Manlleu amb motiu de la inauguració de l'Escola de Música d'aquesta vila.

Ferran Camps

La Coral Canigó, actuant al Saló del Tinell de Barcelona l'octubre passat

NOU SERVEI A LA COMARCA D'OSONA

Ja tenim aquí, a la comarca, un nou servei d'assessorament, Mont-Ter per a tothom qui li agradi o tingui de viatjar. Amb la facilitat de no haver de desplaçar-se a Barcelona per aconseguir els serveis d'una gran agència de viatges. A Mont-Ter li planifiquem conjuntament amb vostè des d'un viatge al voltant del món fins a una sortida a la matança del porc o senzillament el bitllet de tren o avió. Amb aquest nou servei molts cops podrà escollir entre allargar el viatge o reduir el pressupost. Mont-Ter li ofereix un servei especial i gratuït d'assessorament pel seu viatge.

L'ajudem a planificar les seves vacances, el seu viatge de negocis, d'acord amb el pressupost de què vostè disposa. I si vol anar més lluny li podem oferir el servei de «crèdit-viatge». Segur que li trobarem un lloc, una ruta i un pressupost al seu gust. Això és totalment gratuït. Un cop planificat el seu viatge, vacances o «tours», vagi a l'agència que millor l'atengui, però si està satisfet i content del nostre servei, recordi aquest nom: Mont-Ter, servei d'assessorament de viatges, al carrer d'en Verdaguier, 2 - Vic, al costat de la plaça Major.

De Vic a Mallorca, viatge gratis

Anar i tornar amb avió. Estada d'una setmana per dues persones en hotel de 1.ª classe. Mont-Ter promou per a tots els seus clients un viatge a Mallorca, totalment gratuït. En contractar qualsevol dels serveis de l'agència Mont-Ter, els obsequiarem amb uns números per participar al sorteig

«de Vic a Mallorca, viatge de franc». El sorteig es farà davant de notari el dia 12 d'abril del 1980. Agència de viatges Mont-Ter, servei d'assessorament gratuït, al carrer d'en Verdaguier, 2 - Vic, al costat de la plaça Major. Tel. 886 10 11 - 886 12 89 - 886 15 32.

viatges MONT-TER, S. A.
l'agència de Vic i Comarca

La millor instal·lació de la comarca d'Osona

Inauguració del polisportiu del Club Patí Vic

Coincidint amb aquest número "especial Vic" volem fer esment a l'esdeveniment esportiu més important dels darrers anys, que ha tingut lloc a la comarca d'Osona, es tracta de la recent inauguració del pavelló polisportiu del Club Patí Vic.

L'esmentat polisportiu proveeix a la comarca amb unes instal·lacions adequades per a qualsevol encontre internacional, no solament en quant es refereix a hockey, sinó també a bàsquet, tennis, natació, petanca, etc.

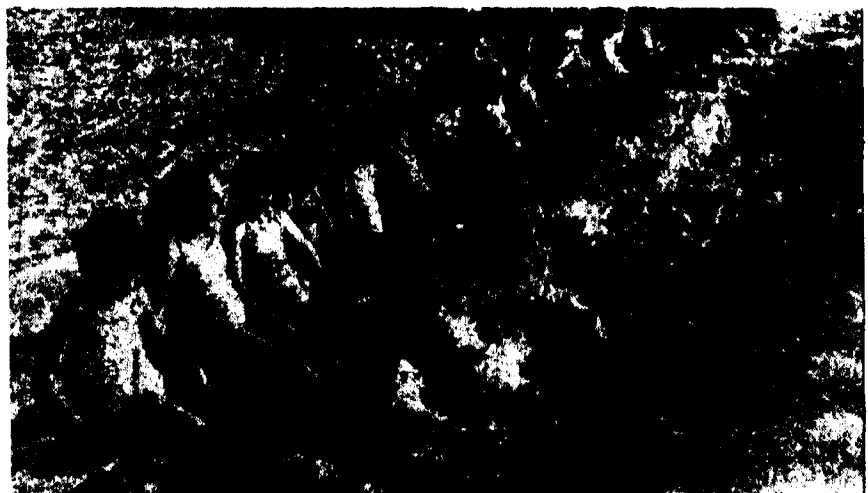
Les característiques més destacades del recent inaugurat pavelló són: Capacitat per a 3.000 persones, 1.500 cadires individuals i 1.500 grades; el sostre està dissenyat per aprofitar al màxim la llum del sol i sense que produïxi ombres i la il·luminació és d'uns 300 lux. A la pista disposa d'un potent sistema de ventilació que renova entre 2 i 5 vegades per hora els 16.415 metres cúbics que té el pavelló. També s'ha previst l'acústica del local i l'estructura s'adapta per a la col·locació d'un escenari on es portarien a terme concerts, obres de teatre, etc.

Consta d'una piscina coberta climatitzada, una piscina olímpica, diverses pistes de tennis, una pista de petanca, una pista anolímpica i la pista coberta i l'inauguració de la qual es va portar a terme el dissabte dia 16.

A l'acte d'inauguració hi assistiren les autoritats locals, el delegat d'esports de la Generalitat, el president de la Federació de Patinantge i el president de la Federació Provincial de l'esmentat esport. En un breu parlament, el president del club va donar les gràcies per l'ajut que havien tingut d'altres entitats esportives de la comarca i encoratjant-los perquè continuessin amb la gran tasca que estaven portant en pro de l'esport a Osona. Seguidament s'imposà al senyor Comill la medalla d'or concedida per la Federació Espanyola de Patinantge.

També va parlar el delegat d'esports de la Generalitat que tingué unes paraules d'elogi i encoratjament per a el Club Patí Vic.

Els actes desenvolupats el dissabte finalitzaren amb l'encontre entre el F. C. Barcelona i el C. P. Vic que va acabar amb empat a 3.

OBRA ATLETIC — RECREATIVA BARCELONA

Tennis de taula

La lliga a 3.ª categoria

A la tercera categoria, «a priori» semblava clar que la lluita pels primers llocs fóra entre quatre equips: Oliva, Metro, Foment i APSI. Però a l'hora de la veritat això ha estat cert només en part. El Metro, si bé va començar guanyant els tres primers partits, així que li tocà de jugar amb un dels forts — l'Oliva — demostrà que no estava cridat a figurar enguany entre els primers de la seva categoria. Va perdre el partit següent per un rotund 5-0 enfront a l'APSI i aquí s'acabaren les seves aspiracions. Va arribar al final en un modest cinquè lloc.

El Foment començà perdent a casa de l'APSI. En el partit següent, al domicili de l'Aigües, també fou derrotat. Això fou la sorpresa de la jornada. Aquests quatre punts foren vitals a l'hora final, encara que el seu tercer lloc hagi estat molt meritori.

Per la seva banda, l'Oliva ha portat una marxa molt regular i excel·lent. Només ha perdut tres partits: dos davant l'APSI i un davant el Foment. Malgrat això, en perdre a casa seva amb l'APSI ja va haver d'anar contra rellotge durant tot el campionat, esperant una fallada del líder, cosa que no succeí. Així doncs, resultà sots-campió i obtingué conseqüentment el dret a jugar la promoció amb moltes possibilitats de pujar a segona categoria.

L'APSI fou el que s'alçà merescudament amb el títol en acabar la lliga imbatut. En els partits més compromesos contra els millors rivals va posar-hi el coll i assolí victòries brillantíssimes. Així, per exemple, contra el Foment va guanyar primer a casa seva per 5-2 i a

la tornada per 5-1. Amb el Metro 5-0 a casa i 5-1 fora. I amb l'Oliva, 5-2 a Badalona i 5-0 a casa. El seu primer lloc de la classificació, a sis punts del segon, parla ben clar de la seva superioritat.

Una altra sorpresa ha estat la trajectòria del SELEZ que, després d'uns inicis molt fluïxos — va perdre els tres primers partits —, rectificà el rumb, recobrà l'empremta i va anar enfilant-se fins a assolir un magnífic quart lloc. L'Aigües va quedar fora de la zona de perill. El Miniwat serà el qui haurà de jugar la promoció per a defensar la permanència a tercera. Es el Sant Martí de Provençals el que baixa a quarta per haver quedat en darrer lloc.

J. M. Pou

Basquet

jornada del 9-2-80

J. M. José-Provensals «A» 46-30
 Quet Bas-Mateu y Mateu 53-38
 Patronato-C. Bim «A» 33-31
 Inmaco «A»-San Pancraccio 29-25
 Palleja-Sant Jordi 30-34
 Sentmenat-Fabra y Coats 54-40
 Acis-C.B. Moorea 50-66

CLASSIFICACIO

Moorea, 28. J. M. José, 22; Dr. Esteve, 22. Sant Jordi, 20. Acis, 19; C.B. Provensals, 17; Quet Bas, 14; Mateu y Mateu, 14; Bim «A», 12; Palleja, 12; Fabra y Coats, 10; San Pancraccio, 6; Patronato, 6; Sentmenat, 6; Inmaco, 6; Inmaco «A», 2.

FEMENINES (JOV. JUNIORS)

Jesús M. José-Provensals «B» 31-23
 Tecla-Sala-Sant Bol 25-42
 Inmaco «B»-Codeyba 47-45
 Bim «B»-C.N. Caldas 37-38
 C.B. Vilassar-Inma 51-18

CLASSIFICACIO

C. Agut, 21; Sant Bol, 21; Codeyba, 17; Jesús M. José, 16; Inmaco «B», 16; C.N. Caldas, 15; C.B. Vilassar, 14; Tecla Sala, 10; C.P. Roser, 8; Provensals «B», 8; Bim «B», 4; Bam, 4; Inma, 2.

FEMENINES (PROMOCIO)

Montseny «A»-C. Vedruna 16-17
 Soledad «A»-Concepcionistas 45-51
 Soledad «B»-Inmaco «B» 37-8

San Pancraccio-Inmaco «A» 55-12
 San José C.P.-Fabra y Coats 80-8
 Montseny «B»-Montseny «A» 10-58

CLASSIFICACIO:

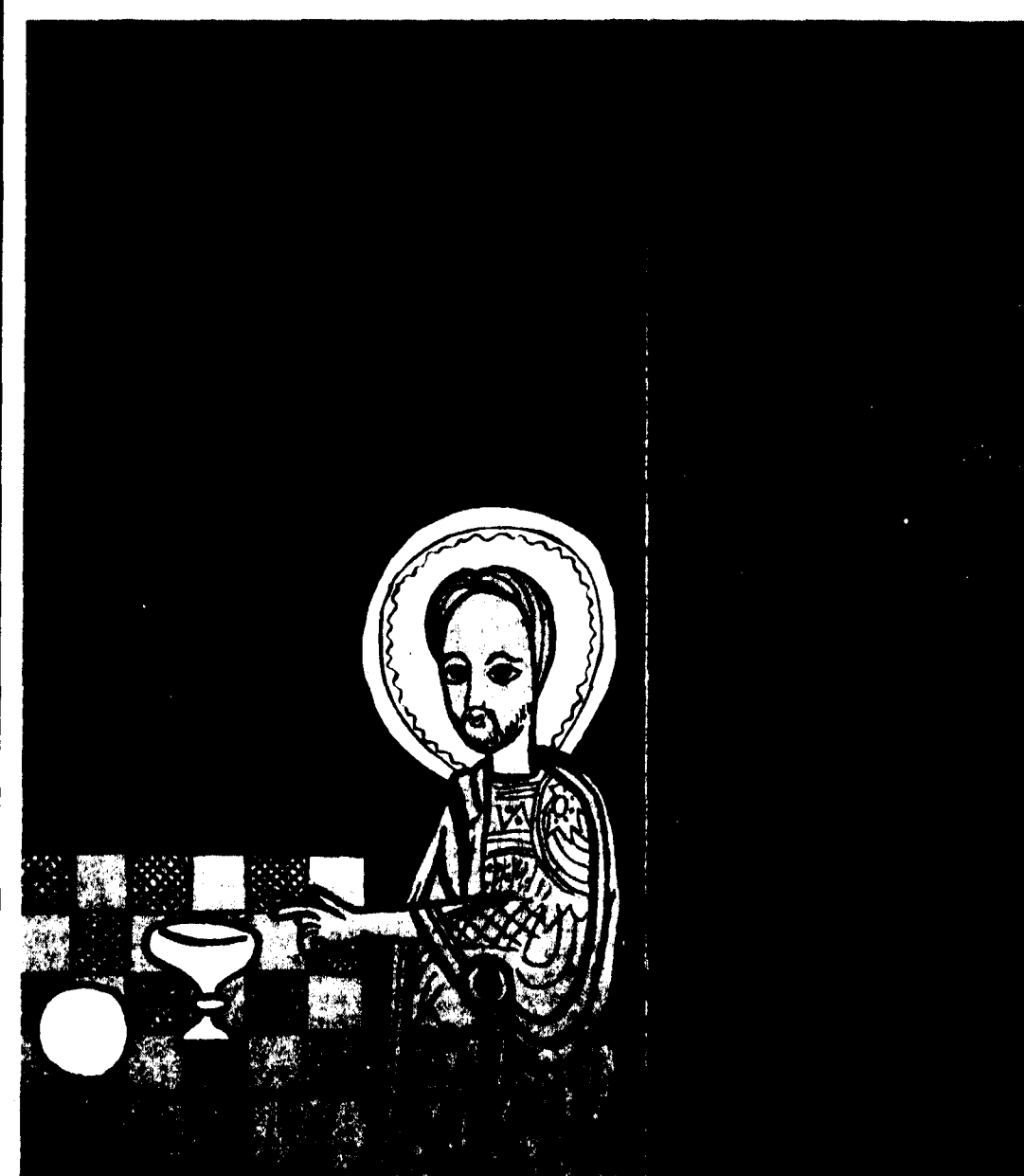
C. Vedruna, 22; San José C.P., 22; Concepcionistas, 22; Montseny, 18; San Pancraccio, 14; Soledad «A», 14; Montseny «A», 10; Fabra y Coats, 8; Soledad «B», 7; Inmaco «A», 4; Montseny «B», 2; Inmaco «B», 0.

MASCULINS

(3. CATEGORIA DISSABTES)

B. Alarona-E. Badalona 58-43
 C.T. Barcino-Olesa i Neriva 80-83
 Sant Antoni «A»-B. Vallirana 45-67

(Passa a la pàg. 23)

LOCALITATS

ESPARREGUERA: PATRONAT DE LA PASSIO
 Tel. 777 15 85 (de 15 a 16 i de 20 a 22).
 Tel. 777 15 87 (de 17 a 20 hores).
 (Els encàrrecs seran enviat contra reembossament).

BARCELONA: INFORMACIO GENERAL I
 ENCARRECS: Provença, 207 1. Tel. 253 78 93
 MERCERIA SANTA ANNA: Avda. Portal de l'Arcgel, 26
 (de dilluns a divendres, de 10 a 12:30)
 CENTRE DE LOCALITATS: Plaça de Catalunya, 9.
 Tel. 317 43 89

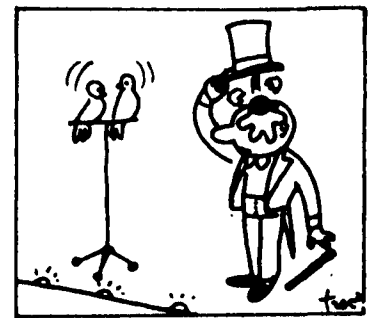
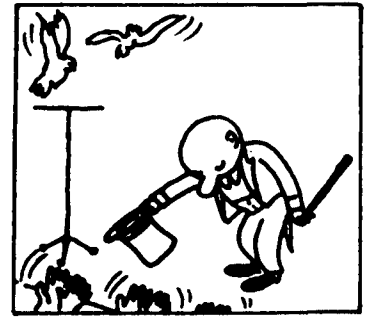
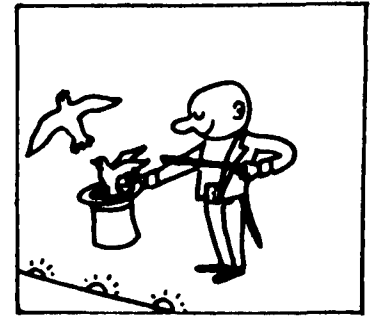
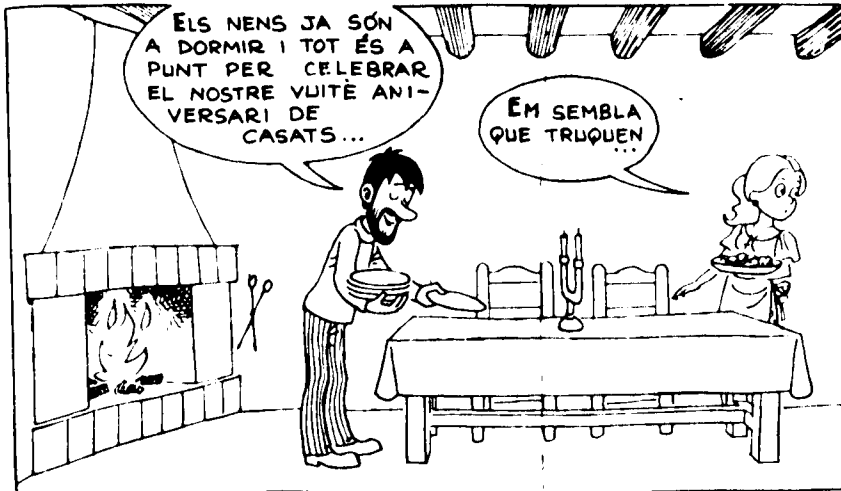
OFERTA DE LA SEMANA

ESTOS PRECIOS SOLO RIGEN LA SEMANA DEL 25 DE FEBRERO AL 1 DE MARZO

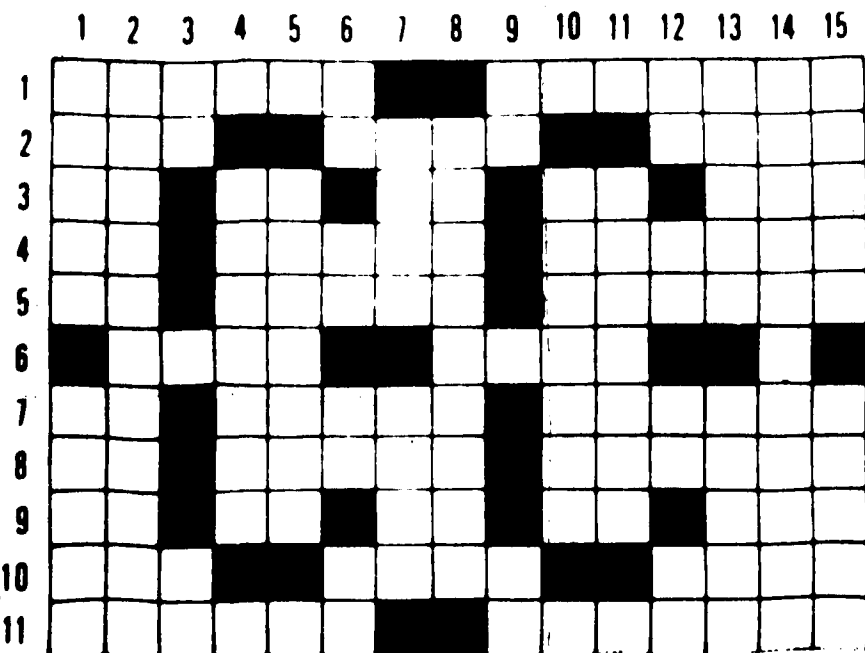
A PRECIO DE COSTE

FREGASUELOS decorado 175 125	VERDULERO apilable 239 175	BOTELLERO apilable 6 plazas 295 225	FUNDA tabla planchar 355 275
FREIDORA aluminio con tapa 22cms. 575 375	JUEGO colgador 5 piezas inox 725 550	TRITURADOR carne super 395 295	AZUCARERO dosificador 45 35
JUEGO the inox 5 piezas 1500 995	YOGURTERA eléctrica bi-tensión 675 525	SOPORTE electrodomestico extensible 475 375	BANDEJA Luis XV inox 30cms. 185 35cms. 225 40cms. 275 125 175 215
PLAFON cristal 15cms. 129 20cms. 249 110 185	PLAFON fundición plata 25cms. 1995 35cms. 3795 1550 2950	COLGANTE cristal con terminal 625 525	LAMPARA cromada tulipa opal 3 brazos 850 4 brazos 1250 5 brazos 1050 725 1050 875
<h3>AVISO IMPORTANTE:</h3> <p>PARA PREPARAR ESTA SENSACIONAL OFERTA, EL LUNES POR LA MAÑANA PERMANECEREMOS CERRADOS.</p>			
<p>BARCELONA: Paseo de Gracia, 34 · Av. General Sanjurjo, 102-104 Paseo Fabra y Puig, 256 (junto Virrey Amat) REUS (Tarragona): Arrabal de Santa Ana, 10 HOSPITALET: c/ Pareto, 43 45 (Santa Eulalia)</p>			

La Família Moixó

ENCREUATS

HORITZONTALS

- Destaparà. Natural d'una nació veïna.
- Mil-cinquanta-un. El qui cultiva l'amistat. Noè s'hi va salvar.
- Vocals de pera. Plaça dels camions i taxi. Al revés: Crít de la vaca. Inicials d'un partit polític de l'oposició. A l'inrevés: Fibra per teixer (ex. llençols).
- Consonants de Gana. A l'inrevés: Nom que donà Jesús a Simó fill de Joan (Mt. 16). Raïm petit.
- Símbol de l'actini. Fag córrer els diners, comprant. Arcaicament: erica. Virtut teològica. Encerta. Fer servir. Usar.
- Cobalt. Fer versos. Fluixa, sense energia.
- Consonant doble. Al revés: Cent-un. Alimnt bàsic. Article masculí. Amb tots els est i
- Lletre grega. En castellà: ruc. Onomatopeia del cant del grill.
- Que estan barrejades. Part dels vestits on se figuren coses i fins i tot les mans.

VERTICALS

- Lletre grega (la darrera). A l'inrevés: Advocació de la Mare de Déu, patrona de Barcelona.
- Natural d'un poble de la Conca de Barberà.
- Lletres en els cotxes de tu donesia. Un a l'inrevés: títol del sobirà de Persia (el que han destronat).
- Símbol del tóde. Caixa on se guarda el Santíssim Sagrament. Matricula de Tarragona.
- Radi. Títol que donen al tècnic que entra els vaixells a port. Punt cardinal.
- Vocal repetida. Consonants de dues. A l'inrevés: Nota musical. Campió.
- En francès: mut. Planta comestible, ens mengem el tubèrcul. (plural).
- Posaran sobre.
- Dues lletres que porten els equips de Futbol al davant del nom. Punt cardinal. Lletres que els escoltes fan servir per ajomenar l'obra bona de cada dia.
- Lletre dels cotxes de Romania. Sacerdot. Punt cardinal.
- Matricula d'Alacant. Laminadura. Forma d'ombenar.
- Sodi. Dos. Matricula de Palma (Balears). Model de cotxe molt luxós de la Citroë.
- Delictes. Manifestarà alegria.
- Nom d'un llibre de la Bíblia.
- Fa salts. Rarpa.

Solucio Encreuats anterior

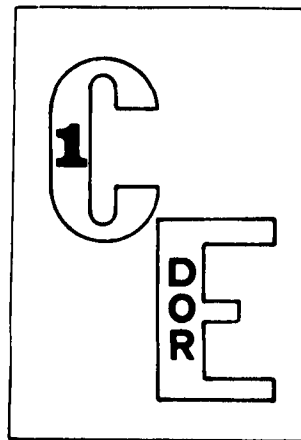
HORITZONTALS

- ISAIAS. MANRESA. - 2: TA, OSCA, ARAN. - 3: EL, CA, VA, ER, RRR. - 4: RA, AMIAC, SERAGE. - 5: AM, MONNE, CANTAT. - 6: ASIR, RIAN, N. - 7: ON, SENTO, TIRATS. - 8: SD, ETUAL, IMITAR. - 9: OR, SA, PE, RO, ONU. - 10: Neu, CASA, AREA. - 11: ASPIRO, EMPLAST.

VERTICALS

- ITERA, OSONA. - 2: SALAMANDRES. - 3: AP, S, UP. - 4: I, CAMISES, I. - 5: A, AMORETA, R. - 6: SO, IN, NU, Co. - 7: SUAN, TAPA. - 8: CACEROLES. - 9: MA, I, AE. - 10: A, ESCATIR, M. - 11: N, REANI, MO, P. - 12: RA, RN, RI, AL. - 13: ERRAT, ATORA. - 14: SARGANTANES. - 15: ANRET, SRUAT.

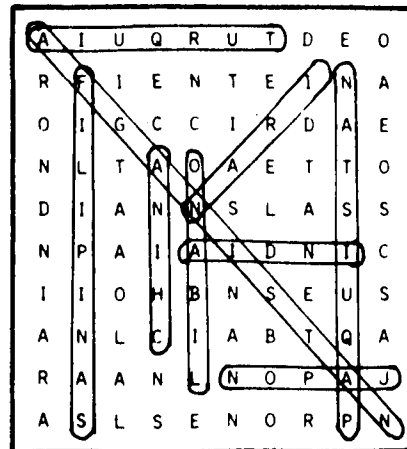
Jeroglífic

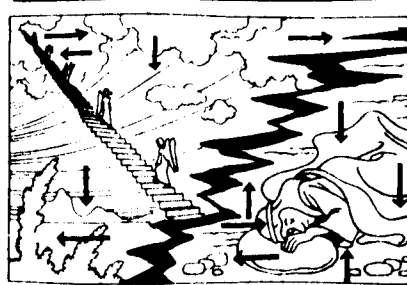
¿Què li regalaràs?

Solucio Jeroglífic anterior
Pot trencat

Solucio Sopa de lletres anterior

"De Oriente a Occidente todas las naciones alabaran al Señor"

Després d'haver localitzat els 18 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frasa més adient a aquest dibuix. Enbieu-la a «CATALUNYA CRISTIANA», València, 244 Barcelona 7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifa-rem uns premis una vegada més. Bona feina i... sort.

Sopa de lletres

Buscar dotze advocacions de Santuaris Marians de Catalunya. Amb les lletres sobrants trobareu una cita bíblica de l'Evangeli de Sant Lluç.

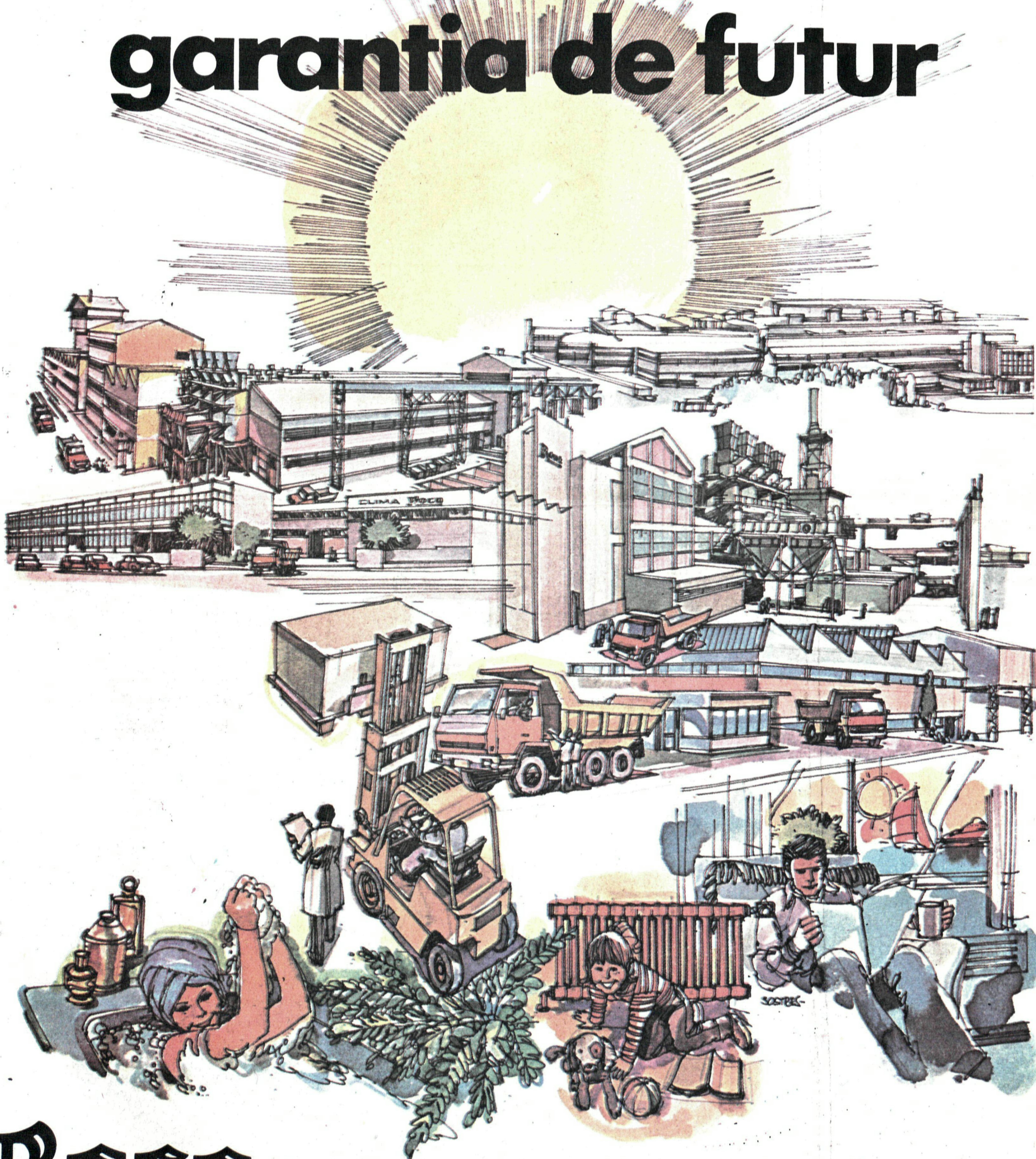

Els Errors a Dotzenes

Roca

garantia de futur

Roca Gavà, Alcalà de Guadaira, Viladecans, Alcalà d'Henares, Sabadell

Obra atlètic-recreativa de Barcelona

(Ve de la pàg. 20)

CATEGORIA JUVENIL

Grup 1
T.T. L'OLIVA-S.M. Provenals «C» 5-0
A.P. Sta. Inés-S.M. Provenals «A» 4-1

Grup 2
S.M. Provenals «B»-S.J. d'Horta 5-0
Fomento Martinenc-Descansa 2-1

RANKING NORMAL TROFEU ATOMIC 1. CATEGORIA

Galofre-Miniwat 36 p.
Moreno-Horta 25 p.
Carbonell-Foment 25 p.

2. CATEGORIA

Redon-Oliva 24 p.
Ruiz-Apsi 23 p. Jiménez-Foment 21 p.

3. CATEGORIA

Pu-Apsi 31 p.
Luján-Aguas Barna 22 p.
Guardiola-Selez 21 p.

4. CATEGORIA

Lerrox-A.C.S.S. Jordi 21 p.
Grau-Apsi 21 p.
Molinari-Ac.C.R.S. Jordi 17 p.

CATEGORIA JUVENIL

Arque-L'Oliva 24 p. Garcia-Apsi 24 p.
Babot-S.M. Provenals 21 p.

RANKING ESPECIAL TROFEU ATOMIC

2. categoria

Pareja-A.C.R.S. Jordi 29 p.
F. Muñoz-Apsi 20 p.
Vélez-Metropolità 14 p.

3. CATEGORIA

Pareja A.C.R.S. Jordi 29 p.
F. Muñoz-Apsi 20 p.
Vélez-Metropolità 14 p.

3. CATEGORIA

A. Grau-F. Martinenc 13 p.
Martínez-A.P. Caixa 8 p.
Linares-Pasi 5p.

CATEGORIA JUVENIL

D. Grau-Foment M. 27p.
García-Apsi 25 p.
Boxaderas-Oliva 24 p.

CATEGORIA INFANTIL

Tirado-Apsi 29 p.
Piera-L'Oliva 25 p.
Conejó-S.M. Prov 23 p.

CLASSIFICACIO:

B. Vallirana, 20; Olesa Nerva, 20;
C.T. Barçino, 18; Bohemians, 12; J. M.
José, 12; Tutankamon, 6; E. Badalona,
6; Gavà Mar, 1 - 6; B. Alarona, 4; Sant
Antoni «A», 2.

MASCULINS (INFANTILS-DISSABTES)

Fabra y Coats-E.B. Palleja 38-52
iSant Boi-Sta. Coloma 49-21
Club Agut (Descansa)

CLASSIFICACIO:

C. Agut, 16; Palleja, 11; Sant Boi,
10; Fabra y Coats, 3; Santa Coloma 3.

Resultats

campeonat de copa

1. Jornada 9-2-80

1. CATEGORIA

Grup 1

Metropolità-Miniwatt 5-3
Esparraguera-A.C.R. S. Jordi 1-5

Grup 2

J. Paratense-F. Martinenc 3-5
A.P. Sta. Inés-S.J. D'Horta 5-3

2. CATEGORIA

Grup 1

S.M. Provenals-A.P. Sta. Inés
A.P. Caixa «B»-Esparraguera 3-5

Grup 2

F. Martinenc-A.P. Caixa «A» 0-5
P. Sant Jordi-L'Oliva 3-5

3. CATEGORIA

Grup 1

Metropolità A-S.E.E.Z. 1-5
Miniwatt-Aguas Barna 5-4

4. CATEGORIA

Grup 1

Ped. S. Jordi-Metropolità «B» 4-5
A.P. Sta. Inés «B»-S.M. Provenals «C» 5-0

Grup 2

F. Martinenc «B»-Metropolità «C» 5-0
A.C.R. S. Jordi-S.M. Provenals «B» 5-0

Programes de Televisió

diumenge TV

10.15 PARLEM 10.30 EL DIA DEL SENYOR, retransmissió de la Santa Missa. 11.15 GENT JOVE 12.15 SOBRE EL TERRENY. 13.30 EL CANTO DE UN DURO 14.00 SET DIES 15.00 NOTICIES DEL DIUMENGE 1. 15.30 LA CASA DE LA PRADERA 16.30 FANTASTICO 80 18.30 LA BATALLA DELS PLANETES 19.00 625 LINIES 19.45 INFORMACIO ESPORTIVA 20.00 FUTBOL At de Madrid Sevilla 22.00 NOTICIES DEL DIUMENGE 2 22.15 REQUIEM POR UN PESO PESADO (1962), direcció: Ralph Nelson. Intèrprets: Anthony Quinn, Jackie Gleason, Mickey Rooney 23.55 BONA NIT

SEGONA CADENA

15.32 JOCS OLIMPICS D'IVERN 16.15 VICKIE EL VIKINGO 16.40 DOCUMENTAL «El ciervo rojo de la isla Rhum» 17.30 UN CALA AL PARADIS «Canasta de esperanzas» 18.30 LA MUSICA 20.15 CICLE LUIS CUADRADO «Del amor y otras soledades (1969)» 22.00 LA DANSA 22.30 A FONDS 23.25 BONA NIT

dilluns TV

DILLUNS 25 DE FEBRER

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 CRONICA ESPORTIVA 14.00 CRO- NICA TARDA ENTRE NOSALTRES

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI 1. 15.30 GASETA CULTURAL 15.50 DA PROP 16.15 LA CHICA DE LA TELE 18.35 BARRIO SESANO 19.05 LA MANSION DE LOS PAFF. 19.40 UN MON PER A ELLS 20.15 GRAN ESTADI 21.00 TELEDIARI 2 21.30 300 MILIONS 22.30 GRAN RELATS «Raïces» 23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47 REDACCIO DE NIT 20.35 REVISTA DE CINE 22.00 OPINIO PUBLICA 22.45 MES ENLLA 23.25 BONA NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

dimarts TV

DIMARTS 26 DE FEBRER

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 SIGNES 14.00 CRONICA TARDADA GRAN TEATRE «Sol solet», d'Angel Guimerà. Intèrprets: Angels Moll, Paqueta Ferrándiz, Pep Torres, i Francesc Luchetti

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI 1. 15.30 GASETA CULTURAL 15.50 REVISTA DE TOROS 16.15 SENYOR ANGEL «Un cambio acertado» 18.35 BARRIO SESANO 19.05 DESTI PLUTTON 20.05 240 ROBERT. (episodi pilot) 21.00 TELEDIARI 2. 21.30 PRIMERA PAGINA 22.30 GRANS

RELATS «Raïces» 23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONS CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47 REDACCIO DE NIT 20.35 POLIES PORTIU 21.00 RETRAT EN VIU 22.00 RECITAL DE MONTSERRAT CABALLE, desde el Teatre Real de Madrid amb obres de Handel, Vivaldi, Cherubini, Rossini, Bellini y Granados 23.25 BONA NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

dimecres TV

DIMECRES 27 DE FEBRER

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 DE BAT A BAT 14.00 CRONICA TARDA MARE I FILL S L UNA HISTORIA DEL CINEMA A CATALUNYA avui «Operadors i artistes»

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI 1 15.30 GASETA CULTURAL 15.50 VIU RE CADA DIA 16.15 DOCTOR LOCKE «Muerte en la balanca» 18.35 BARRIO SESAMO 19.25 TOM I JERRY 19.20 CINE ESPANYOL «Mary Sol rumbo a Rio» (1964), director: Fernando Palacios. Intèrprets: Mary Sol Isabel Garcés, José Marco Davó, Fernando Cebrán 21.00 TELEDIARI 2 21.30 ANTOLOGIA «Doña Francisquita» 22.30 GRANS RELATS «Raïces» 23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47 REDACCIO DE NIT 20.35 POLIES PORTIU 22.00 TRIBUNA DE LA HISTORIA 22.45 IMATGES 23.25 BONA NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

dijous TV

DIJOUS 28 de Febrer

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 LES NOSTRES COSES «L'Alguer avui» 14.00 CRONICA TARDA VOSTRE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI 1U 15.30 GASETA CULTURAL 15.50 MIRADOR DELS ESPORTS 16.15 DEJEUNE RESPIRAR 18.35 BARRIO SESANO 19.05 EL GRAN CIRC DE TVE 20.05 HAROLD LLOYD 20.30 MADEIRAC UN JARDI FLOTANT 21.00 TELEDIARI 2 21.30 TEATRE BREU «La difunta» de Miguel de Unamuno 22.25 CITA AMB avui dedicat a Rosa Maria Lobo 22.30 GRANS RELATS «Raïces» 23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47 REDACCIO DE NIT 20.35 POLIES PORTIU 21.00 TROBADA AMB LES LETRES 23.25 NOTA NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

divendres TV

DIVENDRES 29 DE FEBRER

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 BARCELONA RIVE 13.52 ANELLA 14.00 CRONICA

CIRCUIT ESTATAL

14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI 1 15.30 COSES 19.00 BANNER Y FIAP 10.25 AMB VUIT NINIA PROU 20.25 MES VAL PREVENIR 21.00 TELEDIARI 2 21.30 L'HOME I LA TERRA 22.00 EL NIU D'EN ROBIN «Cumpleaños felix» 22.30 GRANS RELATS «Raïces» 23.30 ULTIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47 REDACCIO DE NIT 20.35 POLIES PORTIU 21.00 CLASICS DEL CINE MUT «A la mar en barcos» (1922) direcció: Elmer Clifton. Intèrprets: William Walcott, Marguerite Courtot, Clara Bow, Raymond McKen, J. Thornton Baston 22.35 TRIBUNA INTERNACIONAL 23.15 BONA NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

dissabte TV

DISSABTE 1 de MARÇ

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

10.15 LLIÇONS DE CATALA 10.30 QUIT XALLA

CIRCUIT ESTATAL

12.30 ANIMALSC ANIMALSC ANIMALS 12.30 OOS Y MIG 13.05 EL MON DE LA MUSICA 14.00 PARLAMENT 15.00 NOTICIES DEL DISSABTE 1 15.30 I OS DE MOSCU 16.00 PRIMERA SESSIÓ «Desfile de Pascua» (1948), direcció: Charles Walters. Intèrprets: Judy Garland, Fred Astaire, Peter Uawford, Ann Miller, Jules Munshin 17.45 APLAUSO 19.30 LOS ANGELES DE CHARLIE «Angeles en el colegio» 20.30 INFORM SEMANAL 21.30 NOTICIES DEL DISSABTE 2 22.25 DISSABTE CINE «Empezó con un beso» (1959), director: George Marshall, Intèrprets: Glen Ford, Bette Reynolds, Evva Gabor 23.55 BONA NIT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.32 HAWAI 5-0 16.25 DIBUIXOS ANIMATS 17.00 DICK TURPIN 17.30 TRANSMISSIO ESPORTIVA 19.00 LA CLAVE 23.55 BONA NIT

Cicle extraordinari dedicat al CENTENARI de JOSEP M. FOLCH I TORRES (1880-1970)

DIJUMENGS 17 i 24 de febrer. TEATRE ROMEA BARCELONA MATÍ, a les ONZE

EL PRÍNCIP BLANC

de Josep M. Folch i Torres
direcció: Ramon Vidal

DIVENDRES 29 de febrer. TEATRE MUNICIPAL FARRAN DULA SABADELL. NIT, a DOS QUARTS D'ONZE

PARAULES VISCUEDES

fragments d'obres de Josep M. Folch i Torres (Muset i Bernadeta - La Ventafocs - La Xineixa preciosa - Una vegada era un pastor - La Rosabel de les trenes d'or - Els pastoretts - La filla del moliner - El secret - la capseta d'or - Eitres que no resa - Les arrecades - La reina - Les aventures d'En Masagran)

direcció: Joan de la C. Ballester
Josep Crusellas
Salvador Fitó
Joan Llorens
Ma. Rosa Olivé
Joan Serra

DIJUMENGS 2 i 9 de març. TEATRE MUNICIPAL FARRAN DULA SABADELL TARDA, a DOS QUARTS DE SIS

LA VENTAFocs

de Josep M. Folch i Torres
direcció: Ma. Rosa Olivé

CICLE PREMIAT AL CONCURS DE PROGRAMES D'ACTUACIO SOCIO CULTURAL DE LA CAIXA D'ESTALVIS DE SABADELL, 1979

INEDITO, DIFERENTE Y UNICO

ARTE Y DISEÑO EN SU LISTA DE BODA O REGALO DE EMPRESA

Nelzrohe

Diagonal, 586

mulletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina	pañales	compresas adhesivas	tissue higiénico	servilletas	braguitas pañal	guata de celulosa
en paquetes de 2 rollos	en bolsas de 20 unidades 40 unidades 80 unidades	glamour en bolsas de 10 unidades 20 unidades mini 10 unidades	confort en paquetes de 2 rollos ideal (perfumado) en paquetes de 2 rollos noble (doble hoja) en paquetes de 2 rollos	picnic en paquetes de 50 unidades de 1 hoja buffet en paquetes de 50 unidades de 2 hojas lunch en paquetes de 50 unidades de 3 hojas	media - dia en bolsas de 20 unidades media - noche en bolsas de 15 unidades primeros pasos en bolsas de 12 unidades	noñ en paquetes de 250 gramos maxi en paquetes de 500 gramos gran stock en paquetes de 750 gramos

3/4/2/7/1/1